Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 35. Warszawa, dnia 20 grudnia 1928 r. Rok X.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr., z przesyłką zwyczajną zł .1.00, poleconą 1 zł. 40 gr. Prenumerata kwartalna 5 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu" zawiadamia, iż prenumerata została podwyższona od 1 stycznia 1929 r. i będzie wynosić zł. 6.00 kwartalnie, czyli zł. 24.00 rocznie.

Przepisy ogólne.

394.

OKÓLNIK L. D. V. 9975/6/28.

W sprawie zapobieżenia obniżaniu dochodu z opłat stemplowych przez kilkakrotne używanie weksli blanco.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, do Kancelarji Sejmu i Senatu, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydjum Rady Ministrów oraz do wszystkich Ministerstw.

Urzędy państwowe i przedsiębiorstwa państwowe, przy zawieraniu umów o dostawy i roboty i t. p., jakoteż przy kredytowaniu należności Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw państwowych żądają niejednokrotnie złożenia wekslu blanco, to jest bądź blankietu wekslowego, zaopatrzonego jedynie w podpisy bądź nawet wypełnionego ale nie całkowicie, a mianowicie nie wymieniającego sumy wekslowej.

Po zlikwidowaniu stosunku prawnego, z powodu którego nastąpiło złożenie wekslu blanco, weksel ten zostaje zwrócony stronie i zazwyczaj jest przez nią ponownie używany i to nawet wielokrotnie. Przez takie wieloktrone użycie tego samego wekslu blanco Skarb Państwa ponosi stratę, gdyż opłata stemplowa w maksymalnej wysokości 30 zł., przewidziana w ustępie drugim art. 122 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zostaje uiszczona tylko raz jeden, mimo, że weksel ten pełnił właściwą sobie funkcję przy większej ilości stosunków prawnych.

Ministerstwo Skarbu — opierając się na opinji Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej z dn. 7 listopada 1928 r. L. dz. 37279/13390/28 II. F. 21/1030 — uprasza Władze Centralne o wydanie zarządzeń, by właściwe organa podwładne we wszystkich przypadkach, w których składanie wekslu blanco jest praktykowane, uzależniały zawarcie umowy, względnie kredytowanie należności, od wyrażenia przez stronę drugą zgody na skasowanie (unieważnienie) wekslu blanco przed wydaniem go stronie, po zlikwidowaniu odnośnego stosunku prawnego.

Najodpowiedniejszem miejscem do tego wyrażenia zgody jest deklaracja, przy której strona składa weksel blanco. Klauzuli, o której mowa, można nadać brzmienie następujące: „Zgadzam się na skasowanie wekslu wyżej wymienionego przed zwróceniem mi go".

Wybór sposobu skasowania należałoby pozostawić organowi, który zwraca weksel. Nadawałoby się do tego np. przekreślenie przedniej strony wekslu na krzyż, umieszczenie na przedniej stronie wekslu ręcznie lub mechanicznie słowa: „skasowany", wycięcie części wekslu, zawierającej podpisy.

Do zasad, podanych w powyższej odezwie, mają się stosować również wszystkie, Ministerstwu Skarbu podległe, urzędy oraz zarządy przedsiębiorstw państwowych.

Warszawa, dnia 21 listopada 1928 roku.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

Podatki bezpośrednie.

395.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o częściowej zmianie taryfy, zawierającej podział miejscowości na klasy, odnośnie podatku przemysłowego.

Na mocy art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U .R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządza się co następuje:

§ 1. Do części I załącznika do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) wprowadza się następujące zmiany:

I. Przenosi się z klasy II do III:

a) miasta Stęszew i Pobiedzisk, położone w powiecie poznańskim, oraz gminy wiejskie powiatu poznańskiego,

b) gminę Tychy (woj. śląskie).

II. Przenosi się następujące miejscowości, wymienione w ustępie D. powołanego załącznika, a położone na obszarze:

a) Izby Skarbowej Poznańskiej: z klasy III do IV miasto Witkowo,

b) Województwa Śląskiego: z klasy III do IV gminę Paniów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1929 r. i ma zastosowanie do wszystkich świadectw przemysłowych, nabywanych na okresy podatkowe począwszy od roku 1929.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 1 grudnia 1928 r. Nr. 96, poz. 849).

Opłaty stemplowe.

396.

OKÓLNIK L. D. V. 9975/6/28.

W sprawie zapobieżenia obniżaniu dochodu z opłat stemplowych przez kilkakrotne używanie weksli blanco.

(Patrz „Przepisy ogólne", poz. 394).

Podatki konsumcyjne.

397.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 października 1928 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych, wydane co do §§ 8 — 31 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 2, 3, 6, 12, 18, 24, 25, 26, 27, 28 i 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Artykuły powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 roku o podatku od olejów mineralnych.

2) Paragrafy — §§ — powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

3) Skróty oznaczają:

a) Art. — artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych,

b) Izba Skarbowa — Izbę Skarbową oraz Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego,

c) Urząd — Urząd Skarbowy akcyz i monopolów,

d) Kontrola — Kontrolę Skarbową,

e) wytwórnia — rafinerja wzgl. inna wytwórnia olejów mineralnych,

f) olej — olej mineralny,

g) wolny skład — wolny skład olejów mineralnych,

h) c. g. — ciężar gatunkowy, t. j. gęstość Ar.

Do art. 2. Określenia poszczególnych olejów mineralnych

W rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) i niniejszego rozporządzenia uważa się:

§ 2. 1) za r o p a ł — każdy olej mineralny o c. g. od 890° do 975° przy + 15° C o ile nie posiada on właściwości wymienionych w ustępie 4, 5, i 7 niniejszego paragrafu,

2) za w a z e l i n ę — produkt destylacji, rafinacji lub filtracji ropy naftowej lub jej pochodnych w stanie stałym lub pół-stałym o konsystencji mazi, nie zawierającej domieszek tłuszczów, olei tłuszczowych lub olei roślinnych oraz mydeł o punkcie kroplenia powyżej + 30° C.,

3) za p a r a f i n ę — przetwór naftowy w stanie stałym, którego punkt krzepnięcia leży w granicach od + 40° do + 80° C. włącznie,

4) za g u d r o n (maź) podlegający opodatkowaniu — przetwór naftowy barwy czarnej, o c. g. zawartym w granicach między 920° a 975° włącznie przy + 15° C., który poddany dystylacji według sposobu Englera wykaże najwyżej 5% płynu wrzącego do 300° C. i zawiera ponad 1% twardego asfaltu,

5) za s m a r y w o z o w e (do wózków kopalnianych, lin, kół zębatych i t. p.) oraz o l e j e d r o g o w e, podlegające opodatkowaniu — przetwory naftowe płynne lub półpłynne o c. g. powyżej 890° do 975° przy + 15° C. i o zawartości asfaltu twardego powyżej 3%,

6) z a s m a r T o v o t t e'a (smary stałe)— produkt barwy żółtej do czarnej, o konsystencji stałej lub mazi, zawierający domieszki olejów roślinnych lub zwierzęcych w postaci mydeł alkalicznych lub wapniowych, o punkcie kroplenia powyżej 65° C.,

7) z a o d p a d k o w e p r o d u k t y o l e j o w e ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking) o c. g. do 965° przy + 15° C. — oleje posiadające c. g. co najwyżej 965° przy + 15° C. a temperaturę zapłonienia poniżej + 100° C.

§ 3. 1) Przetwory naftowe, których właściwości nie podpadają pod określenia § 2 podlegają podatkowi: a) stosownie do ich c. g. przy przetworach płynnych, b) według stawki punktu e) ustępu 1 art. 2 przy przetworach w stanie stałym lub półpłynnym.

2) Mieszaniny olejów mineralnych z olejami roślinnemi podlegają opodatkowaniu w stosunku do zawartości w mieszaninie oleju mineralnego według stawki olejów smarowych **o c. g. ponad** 890°.

§ 4. Wysokość podatku wskazana w ustępie 1 art. 2 rozumie się od 100 kg. wagi netto.

§ 5. Świece wywożone z wytwórni olejów mineralnych podlegają podatkowi według stawki punktu e. ustępu 1 art. 2 przyjmując do opodatkowania ich wagę netto bez opakowania.

§ 6. 1) Przetwory naftowe przywożone z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska, posiadające właściwości wymienione w ustępie 1 art. 2 oraz w § 2 podlegają podatkowi w wysokości wymienionej w ustępie 1 art. 2 stosownie do § 4.

2) Wyroby zawierające olej mineralny np. lakier i t. p. przy przywozie z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska podlegają opodatkowaniu w stosunku do rzeczywistej zawartości oleju na podstawie wyniku analizy.

3) Jako podstawę opodatkowania przetworów naftowych i wyrobów (ust. 1 i 2), przywożonych na obszar Rzeczypospolitej w blaszankach, słojach i t. p drobnych opakowaniach przyjmuje się wagę towaru tę samą jaką ustalono przy odprawie celnej.

§ 7. 1) O ile do wytwórni oleju zostaną dowiezione dla dalszego przerobu lub zmieszania przetwory naftowe, podlegające podatkowi, a które uprzednio były wprowadzone do wolnego obrotu t. zn., że należny od nich podatek został już uiszczony lub zakredytowany, należy bezzwłocznie wprowadzone przetwory odważyć i zbadać, — w celu stwierdzenia ilości przetworów różnie opodatkowanych i wysokości podatku od nich uiszczonego lub zakredytowanego — w obecności urzędnika skarbowego, wykonywującego stały nadzór nad wytwórnią, uczynić o tem wzmiankę w księgach kontroli i z dokonania wskazanych czynności sporządzić urzędowy protokół.

2) Po uskutecznieniu formalności przewidzianych w ustępie poprzednim, na żądanie kierownictwa wytwórni można wypuścić z wytwórni do wolnego obrotu, bez pobrania przypadającego podatku ilość przetworów podlegających tej samej wysokości podatku, jak przetwory sprowadzone.

Do art. 3. Zwolnienia i obniżki podatku.

§ 8. Oleje dla celów oświetlenia oraz dla prywatnych samochodów osobowych nie mogą być zwalniane w całości ani w części od podatku.

§ 9. Zwalniane być mogą według uznania władzy skarbowej przy zachowaniu warunków §§ 10 — 29:

I. oleje przeznaczone na następujące cele przemysłowe:

a) do poruszania silników w przemyśle i rolnictwie,
b) do oczyszczania szybów naftowych,
c) do nawęglania gazu świetlnego,
d) do naprawy (oraz spryskiwania) dróg,
e) jako środek opałowy, rozczyniający, zmiękczający lub wyciągowy w przemyśle,

II. oleje na potrzeby wojska, władz i przedsiębiorstw państwowych.

§ 10. Pod określeniem „przemysł" użytem w § 9 rozumie się najszersze jego znaczenie, a zatem również przemysł rolny, młynarski, wytwarzanie energji elektrycznej, poruszanie samochodów ciężarowych należących do przedsiębiorstw przemysłowych i t. d.

§ 11. Urzędy właściwe dla miejsca zużycia oleju mają prawo przyznawać opust 80% podatku od olejów o c. g. do 865⁰ przy + 15⁰ C., przeznaczonych na cele w § 9 wymienione, t. zn., że od odnośnego oleju pobierany będzie podatek w wysokości 20 % zwykłego podatku.

§ 12. Urzędy mają prawo przyznawać od olejów o c. g. od 865⁰ do 890⁰ przy + 15⁰ C. przeznaczonych na cele wyszczególnione w § 9 opust do wysokości 50 % obowiązującego podatku.

§ 13. Prawo przyznawania zwolnień w całości lub w części od podatku od olejów przeznaczonych na inne cele niż wymienione w § 9, zwalniania w całości od podatku olejów dla celów wymienionych w § 9, jak również zwalniania w całości lub w części od podatku olejów o c. g. ponad 890⁰ przy + 15⁰ C. służy Ministrowi Skarbu.

§ 14. 1) Przeciw orzeczeniu właściwej władzy skarbowej w wypadkach wymienionych w §§ 11—12 w sprawie zwolnienia olejów mineralnych od podatku służy prawo odwołania do wyższej instancji w ciągu dni 14 od dnia doręczenia orzeczenia.

2) Pozwolenia nie mogą otrzymać a) osoby, będące w stanie upadłości, b) osoby, prawomocnie zasądzone za naruszenie przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub W. M. Gdańskiem oraz za naruszenie przepisów o opodatkowaniu oleju mineralnego, albo też za oszustwo, lichwę żywnościową lub inne przekroczenia z chęci zysku. Wyłączenie osób wymienionych pod b) trwa przez trzy lata od uprawomocnienia się wyroku.

3) W razie stwierdzonego nadużycia odbiera się pozwolenie natychmiast niezależnie od skutków prawnych, przewidzianych ustawą karno-skarbową, względnie powszechną ustawą karną, a od posiadanego jeszcze zapasu będzie pobrany przypadający podatek w pełnej wysokości.

4) Pozwolenie może być także wtedy odebrane, gdy uprawniony do poboru nie dopełni któregokolwiek z obowiązków niniejszem rozporządzeniem przepisanych, lub później wydanych.

§ 15. 1) Pozwolenia mają opiewać na pewien określony czas, lecz najwyżej na przeciąg roku kalendarzowego, tudzież na pewną oznaczoną ilość oleju mineralnego z tem, że jednorazowy pobór nie może wynosić mniej niżli 100 kg. oleju.

2) Obrachunek z osobami uprawnionemi do poboru olejów, zwolnionych od podatku, ma być przeprowadzony najpóźniej z końcem każdego roku kalendarzowego.

3) Od zapasu oleju stwierdzonego w magazynach przedsiębiorstwa po upływie terminu, na który pozwolenie opiewało, należy pobrać przypadający podatek, jeżeli przedtem nie uzyskano przedłużenia pierwotnego pozwolenia. Jeżeli przedłużenie pozwolenia nastąpiło w czasie właściwym, natenczas znalezione zapasy wlicza się do ilości zwolnionych na rok następny.

§ 16. O udzieleniu pozwolenia i o ilości zwolnionego od podatku oleju, jako też o każdej zarządzonej w niem zmianie, należy zawiadomić wytwórnię, Kontrolę w tej wytwórni, tudzież Kontrolę sprawującą nadzór nad przedsiębiorstwem pobierającem olej, zwolniony od podatku.

§ 17. 1) Podania o zwolnienie olejów od podatku w całości lub w części należy wnosić do Urzędu, w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo, mające używać oleju. Władza ta po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń albo sama załatwia wniesione podania, albo też, o ile to nie należy do jej właściwości, odstępuje podanie wraz z wynikiem przeprowadzonych dochodzeń władzy skarbowej, uprawnionej do zwalniania oleju mineralnego od podatku lub przesyła je za pośrednictwem przełożonej Izby Skarbowej Ministerstwu Skarbu w tych wypadkach, w których uprawnienie to zastrzeżone jest Ministrowi, wymieniając dokładnie adres Kontroli, która ma wykonywać nadzór nad zużyciem oleju mineralnego.

2) W podaniu ma być wyszczególnione: a) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania proszącego, jako też siedziba i rodzaj przedsiębiorstwa przemysłowego (§ 10),

b) do jakiego celu ma być użyty olej,

c) roczne zapotrzebowanie oleju, a o ile przedsiębiorstwo ma być prowadzone krócej — zapotrzebowanie na ten czas krótszy, tudzież w jakiej ilości ma być olej każdorazowo pobierany w wytwórni wzgl. w wolnym składzie,

d) nazwa i siedziba wytwórni, z której olej ma być pobierany,

e) sposób zabezpieczenia podatku od oleju mineralnego.

3) Jeżeli idzie o nabywanie oleju do celów przemysłowych, jako środka rozczyniającego lub wyciągowego należy ponadto podać rozmiary przedsiębiorstwa wraz z dokładnym opisem technicznego postępowania przy zastosowaniu oleju, oraz procentowe zużycie oleju w stosunku do przerabianych surowców, jako też do otrzymanych gotowych wyrobów.

4) Jeżeli pobrany olej ma być regenerowany celem ponownego użycia, natenczas należy to nadmienić już w podaniu opisując sposób regenerowania oraz wskazać wielkość ubytków oleju przy regeneracji.

5) Jeżeli idzie o pobór oleju w celu wytwarzania ciepła lub do nawęglania gazu świetlnego — należy podać także, w jaki sposób ciepło ma być z oleju wytwarzane i używane w przedsiębiorstwie przemysłowem, względnie sposób i rodzaj (gatunek) nawęglanych gazów.

6) Co do oleju do poruszania silników — należy podać także ustrój i moc (w koniach na godz.) silnika, zapotrzebowanie oleju na godzinę lub na konia na podstawie poświadczenia fabryki silników lub innego źródła wiarygodnego, ilość godzin, w których silnik dziennie będzie w ruchu.

7) Szczegóły podane pod 3, 4 i 5 muszą być potwierdzone przez władzę administracyjną I instancji, a dla kopalń przez władzę górniczą, w której okręgu znajduje się przedsiębiorstwo, starające się o przydział oleju wolnego od podatku.

§ 18. W razie zmiany wytwórni wzgl. wolnego składu, z którego w myśl wydanego zezwolenia pobór zwolnionego od podatku oleju miał nastąpić — należy o tem donieść władzy, która odnośne zezwolenie wydała, ta ostatnia zaś z urzędu zawiadomi o zaszłej zmianie zarówno władzę skarbową odpowiednią dla miejsca, na które pozwolenie opiewało, jak i władzę właściwą dla nowego miejsca poboru.

§ 19. 1) Uprawnieni do poboru oleju zwolnionego w całości lub w części od podatku podlegają kontroli i obowiązani są na każde żądanie dozwolić urzędnikom Kontroli wstępu do zakładu przemysłowego, przedstawić zapiski i rachunki dotyczące poboru i zużycia olejów oraz ich zapasów.

2) O każdorazowem użyciu oleju do oczyszczenia szybów naftowych — należy co najmniej na 12 godzin naprzód donieść pisemnie właściwej Kontroli, a użycie to może nastąpić jedynie w obecności wyznaczonego urzędnika skarbowego.

§ 20. Oleje bezbarwne lub słabo-zabarwione, przeznaczone do poruszania silników mają być barwione barwnikiem Sudan IV (§ 53).

§ 21. Każdy uprawniony do poboru oleju za zniżonym podatkiem wzgl. zwolnionego od podatku, musi posiadać legalizowaną wagę i legalizowane odważniki tudzież legalizowany areometr do mierzenia gęstości olejów mineralnych, ponadto ma prowadzić książkę poboru i zużycia tegoż oleju według wskazówek władzy skarbowej i wzoru Nr. 6 zakładając oddzielne konta dla każdego rodzaju oleju. Do książki tej należy wpisywać natychmiast po dokonanym odbiorze pobór oleju zwolnionego w całości lub w części od podatku.

§ 22. W razie używania oleju, jako środka rozczyniającego i wyciągowego należy wciągać do książki nietylko ilości oleju pobranego za każdym razem ze zbiornika, lecz także i rodzaj surowca zmieszanego z tymże olejem celem otrzymania rozczynu lub wyciągu.

§ 23. Jeżeli regenerowanie oleju w takich przedsiębiorstwach nie odbywa się w sposób ciągły, lecz tylko od czasu do czasu w razie uzbierania się zużytego oleju mineralnego, natenczas ilość i c. g. odzyskanego przy każdem regenerowaniu oleju należy wciągnąć do rachunku w osobną kolumnę przychodu.

§ 24. W razie używania oleju do poruszania silników należy ilość oleju wziętą każdorazowo z zapasu ogólnego wciągnąć do książki zaraz po napełnieniu zbiornika zasilającego silnik. Przy zasilaniu silnika wprost ze zbiornika, przeznaczonego do magazynowania oleju, należy wciągnąć do książki dzień i godzinę otwarcia i zamknięcia połączenia rurowego. Ponadto należy uwidocznić w zapisku chwilę puszczenia silnika w ruch oraz chwilę zatrzymania go.

§ 25. Nieprowadzenie książki przychodu i rozchodu olejów jako też prowadzenie jej w sposób nieodpowiadający przepisom pociągnie za sobą cofnięcie udzielonego pozwolenia na pobór oleju zwolnionego w całości lub w części od podatku, przyczem cały pozostały jeszcze zapas zostanie dodatkowo opodatkowany w przepisanej pełnej wysokości, t. j. przedsiębiorstwo zapłaci

od tej ilości dodatkowo różnicę między pełnym podatkiem a zniżonym.

§ 26. Uprawniony do poboru oleju zwolnionego od podatku w części lub w całości nie może pobranego oleju nikomu odstępować, ani używać na inny cel, aniżeli w zezwoleniu podano.

§ 27. 1) Kto chce sprowadzać zwolniony od podatku olej do celów w § 9 wymienionych, musi złożyć zabezpieczenie w wysokości podatku przypadającego od jednorazowo pobieranej ilości oleju mineralnego. Przytem należy odpowiednio zastosować przepisy § 39 punkt a, b, c. Zabezpieczenie należy składać wedle wskazówek właściwego Urzędu.

2) W wypadkach wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących może Izba Skarbowa zwolnić przedsiębiorstwo od składania zabezpieczenia.

§ 28. 1) Przy odbiorze oleju, wysłanego z wytwórni z opustem podatkowym, uprawniony do poboru ma sprawdzić ilość, rodzaj, znaki i numery naczyń transportowych i porównać je z dokumentami, towarzyszącemi przesyłce, zbadać ilość i gęstość oleju oraz zapisać te szczegóły w świadectwie przewozowem, które należy dołączyć do księgi przychodu. Księga ma być prowadzona wedle przepisanego wzoru Nr. 6, ma być zamykana miesięcznie a z końcem roku kalendarzowego przesyłana za pośrednictwem właściwej władzy skarbowej Izbie Skarbowej. Aby oznaczyć wagę netto oleju wystarczy od podanego ciężaru brutto pojedyńczych naczyń transportowych odjąć tarę, stwierdzoną przy wysyłce.

2) Jedynie w razie uzasadnionej wątpliwości co do tożsamości naczyń transportowych, należy przystąpić do rzeczywistego stwierdzenia tary.

3) Jeżeli przy odbiorze oleju na miejscu przeznaczenia okaże się brak nie przekraczający 3 % a przy gazolinie 8 %, natenczas różnicę tę należy pominąć, ograniczając się do zanotowania braku w świadectwie i księdze przychodu. Za ubytki przekraczające powyższe normy odbiorca obowiązany jest zapłacić natychmiast przepisany podatek, przypadający od ubytku ponad 3 % a przy gazolinie ponad 8 %. W tych wypadkach odbierający posyłkę winien postarać się o potwierdzenie ubytku transportowego w urzędzie kolejowym i podać ilość ubytku w załatwieniu świadectwa przewozowego. Jeżeli ubytek przekracza 7 % względnie 15 % przy gazolinie, należy prócz tego zawiadomić Inspektora Kontroli, celem wdrożenia dochodzeń, czy nie popełniono nadużycia. Po ewentualnem stwierdzeniu przez właściwy Urząd braku winy odbiorcy oleju za powstanie ubytku wyżej określonego zapłacony przez odbiorcę podatek za ubytek zostanie natychmiast mu zwrócony.

4) W razie stwierdzenia większych ubytków niż 7 wzgl. 15 % przy gazolinie jedynie Minister Skarbu może zezwolić na zwrot zapłaconego podatku.

§ 29. 1) Z końcem każdego roku kalendarzowego należy z przedsiębiorstwem, uprawnionem do poboru zwolnionego od podatku oleju mineralnego, przeprowadzić obrachunek zużycia tego oleju. Obrachunek przeprowadza inspektor Kontroli z przedsiębiorcą uprawnionym do poboru oleju lub jego zastępcą, który ma ten obrachunek podpisać.

2) Celem przeprowadzenia obrachunku należy rachunki po upływie roku zamknąć, zbadać wagę netto i c. g. pozostałego oleju, a wynik tego badania wpisać tak do rachunku zamkniętego jak i do nowo zakładanego.

3) Ulotnienie nie może przewyższać przy olejach o c. g. do 790° 6 %, zaś przy olejach cięższych od 790° 4 % całej ilości odebranej w czasie od ostatniego obrachunku, a przy gazolinie 10 %, względnie 15 % tej ilości w miesiącach letnich od 1 maja do 1 września.

4) Jeżeli przy badaniu zapasów z okazji obrachunku okaże się jeszcze dalszy ubytek i ubytek ten nie będzie należycie usprawiedliwiony, natenczas przedsiębiorca obowiązany będzie bezzwłocznie zapłacić przypadający od tego ubytku podatek w pełnej wysokości. Ponadto należy wdrożyć dochodzenie celem zbadania, czy nie dopuszczono się nadużyć.

5) Obrachunek należy sporządzić w dwóch egzemplarzach, z których jeden wydaje się uprawnionemu do poboru, drugi zaś wraz z załącznikami i księgą przychodu i rozchodu za rok obrachunkowy przesyła się za pośrednictwem przełożonej władzy skarbowej Izbie Skarbowej celem wydania potrzebnych zarządzeń.

§ 30. Za odpadkowe produkty olejowe, pochodzące ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking), wolne od podatku uważa się oleje mineralne o gęstości powyżej 965° Ar. przy + 15° C., których temperatura zapłonienia leży poniżej + 110° C.

2) Ziemia okrzemkowa (sylikat) zawierająca do 15 % parafiny jest wolna od podatku, natomiast za każdy 1 % ponad 15 % parafiny zawartej w ziemi pobiera się 1/100 wysokości podatku od parafiny za każde 100 kg. ziemi.

3) Ropa surowa wolna od podatku jest to naturalny olej ziemny niepozbawiony żadnego ze swych składników na skutek fabrycznej przeróbki. Oczyszczenie od mechanicznych zanieczyszczeń oraz odwodnienie ropy nie uważa się za przeróbkę.

§ 31. Próbki przetworów naftowych, podlegających podatkowi, a które zwalnia się od podatku nie mogą przekraczać jednorazowo 5 kg. O każdem wysłaniu próbki przedsiębiorca obowiązany jest oznajmić pisemnie urzędnikowi skarbowemu dozorującemu wytwórnię, wymieniając wagę i jakość produktu. Urzędnik skarbowy prowadzi wykaz wysyłanych próbek a po upływie miesiąca oznajmia przedsiębiorstwu a) sumę wywiezionych w ciągu tego miesiąca próbek w celu wciągnięcia różnicy ponad 50 kg. dla każdego rodzaju produktu na rozchód, b) sumę przypadającego za tę ilość podatku. Podatek ten musi być uiszczony do 8 dnia bieżącego miesiąca lub zaliczony na rachunek udzielonego wytwórni kredytu.

Do art. 4. Osoby obowiązane do uiszczenia podatku.

§ 32. Za podatek od oleju, wydanego do wolnego obrotu z rafinerji odpowiada przedsiębiorca wytwórni, zaś z wolnego składu — przedsiębiorca wolnego składu.

§ 33. Za wprowadzenie do wolnego obrotu uważa się wydanie przetworów z miejsca wzgl. z obszaru,

na którym przetwory znajdują się pod kontrolą władzy skarbowej stosownie do niniejszego rozporządzenia.

§ 34. Podatek od przetworów naftowych przywożonych z zagranicy pobierają urzędy celne przy odprawie celnej.

Do art. 6. Płatność podatku.

§ 35. 1) Podatek od przetworów naftowych wydawanych z przedsiębiorstwa do wolnego obrotu winien być uiszczony przed wywiezieniem ich — z wyjątkiem wypadków przewidzianych w § 9 i 10 oraz z wyjątkiem zakredytowania tego podatku w trybie przepisanym poniżej.

2) Urzędnik skarbowy, dozorujący wytwórnię lub wolny skład, obowiązany jest czuwać, by wydanie przetworów naftowych odpowiadało dowodom kasowym na wpłacony do kasy skarbowej podatek lub dowodom na udzielony przedsiębiorstwu kredyt podatkowy.

§ 36. 1) Przepisy ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w brzmieniu nadanem jej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401) mają zastosowanie tylko w razie zwłoki w zapłacie podatku niezakredytowanego.

2) W wypadku nieuiszczenia w terminie podatku zakredytowanego stosuje się przepisy § 41 niniejszego rozporządzenia.

Kredyt podatku.

§ 37. W celu uzyskania kredytu podatku przedsiębiorca powinien złożyć podanie do właściwej Izby Skarbowej, wymieniając wysokość kredytu, o jaką się ubiega, i sposób zabezpieczenia. Izba Skarbowa udziela kredytu na przeciąg roku obrachunkowego, trwającego od 1 stycznia do 31 grudnia.

§ 38. Nie mogą korzystać z kredytu a) osoby znajdujące się w stanie upadłości, b) osoby karane sądownie za zbrodnie popełnione z chęci zysku, tudzież za defraudacje podatkowe. Wyłączenie od korzystania z kredytu podatkowego z powodu karalności kończy się po upływie trzech lat od uprawomocnienia się wyroku.

§ 39. Zabezpieczenie kredytu może być dokonane: a) przez wpis do ksiąg wieczystych prawa zastawu hipoteki kaucyjnej, b) przez porękę zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznało Ministerstwo Skarbu, c) przez zastaw akcji Banku Polskiego lub papierów wartościowych, przyjmowanych przez Bank Polski według kursu ogłoszonego przez Ministerstwo Skarbu, d) przez złożenie wekslu kaucyjnego, wystawionego przez zarząd wytwórni, ubiegającej się o kredyt a żyrowanego przez inne przedsiębiorstwo naftowe.

§ 40. 1) Podania o udzielenie kredytu w wypadku zabezpieczenia wekslami kaucyjnemi mają być wnoszone za pośrednictwem Urzędu do właściwej Izby Skarbowej, która po zasięgnięciu opinji właściwej Izby Handlowej i Przemysłowej, ewentualnie także opinji reprezentacji interesów przemysłu naftowego co do stanu majątkowego i zdolności kredytowej przedsiębiorstwa, rozstrzygnie je wedle swego uznania.

2) Do podań tych należy dołączyć: a) deklarację podpisaną w sposób firmowy i notarjalnie poświadczoną, zawierającą zobowiązanie do zapłaty, w wypadku niezapłacenia w terminie pokredytowanego podatku tytułem kary za zwłokę 24% w stosunku rocznym, b) oświadczenie zarządu odnośnej wytwórni, upoważniające Izbę Skarbową na wypadek niezapłacenia pokredytowanego podatku w terminie, do wypełnienia weksli przez wstawienie właściwej daty płatności weksli i sumy przypadającej z tytułu podatku oraz odsetek i zrealizowania weksli w sposób ustawą przepisany, co jednak nie ogranicza władz skarbowych do wdrożenia kroków celem ściągnięcia zaległości w drodze przymusowej. Oświadczenie to ma być również podpisane w sposób firmowy i poświadczone notarjalnie.

3) Po zawiadomieniu o zezwoleniu na udzielenie kredytu, winno odnośne przedsiębiorstwo przedłożyć weksel in blanco, podpisany w sposób firmowy przez zarząd wytwórni, ubiegającej się o kredyt, a żyrowany w taki sam sposób przez inne przedsiębiorstwo naftowe.

§ 41. 1) Pokredytowany podatek od oleju mineralnego płatny jest najpóźniej 15 dnia czwartego miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano przetwory naftowe do wolnego obrotu z wytwórni, a 15 dnia drugiego miesiąca po wydaniu przetworów do wolnego obrotu z wolnego składu wraz z odsetkami w wysokości 6% w stosunku rocznym. Jeżeli na dzień 15 przypada niedziela lub święto, natenczas podatek jest płatny dnia następnego.

2) W miarę spłaty zakredytowanej kwoty, kredyt wznawia się automatycznie, jeżeli wartość złożonego zabezpieczenia nie uległa zmniejszeniu lub wygaśnięciu. Stan kredytu musi być w każdej chwili widoczny z księgi przedsiębiorstwa.

3) W razie nieuiszczenia zakredytowanej kwoty podatku we właściwym terminie (ust. 1) Izba Skarbowa zarządzi ściągnięcie całej zaległości w drodze przymusowej wraz z odsetkami od dnia płatności w wysokości 2% w stosunku miesięcznym, licząc każdy zaczęty miesiąc za cały, oraz łącznie z kosztami egzekucyjnemi. Nadto w takim wypadku przedsiębiorca traci prawo do korzystania z kredytu i może odzyskać to prawo jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

Do art. 9. Wymiar należności podatkowej.

§ 42. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od przetworów naftowych krajowych i przekazywanych z obszaru W. M. Gdańska należy do Urzędów skarbowych akcyz i monopolów, a przy wwozie z zagranicy — do Urzędów celnych, załatwiających odprawę celną.

Do art. 10. Umorzenie lub zwrot podatku.

§ 43. 1) W wypadku zniszczenia przetworów naftowych, obciążonych podatkiem w drodze podczas przewozu zostanie spisany o ile możności w ciągu 24 godzin od zajścia zniszczenia protokół przez urzędnika najbliższej miejsca wypadku władzy skarbowej, policyjnej względnie przez policję kolejową lub naczelnika stacji.

W protokóle należy podać przyczynę wypadku oraz ilość i rodzaj zniszczonych przetworów.

2) Na podstawie tego protokółu oraz po przeprowadzeniu w razie potrzeby dodatkowych dochodzeń Urząd właściwy dla wytwórni lub wolnego składu, z którego przesyłka pochodziła poweźmie decyzję o umorzeniu względnie zwrocie podatku.

Do art. 11 i 12. Urządzenie wytwórni.

§ 44. 1) Wszystkie zabudowania wytwórni oraz pomieszczenia bezpośrednio z niemi połączone powinny być otoczone wspólnem ogrodzeniem, wszelkie zaś wyjścia poza ogrodzenie muszą być przystosowane do urzędowego zamknięcia w ten sposób, aby dostęp do wytwórni był możliwy jedynie pod kontrolą urzędników skarbowych, dozorujących wytwórnię.

2) Jeżeli otoczenie wszystkich pomieszczeń i lokali wytwórni wspólnem ogrodzeniem nie jest ze względu na miejscowe warunki możliwe, należy przystosować lokale znajdujące się poza ogrodzeniem do urzędowego zamknięcia w ten sposób, aby dostęp do nich możliwy był tylko w obecności urzędników dozorujących wytwórnię. W lokalach tych powinno znajdować się pomieszczenie dla organów skarbowych do przebywania i do pełnienia czynności służbowych.

3) O sposobie ogrodzenia i zabezpieczenia wytwórni stanowi Urząd w zależności od miejscowych warunków. Ilość wyjść z pomieszczeń wytwórni na zewnątrz ogrodzenia powinna być dostosowana do potrzeb przedsiębiorstwa, przyczem dla ruchu osobowego powinno być udostępnione w dzień i w nocy jedno przejście, znajdujące się pod kontrolą organów skarbowych.

§ 45. Wszelkie rurociągi (ropociągi, gazociągi, wodociągi i t. p.) prowadzące na zewnątrz, tak nadziemne jak i podziemne, należy urzędownie zabezpieczyć przed możliwością usuwania przetworów naftowych na zewnątrz. Urzędnicy skarbowi dozorujący wytwórnię oraz odnośny Inspektor Kontroli mają możliwie często badać urządzenia zabezpieczające rurociągi.

§ 46. Wszelkie budynki wytwórni oraz ich poszczególne części mają być zaopatrzone w odpowiednie napisy o ich przeznaczeniu.

§ 47. W każdej wytwórni muszą się znajdować do dyspozycji organów skarbowych następujące przedmioty:

a) legalizowana waga wraz z odważnikami,
b) legalizowane areometry do olejów mineralnych,
c) legalizowane studzielne ciepłomierze,
d) naczynia do pomiarów gęstości (baryszówki),
e) przyrząd Marcussona i otwarty tygiel do określania temperatury zapłonienia,
f) przyrząd destylacyjny i wiskozymetr Englera,
g) przyrząd Ubbelohdego do oznaczania kroplenia,
h) niezbędne odczynniki i sprzęt laboratoryjny.

§ 48. Wagi jak i wszelkie inne narzędzia miernicze powinny odpowiadać przepisom dekretu o miarach (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661). Uchybienia nie powinny przekraczać granic określonych rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 978).

§ 49. Ciepłomierze mają być sprawdzone przez porównanie ich wskazań ze wskazaniami termometru, otrzymanego w drodze urzędowej.

§ 50. 1) Do badania gęstości olejów mineralnych używa się areometru, który podaje gęstość płynu w stopniach przy normalnej ciepłocie $+ 15^0$ C. w odniesieniu do wody przy $+ 4^0$ C. t. j. że gęstość wody w $+ 4^0$ C. równa się 1000^0 gęstości.

2) Do czasu sporządzenia termoareometrów typu wymienionego w ustępie pierwszym wolno używać areometrów, ciepłomierzy i tablic redukcyjnych dotąd używanych.

§ 51. Wytwórnia może dla własnego użytku posługiwać się także innemi dowolnemi wagami, ciepłomierzami i areometrami do oleju. Dla czynności urzędowych mają znaczenie jedynie wskazówki wag termometrów i areometrów przepisanych niniejszem rozporządzeniem i odnośną instrukcją.

§ 52. Gdyby w wytwórni odmówiono urzędnikowi użycia wagi, przepisowego areometru lub termometru do wykonania kontroli, albo gdyby w wytwórni nie było wagi z odważnikami legalizowanemi, przydatnej do ważenia olejów mineralnych, albo nie było przepisowych areometrów i termometrów, przedsiębiorca pociągnięty zostanie do odpowiedzialności karnej skarbowej. Tak samo podlega karze według ustawy sfałszowanie lub podsunięcie fałszywego przyrządu kontrolnego, jeśli to nie pociąga już w myśl powszechnej ustawy karnej kary za sobą.

§ 53. 1) Jeżeli oleje mineralne o c. g. do 865^0 przy 15^0 C. zupełnie lub częściowo uwolnione od podatku mają być wywiezione celem użycia do poruszania silników, to przed wywiezieniem muszą ulec zabarwieniu.

2) Jako barwnik służy zgęszczony roztwór Sudanu IV w surowym benzolu. Roztwór ten sporządza się przez rozpuszczenie 3 gr. Sudanu IV. (orto-amino-azotoluozo — β — naftol) w 1 litrze benzolu surowego o c. g. 878^0 do 880^0.

3) Wytwórnie zamierzające sprzedawać oleje mineralne z opustem podatkowym do celów popędowych, obowiązane są posiadać stale na składzie pod urzędowem zamknięciem co najmniej 3-miesięczny zapas przepisanego barwnika.

4) Po sprowadzeniu barwnika i benzolu do wytwórni i zbadaniu wziętej z nich próbki w pracowni chemicznej Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego Izba Skarbowa zarządzi na wniosek wytwórni sporządzenie przepisanego rozczynu barwnika.

5) Barwnik miesza się z olejem pod nadzorem urzędowym w stosunku 33 cm^3. barwnika na każde 100 kg. oleju.

O dokonaniu zabarwienia należy nadmienić w świadectwie przewozowem oraz wtórniku tegoż.

6) Naczynia ze sporządzonym przepisowym rozczynem barwnika mają być przysposobione do nałożenia urzędowego zamknięcia. Jeżeli barwnika nie zużyto w zupełności, resztę należy oddać przedsiębiorstwu do

przechowania, nałożywszy uprzednio na naczynia urzędowe zamknięcie.

Do art. 13. Uruchomienie wytwórni.

§ 54. 1) W celu uzyskania pozwolenia na uruchomienie wytwórni nowozbudowanej lub po zniszczeniu odbudowanej oraz na wznowienie ruchu wytwórni nieczynnej, która nie wytwarzała olejów mineralnych podlegających podatkowi w ciągu ostatnich 6 miesięcy — przedsiębiorca niezależnie od obowiązków nałożonych przez ustawę przemysłową, obowiązany jest wnieść do Izby Skarbowej, w której okręgu leży wytwórnia, podanie z planami zatwierdzonemi przez władzę przemysłową. Podanie to ma być wniesione, odnośnie do nowobudowanych lub odbudowanych wytwórni co najmniej na dni 30 przed rozpoczęciem robót budowlanych, odnośnie zaś do wytwórni nieczynnej na dni 30 przed zamierzonem rozpoczęciem produkcji.

2) Izba Skarbowa podanie wraz ze swoim wnioskiem przesyła Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Do art. 15. Weryfikacja.

§ 55. 1) Sprawdzenie (weryfikację) wytwórni przeprowadza komisja złożona z urzędników skarbowych pod przewodnictwem Naczelnika Urzędu, w wyjątkowych wypadkach — jego zastępcy.

2) Przed terminem wyznaczonym na sprawdzenie przedsiębiorca ma poczynić w wytwórni wszelkie niezbędne przygotowania, aby komisja zaraz po przybyciu na miejsce mogła przystąpić do czynności.

3) Sprawdzenie wytwórni wymaga następujących czynności:

a) oględzin i sprawdzenia z opisem pomieszczeń, przyrządów i naczyń fabrycznych,
b) przemierzenia naczyń,
c) zbadania i zabezpieczenia pomieszczeń fabrycznych w celu skutecznego kontrolowania wydawanych z wytwórni przetworów naftowych,
d) określenia ilości i rodzaju olejów, znajdujących się w wytwórni w chwili sprawdzenia,
e) sporządzania protokółu o sprawdzaniu.

Oględziny.

§ 56. Wszystkie pomieszczenia wytwórni oraz lokale bezpośrednio z niemi połączone należy obejrzeć, zbadać ich przeznaczenie, sprawdzić podług opisu i planów, zażądać odpowiednich napisów (szyldów), określających przeznaczenie każdego pomieszczenia. Należy również obejrzeć wszystkie przyrządy i naczynia oraz zbiorniki fabryczne i dopilnować aby zgadzały się z opisem i planem wewnętrznego urządzenia wytwórni.

Przemiar naczyń.

§ 57. 1) Naczynia i zbiorniki służące w wytwórni do przechowywania wszelkich olejów mineralnych wymierza się sposobem geometrycznym. W tym celu należy przy pomocy zalegalizowanego przymiaru ustalić z dokładnością do 1 centymetra wszystkie zasadnicze wewnętrzne wymiary danego naczynia lub zbiornika jak: długość, szerokość, głębokość, średnicę i t. d.

2) Na podstawie ustalonych wymiarów oblicza się pojemność naczynia według odpowiednich wzorów geometrycznych najpierw w cm^3, a otrzymany wynik następnie przelicza się na litry (dzieląc go przez 1000).

3) Wyniki przemiaru naczyń przedsiębiorca winien uwidocznić w sposób trwały na odnośnych naczyniach.

Zabezpieczenie pomieszczeń i naczyń.

§ 58. Po sprawdzeniu wytwórni komisja ma zarządzić zaopatrzenie pomieszczeń fabrycznych i naczyń, służących do przechowywania oleju, urzędowemi trwałemi znakami. Ponadto należy zaopatrzyć pomieszczenia i przyrządy przewidziane w § 59 w urzędowe zamknięcie. Urzędowe zamknięcie dokonywa się zapomocą nałożenia plomb ołowianych lub w inny sposób bez użycia płomienia.

§ 59. 1) Od chwili dokonania urzędowego sprawdzenia do czasu uruchomienia wytwórni pozostają pod urzędowem zamknięciem te aparaty i naczynia, które niezbędne są do wytwarzania olejów mineralnych.

2) O nałożeniu zamknięcia należy nadmienić w protokóle weryfikacyjnym.

3) Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za utrzymanie w stanie nienaruszonym urzędowych oznaczeń na pomieszczeniach, aparatach i naczyniach jak również za całość nałożonych urzędowych zamknięć (plomb, pieczęci i t. p.). Odpowiedzialności tej przedsiębiorca nie ponosi, o ile udowodni, że naruszenie urzędowych oznaczeń lub zamknięć nastąpiło wskutek przypadku bez jego winy lub z winy osoby, za którą nie ma obowiązku odpowiadać.

4) W razie zniszczenia lub naruszenia oznaczeń i zamknięć przedsiębiorca ma obowiązek zawiadomić urzędnika Kontroli w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania wiadomości o zajściu wypadku, w celu zarządzenia odnowienia zniszczonych lub uszkodzonych oznaczeń i zamknięć.

Protokół weryfikacyjny.

§ 60. 1) Po ukończeniu sprawdzenia wytwórni komisja sporządza z czynności protokół w dwóch egzemplarzach. W protokóle wymienione być winny:

a) wynik przemiaru naczyń,
b) ilość i rodzaj znalezionych zapasów oleju,
c) żądanie dostarczenia lokali dla urzędników stałej kontroli skarbowej oraz wynik porozumienia z przedsiębiorcą w tej sprawie (§ 67),
d) opis i rodzaj oraz miejsca nałożonych urzędowych zamknięć,
e) imiona, nazwiska i adresy osób, upoważnionych przez przedsiębiorcę do zastępowania go przed władzami skarbowemi.

2) Protokół winien być podpisany przez członków komisji i przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę. Jeden egzemplarz protokółu przechowuje się w wytwórni, drugi zaś w Urzędzie.

3) Weryfikacja nowej lub odbudowanej po zniszczeniu wytwórni wymaga zatwierdzenia władzy skarbowej II instancji. Przedtem wytwórnia nie może być uruchomiona. Izba Skarbowa obowiązana jest załatwić akta weryfikacyjne w ciągu 2-ch tygodni od ich wpłynięcia.

Do art. 16. Zmiany urządzeń wytwórni.

§ 61. Przedsiębiorca obowiązany jest zwrócić się do Urzędu z prośbą o weryfikację zaszłych po ostatniem sprawdzeniu zmian w urządzeniu, w zbiornikach i t. p., mających ścisły związek z wytwarzaniem i przechowywaniem przerobów. Do prośby dołączyć należy spisy, opisy lub rysunki tych części urządzeń, które uległy zmianie.

Do art. 17. Wstrzymanie ruchu.

§ 62. 1) Urząd po otrzymaniu zawiadomienia o wstrzymaniu ruchu wytwórni na czas dłuższy niż 4 tygodnie zarządzi, w razie nieuiszczenia podatku za wszystkie zapasy produktów, podlegających opodatkowaniu, natychmiastowe wzięcie zapasów pod zamknięcie urzędowe, jeżeli przedsiębiorstwo nie ma kredytu podatku, albo gdy kredyt przedsiębiorstwa jest wyczerpany.

2) Po otrzymaniu przez przedsiębiorcę potwierdzenia na uiszczony podatek za cały zapas przetworów, podlegających opodatkowaniu albo po zawiadomieniu o zakredytowaniu mu podatku, przedsiębiorca staje się wolny od obowiązku utrzymywania urzędowych oznaczeń na pomieszczeniach i naczyniach wytwórni.

§ 63. W razie wstrzymania ruchu wytwórni na czas dłuższy niż 4 tygodnie, należy wyłączyć z użytku — przez opieczętowanie (nałożenie plomb) — te aparaty i naczynia, które niezbędne są do wytwarzania przetworów naftowych. Wymienione zabezpieczenia mogą być zdjęte tylko w wypadku takiego rozebrania wytwórni, że potajemne wytwarzanie produktów podlegających opodatkowaniu jest w nich niemożliwe. Przedsiębiorca żądający zdjęcia zabezpieczenia powinien o takim zamiarze zawiadomić pisemnie właściwy Urząd.

§ 64. 1) Chwilę, z którą pozostające pod urzędowem zamknięciem urządzenia fabryczne znowu mają być używane, przedsiębiorca ma oznajmić na 24 godzin przedtem organowi skarbowemu, powołanemu do nadzorowania wytwórni.

2) Gdyby do tej chwili organ skarbowy celem zdjęcia urzędowego zamknięcia się nie zjawił, wolno przedsiębiorcy samemu zdjąć to zamknięcie.

§ 65. W razie wznowienia ruchu należy sprawdzić, czy nie znajdują się w wytwórni zapasy oleju podlegające opodatkowaniu. Jeżeli w porównaniu z zapasem stwierdzonym przy wstrzymaniu ruchu, okaże się ubytek, przekraczający dozwolony zanik z ulotnienia w wysokości 4% wzgl. przy olejach o c. g. do 790^0 6% w stosunku rocznym i jeżeli ubytku tego nie usprawiedliwia ani dokonany w czasie spoczynku wytwórni wywóz, ani jakieś zdarzenie żywiołowe, to przedsiębiorca powinien do 3 dni zapłacić podatek za ten ubytek przekraczający ów zanik. Równocześnie należy spisać protokół karny z powodu nieopodatkowanego wywozu, podlegającego opodatkowaniu oleju mineralnego. O zdarzeniu żywiołowem należy donieść pisemnie Urzędowi o ile możności w przeciągu 24 godzin od chwili jego zajścia.

Zapłaconą kwotę należy zarachować w książce podatku od oleju.

Do art. 18. Wolne składy.

§ 66. 1) W wolnych składach wolno przechowywać oleje mineralne pod węzłem podatku, przekazane z wytwórni, położonej na obszarze Rzeczypospolitej.

2) Obrót olejami mineralnemi w wolnym składzie musi osiągnąć co najmniej 1200 kwintali na rok. O ile ta ilość nie zostanie osiągnięta można cofnąć uprawnienie.

3) Wolne składy mogą istnieć tylko w siedzibie Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów.

§ 67. 1) Zezwolenia na prowadzenie wolnego składu udziela Minister Skarbu do odwołania. Zezwolenie mogą otrzymać tylko przedsiębiorcy wytwórni, nie będący w stanie upadłości i nie karani sądownie za defraudacje podatkowe. Przepis zawarty w ostatniem zdaniu ustępu 2 § 14 ma odpowiednie zastosowanie.

2) O wydaniu i odebraniu zezwolenia na prowadzenie wolnego składu ogłasza się w Monitorze Polskim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, podając w ogłoszeniu uprawnioną firmę, jej siedzibę oraz siedzibę właściwego dla składu Urzędu.

§ 68. 1) Wolne składy mogą mieścić się tylko w trwałych zabudowaniach, odpowiadających przepisom bezpieczeństwa i nadających się do urzędowego zabezpieczenia. O przydatności danego zabudowania orzeka Urząd.

2) W wolnym składzie nie wolno przechowywać żadnych innych towarów, oprócz nieopodatkowanych olejów.

§ 69. Przedsiębiorca winien przed uruchomieniem wolnego składu złożyć w Izbie Skarbowej zabezpieczenie do wysokości podatku przypadającego od zwykłego zapasu oleju utrzymywanego na składzie. O wysokości i przyjęciu zabezpieczenia orzeka Izba Skarbowa, stosując przytem odpowiednie przepisy o zabezpieczeniu kredytu podatku od olejów, ustalone wyżej dla wytwórni (§ 37 do 41).

§ 70. 1) Celem uzyskania zezwolenia na prowadzenie wolnego składu należy złożyć w Urzędzie podanie, dołączając:

a) opis i plan pomieszczeń przeznaczonych na skład, oraz pomieszczeń przylegających z wykazaniem ich wzajemnej łączności;

b) oświadczenie co do przypuszczalnego obrotu rocznego, co do sposobu zabezpieczenia podatku (§ 69) i co odpowiedzialnej osoby mającej zarządzać wolnym składem;

c) rodzaj oraz zwykły zapas oleju utrzymywanego na składzie.

§ 71. 1) Izba Skarbowa po otrzymaniu zezwolenia Ministra Skarbu powiadomi o tem stronę i zarządzi sprawdzenie składu na ogólnych zasadach. Protokół weryfikacyjny sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden po zatwierdzeniu przez izbę Skarbową pozostaje w Urzędzie, drugi zaś doręcza się zarządowi wolnego składu celem przechowania w aktach.

2) O zmianach w pomieszczeniach i urządzeniach składu należy oznajmić Urzędowi w ciągu 8 dni po ich dokonaniu.

§ 72. Przed uruchomieniem składu przedsiębiorca winien złożyć przepisane zabezpieczenie podatku.

Wolny skład może być uruchomiony dopiero po dokonaniu obwieszczenia w trybie przewidzianym w § 67.

§ 73. W wolnym składzie powinna być do użytku kontroli waga legalizowana i sprawdzona oraz takież areometry do olejów, studzielny ciepłomierz i baryszówki.

§ 74. Wytwórnia może wysyłać olej pod węzłem podatku do wolnego składu tylko za świadectwem przewozowem. O nadejściu przesyłki przedsiębiorca obowiązany jest zawiadomić właściwego urzędnika Kontroli, który sprawdzi przesyłkę i towarzyszące jej dowody.

§ 75. 1) Zezwolenie na prowadzenie wolnego składu wygasa w razie zrzeczenia się uprawnionego przedsiębiorcy lub jego śmierci albo też przez cofnięcie zezwolenia.

2) W razie zamknięcia wolnego składu wskutek wygaśnięcia lub cofnięcia uprawnienia cały zapas nieopodatkowanego oleju musi być w ciągu 15 dni po doręczeniu zawiadomienia opodatkowany, albo przekazany na inne uprawnione przedsiębiorstwo lub wreszcie wywieziony za granicę.

Do art. 19. Kontrola Skarbowa.

§ 76. 1) Wytwórnie pozostają pod nadzorem stale do tego wyznaczonych organów skarbowych, które mają kontrolować każdy wywóz oleju mineralnego i sprawdzać wpisy w księgach kontroli.

2) Wyjątek od stałego dozoru może nastąpić na wniosek Izby Skarbowej zatwierdzony przez Ministra Skarbu, gdy rozmiar przedsiębiorstwa w stosunku do kosztów stałego nadzoru jest za mały i gdy wysyłaniu podlegającego opodatkowaniu oleju, można zapobiec w inny sposób np. przez przechowywanie codzień wytworzonego oleju pod urzędowem zamknięciem.

§ 77. 1) Żądać dostarczenia mieszkania i kancelarji dla organów skarbowych należy już przy urzędowem sprawdzeniu pomieszczeń wytwórni, jednocześnie uzgodnić z przedsiębiorcą lub jego zastępcą ilość i rodzaj niezbędnych do tego celu lokali. W razie nieosiągnięcia porozumienia w tej sprawie rozstrzyga Izba Skarbowa. Stronie niezadowolonej z rozstrzygnięcia służy prawo odwołania do Ministerstwa Skarbu.

2) Co do mieszkania dla urzędników Kontroli można zadowolnić się jednym pokojem nadającym się do opalania bez kuchni i bez innych lokalności ubocznych, jeżeli siedziba Kontroli Skarbowej jest oddaloną od zakładu fabrycznego nie więcej jak o 2 km.

3) W wytwórniach, w których wyjątkowo niema stałego nadzoru organów skarbowych, wystarczy dostarczenie odpowiedniej kancelarji w zakładzie fabrycznym.

4) Jeżeli mieszkanie w zakładzie fabrycznym jest tak położone, że może zarazem służyć za kancelarję, to można odstąpić od żądania osobnego pomieszczenia kancelaryjnego.

5) Z mieszkania lub kancelarji powinna być, o ile możności, łatwo widoczną brama wjazdowa do zakładu fabrycznego.

Do art. 24 i 25. Wywóz olejów mineralnych.

§ 78. Każdy wywóz przetworów naftowych z wytwórni lub wolnego składu może nastąpić tylko w obecności organu Kontroli. Wytwórnia lub wolny skład, zawiadamiając o wywozie oleju, wręcza jednocześnie organowi dozorującemu świadectwo przewozowe według wzoru Nr. 1.

§ 79. 1) Wytwórnia oraz wolny skład obowiązane są wydawać na każdą przesyłkę oleju świadectwo przewozowe, które towarzyszy przesyłce przez cały czas trwania przewozu od chwili wysłania do chwili odbioru.

2) Na każdy wóz kolejowy (cysternę) wydaje się osobne świadectwo przewozowe.

§ 80. 1) Świadectwo przewozowe składa się z 3-ch części: a) z właściwego świadectwa, wtórnika (duplikatu) i odcinka.

2) Przedsiębiorstwa wysyłające oleje (§ 79) winny przed rozpoczęciem roku obrachunkowego złożyć właściwemu Urzędowi zeszyty druków świadectw przewozowych dla oparafowania i opieczętowania.

3) Zeszyty świadectw przewozowych mają być używane tylko w ciągu tego roku, na który je wydano. Po upływie roku zeszyty należy zwrócić temu Urzędowi, który je poświadczył.

§ 81. 1) Do wypełnienia wymaganych dat na wszystkich trzech częściach świadectwa obowiązany jest wysyłający lub jego zastępca. Świadectwo i wtórnik winien podpisać obok przedsiębiorcy również dokonywujący odprawę urzędnik Kontroli.

2) Zawartość olejów w kg. i ich c. g. należy wpisać w świadectwie i wtórniku liczbą i słownie.

3) W razie jakiejkolwiek omyłki przy wystawianiu świadectwa i duplikatu należy przekreślić na krzyż wszystkie części druku i pozostawić je w całości w zeszycie, a sporządzić nowe świadectwo.

§ 82. Sporządzone i podpisane świadectwo przewozowe wydaje się odbiorcy lub przewożącemu przesyłkę, a w razie przesyłki publicznemi środkami przewozowemi dołącza się do listu przewozowego. W razie zgubienia świadectwa przewoźnik obowiązany jest oznajmić o tem najbliższemu urzędnikowi Kontroli.

§ 83. Urzędnik, załatwiający odprawę przesyłki pod węzłem podatku, przesyła wtórnik świadectwa organowi skarbowemu właściwemu według miejsca przeznaczenia przesyłki, lub urzędnikowi stałego nadzoru, jeśli miejsce przeznaczenia jest pod stałym nadzorem. Wtórnik świadectw przewozowych na inne przesyłki nie idące pod węzłem podatku pozostaje przy odcinku.

§ 84. Naczynia, w których przewozi się oleje, jak cysterny, beczki i t. p., winny posiadać oznaczenie numeru swego, tary oraz wyraźny znak.

§ 85. Przesyłki olejów pod węzłem podatku winny dochodzić do miejsca przeznaczenia w takim stanie w jakim je wysłano. W razie konieczności przelania z cystern do beczek lub odwrotnie należy wezwać najbliżej zamieszkałego urzędnika Kontroli i w jego obec-

ności wykonać przelew. Urzędnik ten uwidoczni dokonany w jego obecności przelew w świadectwie przewozowem.

§ 86. 1) Gdy podczas przewozu, miejsce przeznaczenia przesyłki ulegnie zmianie, wysyłający lub przewożący ma zawiadomić o tem najbliżej zamieszkałego urzędnika Kontroli, który zaznaczy o takiej zmianie w świadectwie przewozowem i zawiadomi o tem urzędników dozorujących zarówno przedsiębiorstwo wysyłające jak i pierwotnie oznaczone jako odbierające przesyłkę.

2) Wtórnik świadectwa ma być wysłany według nowego miejsca przeznaczenia przesyłki (§ 83).

§ 87. Przesyłki, idące bez świadectwa przewozowego lub niezgodne ze świadectwem, ulegają zatrzymaniu przez władze skarbowe lub policyjne. Urzędnik zatrzymujący przesyłkę przeprowadzi niezwłocznie dochodzenie i sporządzi protokół.

§ 88. Obecny przy odbiorze przesyłki urzędnik Kontroli winien: a) sprawdzić stan zabezpieczeń, b) porównać czy ilość naczyń zgadza się z danemi świadectwami, c) ustalić gęstość i wagę netto przesyłki oraz porównać je z datami świadectwa, d) wyniki tych czynności uwidocznić w świadectwie.

§ 89. Po przyjęciu przesyłki, po porównaniu wtórnika z właściwemi świadectwami i po zaznaczeniu na wtórniku wyniku odbioru zgodnie z wpisem tego wyniku na świadectwie, — urzędnik dozorujący zwróci wtórnik urzędnikowi Kontroli dozorującemu miejsce wysłania przesyłki, celem dołączenia do dowodów rozchodowych przedsiębiorstwa wysyłającego olej (§ 83).

§ 90. Dla przesyłek odprawionych przez urzędy celne, dokumenty celne zastępują świadectwa przewozowe.

§ 91. Przed dokonaniem wywozu posyłki należy przedstawić organowi dozorującemu wytwórnię kwit Kasy Skarbowej na zapłacony podatek lub dowód zakredytowania podatku; od tego obowiązku są wolne posyłki wyszczególnione w ustępie 2 art. 24.

§ 92. 1) O każdej przeszkodzie wywozu przetworów naftowych, który urzędownie został załatwiony, należy donieść pisemnie organowi stale dozorującemu wytwórnię wzgl. przybyłemu dla nadzorowania wywozu.

2) Na każdem takiem doniesieniu ma organ skarbowy wpisać słowami dzień i godzinę doniesienia, wpis ten podpisać i przystąpić do stwierdzenia przeszkody. Przytem należy a) zbadać wagę oleju wstrzymanego i zapisać wynik w doniesieniu z uwagą, że posyłka nie wyszła z powodu przeszkody z wytwórni, b) świadectwo przewozowe porównać z księgą wywozu i zgodność na świadectwie przewozowem potwierdzić.

3) O urzędowem sprawdzeniu należy spisać protokół, który podpisze organ skarbowy i przedsiębiorca wytwórni lub jego zastępca.

4) Zakończywszy taki protokół, należy do niego dołączyć doniesienie o przeszkodzie, oraz wydane już świadectwo przewozowe i przesłać je bezzwłocznie Urzędowi. O zwrot, względnie o odpisanie podatku spożywczego winien przedsiębiorca lub jego zastępca zwrócić się do Urzędu.

5) Jeżeli wszystkich warunków dopełniono, Urząd pozwoli na unieważnienie świadectwa przewozowego i zarządzi wykreślenie go z księgi wywozu.

6) Kwit na zapłacony, wzgl. zakredytowany podatek, na podstawie którego miał nastąpić wywóz urzędownie załatwiony lecz nie wykonany, może być użyty przy późniejszym wywozie, — po odpowiedniem sprostowaniu na odwrotnej stronie kwitu.

7) Po usunięciu przeszkody wolno wywozić olej jednak tylko na podstawie nowego świadectwa przewozowego.

Urzędowe załatwienie przesyłki.

§ 93. Organ skarbowy, któremu zgłoszono wywóz ma najpierw zbadać dane wpisane do świadectwa przewozowego, a w razie potrzeby zażądać ich uzupełnienia. Świadectwa zawierające podskrobania lub inne poprawki albo częściowo przekreślone, należy odrzucić. Świadectwo należy także wtedy odrzucić, gdy nie podano w niem oznaczeń kwitu Kasy Skarbowej na zapłacony podatek wzgl. dowodu pokredytowania przypadającej kwoty podatku, o ile przesyłka nie jest wolna od podatku na mocy ustępu 2 art. 24.

§ 94. 1) W razie wysyłania oleju w cysternach, tarowanie i ważenie wagonu napełnionego olejem musi odbywać się zawsze na tej samej wadze. Jeżeli wywozi się olej w cysternach bocznicą, można tarowanie wagonu i zbadanie wagi brutto przedsiębrać na najbliższej stacji kolejowej, gdy warunki miejscowe umożliwiają nadzór przesyłki oleju z wytwórni do stacji.

2) Jeżeli przy stwierdzeniu tary, lub wagi brutto poszczególnych naczyń wypadają ułamki kilograma, to ułamki niżej 0,5 kg. opuszcza się, natomiast ułamki ponad 0,5 kg. liczy się za cały kilogram.

§ 95. 1) Przy wywozie przetworów naftowych zawsze należy badać jego c. g., celem stwierdzenia, czy zastosowana stawka podatkowa lub wolność od podatku odpowiada właściwościom wywożonych przetworów.

2) O ile urzędownie przeprowadzona analiza próbki wykaże, że wysłany produkt podlegał wyższej stawce podatkowej, wysyłający obowiązany jest, na wezwanie organu dozorującego przedsiębiorstwo dopłacić podatek w terminie 8 dni od dnia oznajmienia mu o tem.

§ 96. 1) Za każdą stwierdzoną nadwyżkę oleju podlegającego opodatkowaniu ponad ilość podaną w świadectwie, należy uiścić przypadający podatek. Jeżeli dołączony kwit na podatek opłacony lub dowód zakredytowania podatku wystarcza na pokrycie podatku od tej nadwyżki, należy wpisać na odwrotnej stronie podatek przypadający za całą ilość wysłanego oleju. Jeżeli kwit nie pokrywa podatku, przypadającego za stwierdzoną nadwyżkę oleju, należy wpisać do książki Nr. 4 w rubr. 25—27 przypadającą kwotę podatku.

2) Gdyby przepisanego podatku nie uiszczono najdalej w ciągu 8 dni po uskutecznieniu wpisu Inspektor Kontroli doniesie o tem Urzędowi celem przymusowego ściągnięcia zaległości.

§ 97. 1) Kwit na zapłacony lub dowód na zakredytowany podatek, nabyty tylko dla tej posyłki, którą ma się wywieźć, należy dołączyć do ksiąg przedsiębiorstwa. Jeżeli opłacono podatek od zużycia za kilka posyłek z góry za późniejszym obrachunkiem, albo skorzystano z kredytu, organ kontroli powinien na odwrotnej stronie danego kwitu uwidocznić kwotę podatku, przypadającą za każdą przesyłkę zosobna.

2) W swojej kontowej księdze kredytowej ma Urząd przypisać jako należność tylko te kwoty pokredytowanego podatku, które rzeczywiście zużyto.

3) Po wyczerpaniu dowodu na zakredytowany podatek, należy o tem zawiadomić właściwy Urząd. Jeżeli zaświadczenie na zakredytowany podatek straciło swą ważność z powodu upływu czasu, na który kredyt udzielono, należy je unieważnić i zawiadomić Urząd, do jakiej kwoty odnośne zaświadczenie zostało wykorzystane.

4) Dowody na zakredytowany podatek należy dołączyć do ksiąg przedsiębiorstwa.

Wywóz przetworów naftowych pod węzłem podatku (do wolnych składów, wytwórni, zagranicą i do W. M. Gdańska).

§ 98. 1) Urzędnik dozorujący sprawdza wagę przeznaczonego do wywozu przetworu oraz jego rodzaj stosując przepisy § 95 i § 96 i zanacza wynik w odnośnych rubrykach świadectwa przewozowego i wtórnika. Następnie zabezpiecza urzędowemi plombami środki przewozowe, do których przetwory załadowano, w ten sposób, by bez naruszenia tego urzędowego zamknięcia dostęp do przetworów był niemożliwy. Ilość nałożonych plomb oraz ich znaki, dalej numera środków przewozowych, wreszcie termin, w którym przesyłka ma dojść do miejsca przeznaczenia, urzędnik dozorujący uwidoczni w świadectwie przewozowem i wtórniku w odnośnych rubrykach. Świadectwo wręcza się wytwórni zgłaszającej wywóz, wtórnik zaś przesyła się natychmiast w liście poleconym organowi dozorującemu w miejscu przeznaczenia przesyłki względnie granicznemu Urzędowi Celnemu.

2) Urzędnik, dozorujący w miejscu przeznaczenia przesyłki, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, porównuje go z wręczonym mu oryginałem świadectwa przewozowego, stwierdza stan przesyłki i stan oraz znaki i numera zamknięć urzędowych, a w braku jakichkolwiek podejrzeń potwierdza tę okoliczność na obu egzemplarzach świadectwa przewozowego, wręczając oryginał przedsiębiorcy dla dowodu wpisu do księgi magazynowej; wtórnik zwraca organowi wysyłającemu. Urząd celny zatrzymuje świadectwo przewozowe przy swoich aktach. Urzędnik wysyłający, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, wręcza go przedsiębiorstwu, wysyłającemu jako dowód rozchodu książki wywozu.

3) W razie stwierdzenia, po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia, naruszenia zamknięć urzędowych lub braku (manco) przetworów, organ dozorujący spisuje protokół karny przeciw przedsiębiorcy zakładu przewozowego i po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przedstawia go Urzędowi. W razie stwierdzenia podczas transportu naruszenia zamknięć urzędowych lub zagubienia świadectwa przewozowego albo w razie zajścia innego wypadku, mającego wpływ na stan przesyłki przetworów, przewoźnik jest obowiązany donieść o tem najbliższemu organowi kontroli, który stwierdza protokólarnie podane okoliczności oraz stan przesyłki i doręcza przewoźnikowi protokół również przezeń podpisany, celem dołączenia go do dokumentów przewozowych. Odpis protokółu po bezzwłocznem przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przesyła organowi dozorującemu przedsiębiorstwo wysyłające.

4) W razie zachodzących podejrzeń popełnienia jakichkolwiek nadużyć ma organ Kontroli, stwierdzający stan przesyłki, spisać protokół karny a po bezzwłocznem przeprowadzeniu dochodzeń wstępnych przedstawić akta Urzędowi do dalszej czynności urzędowej.

5) W razie niedostarczenia w ciągu 3-ch miesięcy od wysłania dowodu nadejścia olejów do miejsca przeznaczenia wzgl. dowodu wyjścia zagranicę, cała kwota ciążącego na przesyłce podatku winna być zapłaconą przez wytwórnię wysyłającą w ciągu dni 14-tu.

6) Niezależnie od tego należy zarządzić bezzwłocznie dochodzenia i donieść o wyniku Urzędowi.

§ 99. Odprawy gazoliny z wytwórni (gazoliniarni) do innej wytwórni mogą się odbywać niekoniecznie na wagę, lecz i na objętość z przeliczeniem na wagę, a to pod następującemi warunkami:

a) Miernik żelazny ma być urzędowo wymierzony nalewem wody aż po markę, stale i trwale przynitowaną wewnątrz kołnierza włazu, również przez nalew wody wymierzoną ma być skala pływowskazu umieszczonego na mierniku. Rurociąg w całej długości między miernikiem a urządzeniem do wylewania ma być urzędownie zabezpieczony.
b) Naraz można wywozić wzgl. przepompowywać tylko taką ilość gazoliny, którą można odczytać z dostateczną pewnością na skali.
c) Stwierdzenie wagi netto gazoliny będzie się odbywać przez obliczenie jej objętości zredukowanej z odczytanej ciepłoty na termometrze zanurzonym w próbce nabranej z miernika na ciepłotę normalną i z oznaczonej gęstości. Objętość ta w litrach pomnożona przez stopnie areometru przy ciepłocie normalnej i podzielona przez 1000 daje ciężar wywożonej gazoliny w kilogramach.

§ 100. Jeżeli przy odbiorze olejów mineralnych, przesyłanych pod węzłem podatku na miejscu przeznaczenia okaże się brak nieprzekraczający 3%, a przy gazolinie z gazów ziemnych 10% wzgl. 15% w miesiącach letnich t. zn. od 1 maja do 1 września, — natenczas różnicę tę należy pominąć. Za ubytki przekraczające 3 wzgl. 10 i 15%, a powstałe podczas przewozu innemi niż kolej środkami transportowemi, obowiązany jest przedsiębiorca po nadejściu wtórnika świadectwa przewozowego zapłacić podatek od nadwyżki ubytku ponad wyżej wskazane normy.

Wywóz zagranicę i do Gdańska.

§ 101. 1) Wywóz zagranicę może odbywać się tylko przez Urzędy celne 1 kl., położone przy linjach kolei żelaznych lub drogach wodnych, z zachowaniem przepisów §§ 98—100.

2) Przesyłki kierowane do W. M. Gdańska podlegają postępowaniu przekazowemu stosownie do umowy polsko-gdańskiej (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 139 z r. 1922).

Laboratorja.

§ 102. Do wykonywania badań i wydawania orzeczeń analityczno-chemicznych w sprawach, wynikających z przepisów dotyczących opodatkowania przetworów naftowych, powołuje się Centralne Laboratorjum Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego oraz Okręgowe Laboratorja tej Dyrekcji w Warszawie, we Lwowie, Poznaniu, Wilnie, Lublinie i Krakowie.

Do art. 26 i 27. Sprawdzanie zapasów.

§ 103. 1) Jeżeli przedsiębiorca jest obowiązany do prowadzenia wymienionych w § 106 książek odbioru i wyrobu oleju mineralnego i t. d., natenczas organa Kontroli mają od czasu do czasu sprawdzać znajdujące się w wytwórni zapasy oleju przeznaczonego na sprzedaż.

2) Gdyby z porównania znajdujących się zapasów z zapiskami przedsiębiorstwa po potrąceniu ubytku z ulotnienia, okazał się ubytek, natenczas ma przedsiębiorca zapłacić podatek za ten ubytek w przeciągu dni trzech.

§ 104. 1) Ubytek z ulotnienia przyjmuje się w stosunku 6 od sta na rok dla olejów wpisanych na przychód o gęstości do 790^0, zaś dla reszty przetworów za wyjątkiem parafiny i świec w stosunku 4%. Od parafiny i świec żadnych ubytków nie uznaje się.

2) Minister Skarbu może uznać wyższy ubytek, o ile zostanie w sposób nie budzący wątpliwości udowodnione, że roczny zanik ulotnienia przekracza 4 wzgl. 6% (4/12 wzgl. 6/12 % miesięcznie).

Do art. 28. Księgi kontrolne.

§ 105. 1) Przedsiębiorca wytwórni i wolnego składu olejów ma prowadzić następujące księgi kontrolne:

a) Książkę świadectw przewozowych (wzór Nr. 1).
b) Księgę przychodu (wzór Nr. 2).
c) Księgę wywozu przetworów naftowych pod węzłem podatku i bez podatku (wzór Nr. 3).
d) Księgę wywozu przetworów naftowych za opłatą podatku (wzór Nr. 4),
e) oraz w razie korzystania z kredytu podatku księgę kontroli przyznanego przedsiębiorstwu kredytu (wzór Nr. 5).

2) Ponadto przedsiębiorstwo obowiązane jest prowadzić i przedstawiać właściwym władzom wykazy obrotu przetworami naftowemi odpowiadające przepisom o rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych.

3) Do ksiąg wywozu należy wciągać każdą wysyłkę przetworów dla każdego odbiorcy zosobna. Obydwie księgi (Nr. Nr. 3 i 4) rozpoczynać należy od Nr. 1, poczynając od 1 stycznia każdego roku.

4) Zepsute lub niezdatne do użytku odcinki świadectw przewozowych powinny być przekreślone atramentem i przyklejone do odnośnego odcinka, który należy również atramentem przekreślić z podaniem powodu przekreślenia.

5) Z księgi kontroli kredytu winien być widoczny w każdej chwili stan przyznanego, uzyskanego, spłaconego i wolnego kredytu.

§ 106. 1) Oprócz ksiąg, wymienionych w § 105, przedsiębiorca wytwórni, którego prawomocnie zasądzono za popełnione w jego zakładzie uszczuplenie podatku od oleju, może być stale, lub na pewien czas, zobowiązany do prowadzenia ksiąg pomocniczych przepisanych przez Izby Skarbowe i uwidaczniających:

a) odbiór i wyrób oleju,
b) użycie gotowego oleju do powtórnej przeróbki,
c) zapasy wyrobów przeznaczonych na sprzedaż.

2) Wpisy do tych ksiąg można uskuteczniać sumarycznie w końcu każdego dnia, muszą jednak codziennie być ukończone najpóźniej do godziny 20-tej.

3) Gdyby wyroby, zapisane już jako przeznaczone na sprzedaż, miano poddać ponownemu przerobowi, natenczas należy na 12 godzin przedtem donieść pisemnie organowi dozorującemu wytwórnię, jaka jest ich waga i gęstość. Tenże sprawdzi tę okoliczność i wyroby odpisze w księdze zapasów wyrobów przeznaczonych na sprzedaż.

4) Powyżej określony obowiązek może być nałożony także na takiego przedsiębiorcę, którego kierownik ruchu był dwa razy prawomocnie skazany za uszczuplenie podatku od oleju.

§ 107. 1) Wpisy do ksiąg nie mogą zawierać podskrobań, zamazań, a wszelkie poprawki powinny być dokładnie uwidocznione i w przepisany sposób omówione. Każda stronica powinna być podsumowana i dodana do poprzedniego przeniesienia.

2) W końcu miesiąca sporządza się obrachunek miesięczny, a odpisy z ksiąg przesyła się Izbie Skarbowej.

3) Odpisy muszą być poświadczone przez organ dozorujący przedsiębiorstwo i podpisane przez kierownika przedsiębiorstwa.

§ 108. Dokumenty służące za podstawę wpisów powinny być wszyte do teczek osobnych dla każdej księgi i znajdować się przy księgach przedsiębiorstwa. Na żądanie organów Kontroli mają być przedstawiane do wglądu i rewizji.

§ 109. W końcu roku kalendarzowego przedsiębiorca obowiązany jest księgi rachunkowe zamknąć a pozostałości przenieść do nowych ksiąg, których otwarcie (przeniesienie) zaświadcza właściwy inspektor Kontroli.

§ 110. Druki i księgi według ustalonych wzorów sporządza przedsiębiorstwo swoim kosztem i nie później niż 1 października przesyła Urzędowi do oparafowania.

Przepis przechodni.

§ 111. 1) Istniejące dotąd przedsiębiorstwa, które już dawniej uczyniły zadość przepisom dotyczącym opisu i planów wytwórni (art. 14) wolne są od ponownego ich sporządzania chyba, że opis i plan znajdują się w stanie nienadającym się do urzędowego użytku.

2) Druki i księgi wzorów dotychczas obowiązujących mogą być używane do 31 grudnia 1928 r.

§ 112. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

(Dz. U. R. P. z dnia 5 stycznia 1928 r. Nr. 97, poz. 862).

Wzór Nr .1.
Załącznik do § 105.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w

ODCINEK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO Nr.

na przewóz oleju mineralnego z rafinerji

.... w ....

Imię, nazwisko i adres odbiorcy	Rodzaj produktu	Ciężar gatunkowy	Waga netto oleju mineralnego w kilogramach	Przypadająca kwota podatku		Nr. pokwitowania na zapłacony lub dowodu na pokredytowany podatek	naczyń *)				Waga każdego naczynia w kilogramach			Uwaga
				Zł.	gr.		Rodzaj	Ilość	Znaki	Numera	Brutto	Tara	Netto	
1	2	3	4	5		6	7				8			9

Dnia .... 19...

Podpis przedsiębiorcy:

Z wtórnikiem świadectwa sprawdziłem

Dnia .... 19...

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego

*) Jeżeli przesyłka składa się z większej ilości naczyń, należy dołączyć konsygnację naczyń do świadectwa przewozowego towarzyszącego przesyłce.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w

WTÓRNIK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO Nr.

na przewóz oleju mineralnego z rafinerji

.... w ....

Imię, nazwisko i adres odbiorcy	Rodzaj produktu	Ciężar gatunkowy	Waga netto oleju mineralnego w kilogramach	Przypadająca kwota podatku		Nr. pokwitowania na zapłacony lub dowodu na pokredytowany podatek	naczyń				Waga każdego naczynia w kilogramach			Uwaga
				Zł.	gr.		Rodzaj	Ilość	Znaki	Numera	Brutto	Tara	Netto	
1	2	3	4	5		6	7				8			9

Dnia .... 19...

Podpis przedsiębiorcy:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Ze świadectwem przewozowem sprawdziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu (cysterny) Nr..... zabezpieczonego (nej) .... plombą (ami) urzędową (emi) o znaku .... Nr......

Dzień wywozu przesyłki...............

Termin dostawienia przesyłki ....

Dnia .... 19... r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego:

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia............ 19... r.

w stanie:

a) co do zamknięcia urzędowego............

b) „ „ ciężaru gatunkowego...............

c) „ „ wagi netto ....

Uwagi przy transporcie..........................

....

2) został odprawiony za granicę

dnia................. 19... r.

Załatwienie odbioru poświadczam

dnia .... 19... r.

Pieczęć i podpis urzędnika:

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr.

na przewóz oleju mineralnego z rafinerji

.... w ....

Imię, nazwisko i adres odbiorcy	Rodzaj produktu	Ciężar gatunkowy	Waga netto oleju mineralnego w kilogramach	Przypadająca kwota podatku		Nr. pokwitowania na zapłacony lub dowodu na pokredytowany podatek	naczyń				Waga każdego naczynia w kilogramach			Uwaga
				Zł.	gr.		Rodzaj	Ilość	Znaki	Numera	Brutto	Tara	Netto	
1	2	3	4	5		6	7				8			9

Dnia .... 19...

Podpis przedsiębiorcy:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu (cysterny) Nr..... zabezpieczonego (nej) .... plombą (ami) urzędową (emi) o znaku .... Nr.....

Dzień wywozu przesyłki................

Olej zabarwiono ....

Termin dostawienia przesyłki ....

Dnia.................. 19... r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego:

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia................ 19... r.

w stanie:

a) co do zamknięcia urzędowego ....

b) „ „ ciężaru gatunkowego...............

c) „ „ wagi netto ....

Uwagi przy transporcie..........................

....

2) został odprawiony za granicę

dnia .... 19... r.

Załatwienie odbioru poświadczam

dnia .... 19... r.

Pieczęć i podpis urzędnika:

(Strona 1).

Wzór Nr. 2.
Załącznik do § 105

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów

Nazwa przedsiębiorstwa

K S I Ę G A

przychodu przetwotów naftowych oraz uiszczonych opłat

na rok

(Strona 2).

Liczba porządkowa	Data przyjęcia	Nr. świadectwa przewozowego	Skąd odebrano przesyłkę		Ilość			Nr. cysterny względnie wagonu	Ciężar gatunkowy	Odebrano przetworów naftowych z innych rafiner. i z wolnych skład. wzgl. zwrócone z drogi z powodu przeszkód								Zapłacono podatku za przetwory odebrane					Wysłano potwierdzenie odbioru		Uwagi
										14·00	10·50	1·80	7·00	10·50	1·80										
										o g ę s t o ś c i															
			Nazwa wysyłającej firmy	Miejscowość	baniek	beczek	cystern			do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890	ponad 890 ropał wazel.	parafina i świece	gudron. do 975			Kwota Zł.	gr.	Nazwa Kasy	Data	Pozycja dziennika przychodu	Data	Komu	
										k i l o g r a m ó w															
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19		20	21	22	23	24	25

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów ....

Nazwa przedsiębiorstwa ....

Wzór Nr. 3.
Załącznik do § 105.

KSIĘGA WYWOZU

przetworów naftowych pod węzłem podatku i zwolnionych od podatku

na rok 19....

Liczba porządkowa	Data wywozu	Nr. świadectwa przewozowego	Dokąd wywieziono		Ilość			Nr. cysterny względnie wagonu	Ciężar gatunkowy	Wywieziono do wolnych składów i innych rafinerji							
			Nazwisko odbiorcy	Miejscowość	baniek	beczek	cystern			o gęstości							
										do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890	ponad 890 rop. waz.	parafina świece	gudron. do 975		
										kilogramów							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Wywieziono do zużycia wewnątrz kraju								Wywieziono za granicę								Posyłka			Uwagi
o gęstości								o gęstości								Odebrana przez adresata	Wystąpiła za granicę		
do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890	ponad 890 rop. waz.	parafina świece	gudron do 975			do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890	ponad 890 rop. waz.	parafina świece	gudron do 975						
kilogramów								kilogramów								Dnia	Dnia	przez Urz. Celny	
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36		37

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów ....

Nazwa przedsiębiorstwa ....

Wzór Nr. 4.
Załącznik do § 105.

KSIĘGA WYWOZU

przetworów naftowych do zużycia wewnątrz kraju za opłatą podatku, oraz należnego, uiszczonego i zaległego podatku od wywiezionych przetworów za rok 19...

Liczba porządkowa	Data wywozu	Nr. świadectwa przewozowego	Dokąd wywieziono		Ilość			Nr. cysterny względnie wagonu	Ciężar gatunkowy	Wywieziono przetworów naftowych oraz ubytki za pełną opłatą podatkową							
			Nazwisko odbiorcy	Miejscowość	baniek	beczek	cystern			14·00	10·50	1·80	7·00	10·50	1·80		
										o gęstości							
										do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890	ponad 890 ropał. wazel.	parafina i świece	gudron do 975		
										kilogramów							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Wywieziono przetworów naftowych za zniżoną opłatą podatkową						Należny podatek od wywiezionych przetworów			Na poczet należności skarbowej uiszczono								Uwagi
%	o gęstości					Zasadniczy	10% nadzwyczajny dodatek	Razem	Odpisano	Zaliczono nadpłat i innych opłat	Pokredytowano i odroczono	Wpłacono do Kas Skarbowych				Razem uiszczono	
	do 790	ponad 790 do 865	ponad 865 do 890									Kwota	Nazwa Kasy	Data	Pozycja dziennika przychodowego		
	kilogramów					Zł. | gr.	Zł. | gr.	Zł. | gr.	Zł. | gr.	Zł. | gr.	Zł. | gr.	Zł. | gr.				Zł. | gr.	
19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów ....

Nazwa przedsiębiorstwa ....

Wzór Nr. 5.
Załącznik do § 105.

KSIĘGA KREDYTÓW

na rok 19

Uwaga: Księgę tę należy prowadzić dziennie.

Liczba porządkowa	Data (rok, miesiąc i dzień)	Otworzono kredyt		Zamknięto kredyt		Wykorzystano kretytu		Termin płatności	Kredyt wznowiono automatycznie wskutek uiszczenia pokredytowanych należności				Pozostało wolnego kredytu	Uwagi
									przez zapłacenie pokredytowanych należności		przez odpisanie pokredytowanych należności			
		Dokument, na zasadzie którego kredyt otworzono i na jaki termin	Na kwotę Zł. gr.	Dokument, na zasadzie którego kredyt zamknięto	Na kwotę Zł. gr.	Liczba porządkowa księgi wywozu	Na kwotę Zł. gr.		Liczba porządkowa księgi wywozu	Na kwotę Zł. gr.	Liczba porządkowa księgi wywozu	Na kwotę Zł. gr.	Zł. gr.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

(Strona 1).

Wzór Nr. 6.
Załącznik do § 21.

Izba Skarbowa:
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych:

KSIĘGA

Nr. Nr. ....
w .... na pobór i zużycie oleju mineralnego zwolnionego od podatku w części lub całości za czas od 1 stycznia 19 ...... r. do 31 grudnia 19 ...... r.

UWAGA: Prowadzi się rocznie, licząc od 1/1 do 31/12.
Do księgi dołącza się świadectwa przewozowe co do każdej przesyłki oleju.

(Strona 2).

PRZYCHÓD

L. p.	Dzień otrzymania oleju mineralnego	Nazwa wytwórni z której sprowadzono oleje mineralne	Świadectwa przewozowego, które do tego konta ma być dołączone		Sprowadzono oleju	
			Numer	Data	Waga netto w kilogr.	gęstość + 15° C.
1	2	3	4		5	

(Strona 3).

ZUŻYCIE

Motor był w ruchu			Ilość użytego oleju w kilogramach	Podpis strony	UWAGA
Dzień, miesiąc i rok	godziny				
	od	do			
6	7		8	9	10

398.

INSTRUKCJA

z dnia 24 listopada 1928 r.

o zastosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 października 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862).

(§ 2).

§ 1. 1) Przy oznaczaniu c. g. (gęstości) olejów mineralnych stosuje się przepisy zawarte w załączniku I do § niniejszego.

2) Do celów kontroli skarbowej mają być używane areometry z wtopionemi wewnątrz ciepłomierzami w następujących 5-ciu rodzajach:

a) ze skalą 610° — 690°
b) „ „ 685° — 765°
c) „ „ 760° — 840°
d) „ „ 835° — 915°
e) „ „ 910° — 990°,

3) Skala wskazań c. g. areometru winna mieć podziałkę na całe stopnie, odstęp między stopniami w żadnem miejscu skali nie może być mniejszy niż 2 mm. Skala ciepłomierzy ma być podzielona na całe stopnie studzielnego ciepłomierza. Ma ona zaczynać się przy — 10° i sięgać do + 40° dla aerometr. a, b, i c i od 0 do + 75° dla d i e. Długość odstępu kresek skali termometrycznej ma wynosić nie mniej niż 1 mm. Kreski 5-te i 10-te muszą być odpowiednio przedłużone, a ciepłota normalna + 15 prócz tego oznaczona czerwoną kreską. Oznaczenie liczbowe skali aerometrów ma być sporządzone co 10° c. g. trzema cyframi, kreski 10-te mają być dłuższe od 5-ch a te ostatnie znów dłuższe od kresek jednostek stopni.

4) Dla ustalenia przetworów naftowych wymienionych w p. a, b i c art. 2 (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) wystarcza oznaczenie ciężaru gatunkowego zapomocą areometru wykonanego według przepisów podanych w załączniku I.

Oznaczenie c. g. przeprowadza urzędnik K. S. dozorujący rafinerję.

5) W celu odróżnienia czy dany produkt jest ropałem czy gudronem, oprócz oznaczenia c. g. przeprowadza się dwukrotnie destylację englerowską według wskazówek załącznika II. Próbę destylacji wykonywa urzędnik K. S. Jeżeli ilość destylatu do 300° w obydwu próbach przekracza 9% objętościowych, to należy uważać badany produkt za ropał; jeżeli ilość tego destylatu zawarta jest w granicach 5 — 9%, należy przesłać próbkę produktu do Laboratorjum Chemicznego P. M. S. w celu sprawdzenia destylacji.

6) Rozróżnienie wazeliny od smarów wozowych i Tovotte'a przeprowadza się w sposób następujący:

a) Próbkę smaru spala się w parowniczce porcelanowej. Wazelina zawiera nieznaczną tylko ilość części mineralnych; smary zaś Tovotte'a lub wozowe pozostawiają znacznie więcej popiołu,

b) próbkę produktu ogrzewa się w probówce do zupełnego stopienia. Wazelina daje ciecz klarowną; smary wozowe i Tovotte'a naogół dają zawiesinę lub osad,

c) oznaczenie tłuszczu roślinnego i zwierzęcego wykonywa się jakościowo według załącznika III,

d) oznaczenie zawartości wody przeprowadza urzędnik K. S. według wskazówek załącznika IV. Zawartość wody w wazelinie nie przekracza 0,5%; przy większych ilościach wody od 1 — 4% badany produkt należy uznać za smar wozowy lub Tovotte'a. Gdyby dwukrotne oznaczenie dało wynik wątpliwy, należy przesłać próbkę badanego produktu do Laboratorjum Chemicznego.

§ 2. 1) W razie powzięcia wątpliwości co do właściwej stawki podatkowej od odprawionego oleju, urzędnik skarbowy załatwiający odprawę ma pobrać z odprawionych naczyń do czystych i suchych słoików lub blaszanek, najmniej trzy półlitrowe próby, lub gdy ten sam olej znajduje się w kilku naczyniach — przeciętne próby z nich, i po szczelnem zakorkowaniu korkiem drewnianym i opieczętowaniu pieczęcią przedsiębiorcy i urzędową, a nadto po zaopatrzeniu próby w etykietę zawierającą firmę, datę, Nr. świadectwa przewozowego, zgłoszoną stawkę podatkową i wagę netto odprawionego oleju, — przesłać niezwłocznie na koszt przedsiębiorstwa 2 próby do właściwego laboratorjum chemicznego. Trzecią próbę należy zachować na miejscu do czasu prawomocności przeprowadzonej analizy. Z czynności tych sporządza się protokół,

2) Próbki olejów płynnych pobiera się zapomocą rury szklanej lub metalowej zaopatrzonej w korek, zawieszony na sznurze. Do pobrania próbki można też użyć jakiegokolwiek innego przyrządu używanego w nafciarstwie, zapomocą którego można wziąć próbkę ze wszystkich warstw cieczy w zbiorniku.

Większą ilość tak zebranych próbek jednego produktu ziewa się do naczynia, miesza dobrze i bierze średnią próbkę w ilości koło 1½ litra. Następnie przelewa się wydobytą próbkę do przygotowanych słoików lub blaszanek.

Naczynia do pobierania i przesyłania próbek powinny być dobrze wymyte naftą i benzyną i zupełnie suche.

Jeżeli olej znajduje się w cysternie, próbkę należy pobrać ze spodu cysterny. W tym celu otwiera się kurek spustowy i wypuszcza 15 — 20 litrów danego produktu, poczem dopiero nabiera się próbkę. Jeżeli na oko widać, że próbka jest zanieczyszczona mechanicznie lub zawiera wodę, należy wziąć przeciętną próbkę z cysterny zapomocą jednego z wyżej wspomnianych przyrządów.

Próbki smaru Tovotte'a, wazeliny lub smaru wozowego bierze się łopatką.

Próbkę ziemi okrzemkowej bierze się w ten sposób, że z rozmaitych miejsc większej ilości zie-

mi bierze się kilkanaście szufelek łącznej wagi około 10 kg. Całą tę ilość zsypuje się w formę stożka na czystą powierzchnię i dwoma prostopadłemi do siebie przecięciami dzieli się na 4 równe części. Dwie przeciwległe części odrzuca się a dwie pozostałe zsypuje się znowu w stożek, ponownie dzieli na 4 części, z których dwie się odrzuca i t. d. póki nie pozostanie około 300 gr, ziemi okrzemkowej.

Tę pozostałość bierze się do badania.

§ 3. Po załatwieniu czynności przewidzianych w § 2 należy odprawić wątpliwą przesyłkę bez przeszkód z zastosowaniem stawki oznaczonej przy odprawie.

§ 4. Po otrzymaniu orzeczenia Laboratorjum należy zastosować do przesyłki stawkę odpowiadającą wynikom orzeczenia a przedsiębiorstwo przypadającą dopłatę podatku ma uskutecznić w ciągu 8 dni od oznajmienia mu kwoty przypadającej do wyrównania podatku. Przypadającą do uiszczenia różnicę podatku wpisuję się do rubryk 25 — 27 księgi Nr. 4 z powołaniem orzeczenia laboratorjum.

W razie nie uiszczenia różnicy w terminie powyższym Inspektor K. S. doniesie o tem Usam dla dalszych zarządzeń.

Przypadającą do zwrotu różnicę podatku wpisuje się w r. 29-tej księgi (Nr. 4).

§ 5. Przedsiębiorca ma prawo żądać w ciągu 3 dni (§ 4) ponownego zbadania próby w Centralnem Laboratorjum Chemicznem.

W tym celu na prośbę przedsiębiorcy laboratorjum okręgowe odeszle drugą próbę do Centralnego Laboratorjum. Orzeczenie Centralnego Laboratorjum będzie ostateczne. Do otrzymania wyniku ponownego badania wyrównanie przypadającej dopłaty ulega odroczeniu.

(§ 3).

§ 6. 1) Przy badaniu innych własności olejów stosuje się przepisy zawarte w załącznikach do instrukcji niniejszej. W celach badawczych pobiera się 3 próby jak w § 2.

2) Oznaczenie zawartości olejów roślinnych w mieszaninie z olejami mineralnemi wykonywa się według wskazówek załącznika V. Oznaczenie wykonywa Laboratorjum Chemiczne.

(§ 2 p. 7 i § 30 p.1).

§ 7. Odpadkowe produkty olejowe otrzymane metodą rozkładową (Cracking) ustala się przez oznaczenie c. g. i punktu zapłonienia według Marcussona. Oznaczenia przeprowadza urzędnik K. S. podług wskazówek załącznika VI. Jeżeli punkt zapłonienia wypada powyżej 110° C., przesyła się próbkę oleju do Laboratorjum Chemicznego.

(art. 3 p. 2, § 30 p. 2).

§ 8. 1) Zawartość parafiny w ziemi okrzemkowej oznacza Laboratorjum Chemiczne według metody podanej w załączniku VII.

2) Jakościowe i ilościowe oznaczenie mydeł naftenowych kwasów naftenowych i sulfokwasów wykonywa Laboratorjum Chemiczne według załącznika VIII. Jako minimum składników zmydlających się dopuszcza się 15% pozostałości po potrąceniu % zawartości wody w próbce.

(§§ 37 — 41).

§ 9. Do zabezpieczenia kredytu podatkowego od olejów mineralnych stosuje się odpowiednie przepisy dla zabezpieczenia należności monopolowych (§ 61 rozp. Min. Skarbu z 7/II 1928 r. Dz. U. Rz. P. Nr. 60, poz. 556).

(§ 48).

§ 10. 1) Wagi równoramienne sprawdza się przy pomocy dwóch równych odważników, lub wogóle przy pomocy dwóch równych mas w sposób następujący.

a) Przy wytarowaniu wagi obciążamy obie szalki odważnikami w ilości, odpowiadającej pełnej nośności wagi (wybitej na dźwigni). Waga w tym wypadku winna wskazywać wyznaczone położenie równowagi lub też to położenie winno dać się osiągnąć po dołożeniu na jedną z szalek dodatkowego obciążenia w ilości, odpowiadającej najwyżej 3 gramom na każdy kilogram nośności wagi.

b) Niezależnie od tego po dołożeniu tej samej dodatkowej ilości odważników na jedną z szalek wskazówka winna odchylać się od swojego pierwotnego położenia nie mniej niż o 2 mm. (czułość wagi). Po kilkakrotnem obciążaniu i odciążaniu wagi poszczególne wskazania nie powinny się różnić jedno od drugiego więcej niż o 3 gramy na 1 kg. szalki.

c) Gdy mamy tylko pojedyńczy komplet odważników, odpowiadający nośności wagi, to postępujemy w sposób następujący.

Obciążamy jedną z szalek odważnikami, na drugą zaś kładziemy balast w takiej ilości, aby doprowadzić wagę do wyznaczonego położenia równowagi. Kładziemy następnie na jedną z szalek dodatkowe obciążenie w ilości 3 gramów na 1 kilokram nośności wagi. Dodatkowe to obciążenie winno wywołać odchylenie wskazówek nie mniejsze od 2 mm.

Następnie kilkakrotnie obciążamy i odciążamy wagę. Poszczególne wskazania nie powinny się różnić jedno od drugiego więcej jak o 3 gramy na kilogram obciążenia szalki.

Po stwierdzeniu tego należy zdjąć odważniki i na ich miejsce położyć balast w takiej ilości, aby otrzymać wyznaczone położenia równowagi. Masę tego balastu warunkowo będziemy uważali za równą masie odważników. Po przełożeniu następnie dwóch równych w powyższem rozumieniu mas z jednej szalki na drugą waga powinna dać się doprowadzić do wyznaczonego położenia równowagi przez dołożenie na jedną z szalek odważników w ilości nie przekraczającej 6 gramów na 1 kilogram obciążenia znajdującego się na szalce.

d) W podobny sposób należy sprawdzać wagę przy 1/10 obciążenia z tą jedynie różnicą, że we wszystkich wypadkach dodatkowe obciążenie w stosunku do jednego kilograma należy podwoić (a więc zamiast 3 gramów — 6 gramów i zamiast 6 gramów — 12 gramów).

2) Wagi pomostowe o stałym stosunku przekładni (dziesiętna i setna) należy sprawdzić zapomocą odważników, jakie są do rozporządzenia. Wagę taką należy przedewszystkiem wytarować przy pomocy tarownika i następnie obciążyć odważnikami z niewygasłą cechą Urzędu Miar w ilości odpowiadającej 1/10 nośności wagi. Jeżeli waga nie zajmuje wyznaczonego położenia równowagi, to powinno się ono osiągnąć po dołożeniu na szalkę lub na pomost dodatkowego obciążenia w stosunku 6 gramów na każdy 1 kilogram obciążenia odpowiedniej strony wagi. Ta sama ilość odważników winna każdorazowo odchylać wskazówkę nie mniej aniżeli o 2 mm. od jej początkowego położenia. Po odciążeniu i ponownem obciążeniu wagi temi samemi odważnikami na tem samem miejscu pomostu, poszczególne wskazania nie powinny się różnić jedno od drugiego więcej aniżeli o 6 gramów na 1 kilogram obciążenia.

3) Wagi przesuwnikowe należy sprawdzać jedynie w tym wypadku, gdy mamy w swoim rozporządzeniu ilość odważników odpowiadającą 1/10 nośności wagi. Postępować tu należy podobnie jak przy sprawdzaniu wag dziesiętnych i setnych.

Dodatkowe obciążenie na stronie przesuwnikowej zastępujemy przez wysuwanie na odpowiednią wielkość skal pomocniczych.

4) Jeżeli sprawdzanie wagi zaleconemi sposobami nie da wyników dodatnich, albo jeżeli waga nosi ślady uszkodzenia (brak sztyftów, panewek, wygięcie dźwigni, języczka i t. p.) jeżeli nie waha się swobodnie, należy zażądać od właściciela, ażeby waga została zgłoszona do legalizacji do Urzędu Miar.

5) Każdorazowo należy zwrócić uwagę czy waga posiada wyraźny, niewygasły znak Urzędu Miar. Znak Urzędu Miar jest ważny w ciągu trzech lat, licząc od 1 stycznia roku nałożenia cechy.

(§ 53.)

§ 11. Urzędnik sprawujący nadzór nad wytwórnią ma się przekonać o całości urzędowego zamknięcia, a gdy nie znajdzie żadnej usterki, dozorować dodanie barwnika oraz dopilnować dokładnego zmieszania barwnika z olejem. Należy baczyć, by dodano barwnika do każdego naczynia w takiej ilości, jaka odpowiada olejowi zawartemu w tem naczyniu. W tym celu należy użyć miary z podziałkami według cm.^{3}.

(§§ 55 — 61).

§ 12. Przy dokonywaniu weryfikacji wytwórni i wolnych składów olejów mineralnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące tego rodzaju czynności w innych przedsiębiorstwach podlegających dozorowaniu przez K. S. (gorzelni, browarów, cukrowni i t. p.).

(§ 78 i nast.).

§ 13. Urzędnicy skarbowi mają stwierdzić przy odprawie olejów na podstawie świadectw przewozowych ilość, znaki i numery tudzież jakość naczyń, zbadać wagę brutto i netto każdego naczynia i sprawdzić zgodność przesyłki ze świadectwem przewozowem. Należy badać tarę przed każdem użyciem naczynia, które musi być numerowane, i oznaczone firmą przedsiębiorstwa. Przed tarowaniem urzędnik ma się przekonać czy dane naczynie jest próżne. Wyniki tarowania wciąga się do wykazu według załączonego wzoru.

§ 14. 1) W razie wysyłania oleju, parafiny lub świec w mniejszych naczyniach o jednakowym kształcie i wielkości (np. w blaszankach), można zważyć naraz większą ilość naczyń, oznaczyć przeciętną i wziąć ją za podstawę obliczenia.

2) Badając wagę brutto takich naczyń i opakowania można poprzestać na próbnem zważeniu 5% przesyłki z jednakowym co do stawki olejem. Jeżeli okaże się, że waga brutto choćby dwu takich naczyń nie zgadza się o więcej niż o 2% wagi oznajmionej przez przedsiębiorstwo, to należy zbadać wagę każdego naczynia z osobna.

§ 15. Jeżeli naczynia starowane pozostają czas jakiś nienapełnione olejem, to należy baczyć przy odprawie, czy naczynia napełnione są istotnie te same, które uprzednio były starowane. Naczynia odprawione należy po odprawie wykreślić w wykazie z wymienieniem Nr. odnośnego świadectwa przewozowego.

(§ 99).

§ 16. Do redukcji objętości z odczytanej ciepłoty gazoliny w mierniku na ciepłotę normalną służy tablica załączona do § niniejszego.

(§ 103).

§ 17. Inspektor K. S. wraz z drugim urzędnikiem ma badać przynajmnie co kwartał zapasy wolnego składu. W tym celu należy podsumować w księdze przychód i rozchód, wyprowadzić zapas książkowy i porównać go z zapasem rzeczywistym. Ujawnione nadwyżki zapisuje się na przychód. Zaniki składowe oblicza się od całej ilości danego gatunku oleju wpisanego w roku bieżącym na przychód. Za ubytki przewyższające dozwolone zaniki przedsiębiorca obowiązany jest w ciągu 8 dni od dokonania badania zapłacić pełny podatek według stawki obowiązującej. Ubytki wpisuje się na rozchód. W razie nie uiszczenia podatku w przepisanym terminie stosuje się przepis § 4 niniejszej instrukcji.

§ 18. Naczelnik USAM obowiązany jest przeprowadzić rewizję i badanie zapasów W. S. w sposób wyżej przepisany (§ 17) przynajmniej raz na rok.

§ 19. Wpisy rewizyjne czyni się w księgach przez całą ich szerokość. Wpisy podpisuje urzędnik rewidujący i przedsiębiorca lub jego zastępca.

(art. 2).

§ 20. Od przywożonych z zagranicy lub z W. M. Gdańska wyrobów, zawierających olej mineralny (np. lakiery), oblicza i pobiera się podatek na zasadzie zaświadczeń analitycznych miejsca pochodzenia przesyłki, z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania stosownie do wyniku urzędowej analizy. W tych wypadkach władza skarbowa dokonywająca odprawy odnośnych wyrobów będzie pobierać od czasu do czasu próbki tych wyrobów celem zbadania ich w laboratorjum.

§ 21. 1) Uskuteczniane w obrębie rafinerji mieszaniny olejów ciężkich z pozostałościami destylacyjnemi podlegają podatkowi według stawek ustalonych dla poszczególnych produktów, wchodzących w skład danej mieszaniny, oraz proporcjonalnie do ich ilości. W razie zmieszania oleju podlegającego opodatkowaniu z olejem wolnym od podatku, od mieszanki wymierza się podatek według tej stopy, jakiej podlega użyty do sporządzenia mieszaniny olej mineralny. Na sporządzanie odnośnych mieszanek winno przedsiębiorstwo uzyskać pozwolenie właściwego Urzędu Skarbowego akc. i mon.

2) W razie wątpliwości co do ciężaru gatunkowego stała kontrola w rafinerji ma przed sporządzeniem odnośnego zapasu mieszanki pobrać i przesłać do analizy próbkę tych produktów naftowych, które mają wejść w skład mieszaniny.

3) Sporządzanie mieszanki ma się odbywać pod kontrolą skarbową i gotowy zapas mieszanki — aż do chwili wywozu z rafinerji — ma pozostawać pod urzędowem zamknięciem.

(art. 29).

§ 22. 1) Mieszanie olejów mineralnych poza obrębem rafinerji jest zakazane. Jeśli zachodzi poważne uzasadnione podejrzenie, że ktoś sporządza mieszaninę olejów mineralnych, natenczas organa kontroli skarbowej mają przeprowadzić rewizję podejrzanych magazynów lub składów ze sprzedażą przetworów naftowych.

2) Celem roztoczenia należytej kontroli nad sprzedażą olejów mineralnych, wskazanem jest, aby organa kontroli skarbowej przynajmniej co do znaczniejszych sprzedawców przetworów naftowych starały się dowiedzieć, w których rafinerjach oni pokrywają swe zapotrzebowanie oraz ile i jakiej gęstości oleje pobierają. Ponadto, ilekroć wywozi się z rafinerji ciężkie zwłaszcza wolne od podatku oleje mineralne, stały nadzór w rafinerji obowiązany jest zawiadomić o tem natychmiast kontrolę skarbową w miejscu przeznaczenia przesyłki.

3) U podejrzanych sprzedawców przetworów naftowych należy wziąć próbki oleju i przesłać je do laboratorjum do zbadania. Stosownie do wyniku analizy należy wdrożyć postępowanie karne.

§ 23. Izby Skarbowe wydadzą odpowiednie do miejscowych warunków szczegółowe pouczenie dla podwładnych urzędników dozorujących rafinerje i wolne składy o należytem wykonywaniu zleconych im czynności kontrolnych.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Wzór do § 13 Instr. M. S.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monop. Państw. ....

Inspektor Kontroli Skarbowej ....

Nazwa wytwórni ....

W Y K A Z
tarowania naczyń na produkty naftowe
na rok

Wykaz ten składa się z 10 arkuszy, które są zeszyte
i urzędownie opieczętowane.

...................., dnia .... 19.... r.

Podpis organu skarbowego

U w a g a: Rubryki 4, 5, 6 i 9 wypełnia się stosownie do wykonywanych czynności, t. j. odważania wagi tary brutto lub netto oraz badania punktu zapłonienia.

Wykaz tarowania prowadzi urzędnik skarbowy, dozorujący wytwórnię.

Dzień tarowania	Znak	Numer	Brutto	Tara	Netto	Rodzaj produktu	Gęstość	Zapalność	Podpis		Numer świadectwa przewozowego	UWAGA
	naczynia		kilogramów						przedsiębiorcy	organu skarbowego		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

Załącznik do § 16 Instr.

T A B L I C A

do redukcji objętości gazolin i benzyn stwierdzonych przy odczytanej ciepłocie w mierniku na objętość przy temperaturze normalnej + 15⁰C.

1

Gęstość przy ciepłocie normalnej	Odczytana ciepłota w mierniku w całych stopniach studzielnego ciepłomierza												Gęstość przy ciepłocie normalnej
	—10	— 9	— 8	— 7	— 6	— 5	— 4	— 3	— 2	— 1	0	+ 1	
	Dodatek do 100 litrów stosownie do ciepłoty												
620	2.600	2.500	2.300	2.200	2.100	2.000	1.900	1.800	1.700	1.600	1.500	1.400	620
630	2.484	2.384	2.285	2.186	2.086	1.987	1.888	1.788	1.689	1.590	1.490	1.391	630
640	2.443	2.346	2.248	2.150	2.052	1.955	1.857	1.759	1.661	1.564	1.466	1.368	640
650	2.375	2.280	2.185	2.090	1.995	1.900	1.805	1.710	1.615	1.520	1.425	1.330	650
660	2.331	2.237	2.144	2.051	1.958	1.864	1.771	1.678	1.585	1.491	1.398	1.305	660
670	2.293	2.201	2.110	2.018	1.926	1.835	1.743	1.651	1.559	1.468	1.376	1.284	670
680	2.255	2.165	2.075	1.984	1.894	1.804	1.714	1.624	1.533	1.443	1.353	1.263	680
690	2.223	2.134	2.045	1.956	1.867	1.778	1.689	1.600	1.512	1.423	1.334	1.245	690
700	2.193	2.106	2.018	1.930	1.842	1.754	1.667	1.579	1.491	1.404	1.316	1.228	700
710	2.125	2.040	1.955	1.870	1.785	1.700	1.615	1.530	1.445	1.360	1.275	1.190	710
720	2.075	1.993	1.910	1.827	1.744	1.661	1.577	1.494	1.411	1.328	1.245	1.162	720
730	2.019	1.939	1.858	1.777	1.696	1.616	1.535	1.454	1.373	1.293	1.212	1.131	730
740	1.995	1.915	1.835	1.756	1.676	1.596	1.516	1.436	1.357	1.277	1.197	1.117	740
750	1.952	1.874	1.796	1.717	1.639	1.561	1.483	1.405	1.328	1.249	1.171	1.093	750
760	1.920	1.843	1.766	1.689	1.612	1.536	1.459	1.382	1.305	1.229	1.152	1.075	760
770	1.835	1.761	1.688	1.614	1.541	1.468	1.394	1.321	1.248	1.174	1.111	1.027	770
780	1.807	1.735	1.662	1.590	1.518	1.445	1.373	1.307	1.229	1.156	1.084	1.012	780
790	1.761	1.691	1.620	1.550	1.479	1.409	1.338	1.268	1.198	1.125	1.057	0.986	790
800	1.741	1.672	1.602	1.532	1.463	1.393	1.323	1.254	1.184	1.114	1.045	0.975	800

Gęstość przy ciepłocie normalnej	Odczytana ciepłota w mierniku w całych stopniach studzielnego ciepłomierza													Gęstość przy ciepłocie normalnej
	+ 2	+ 3	+ 4	+ 5	+ 6	+ 7	+ 8	+ 9	+ 10	+ 11	+ 12	+ 13	+ 14	
	Dodatek do 100 litrów stosownie do ciepłoty													
620	1.300	1.200	1.100	1.000	0.900	0.800	0.700	0.600	0.500	0.400	0.300	0.200	0.100	620
630	1.291	1.192	1.093	0.993	0.894	0.795	0.695	0.596	0.497	0.397	0.298	0.199	0.099	630
640	1.271	1.173	1.075	0.977	0.880	0.782	0.684	0.586	0.489	0.391	0.293	0.195	0.098	640
650	1.235	1.140	1.045	0.950	0.855	0.760	0.665	0.570	0.475	0.380	0.285	0.190	0.095	650
660	1.212	1.119	1.025	0.932	0.839	0.745	0.653	0.559	0.466	0.373	0.280	0.186	0.093	660
670	1.193	1.101	1.009	0.917	0.826	0.734	0.642	0.550	0.459	0.367	0.275	0.183	0.092	670
680	1.173	1.082	0.992	0.902	0.812	0.722	0.631	0.541	0.451	0.360	0.270	0.180	0.090	680
690	1.156	1.067	0.978	0.889	0.800	0.711	0.622	0.533	0.445	0.356	0.267	0.178	0.089	690
700	1.141	1.053	0.965	0.877	0.790	0.702	0.614	0.526	0.439	0.351	0.263	0.175	0.088	700
710	1.105	1.020	0.935	0.850	0.765	0.680	0.595	0.510	0.425	0.340	0.255	0.170	0.085	710
720	1.079	0.996	0.913	0.830	0.747	0.664	0.581	0.498	0.415	0.332	0.249	0.166	0.083	720
730	1.050	0.969	0.889	0.808	0.727	0.646	0.565	0.485	0.404	0.323.	0.242	0.161	0.081	730
740	1.037	0.958	0.878	0.798	0.718	0.638	0.559	0.479	0.399	0.319	0.236	0.160	0.080	740
750	1.015	0.937	0.859	0.781	0.703	0.624	0.546	0.468	0.390	0.312	0.234	0.156	0.078	750
760	0.998	0.921	0.845	0.768	0.691	0.614	0.537	0.461	0.384	0.307	0.230	0.153	0.077	760
770	0.954	0.881	0.807	0.734	0.660	0.587	0.514	0.440	0.367	0.293	0.220	0.147	0.073	770
780	0.940	0.867	0.795	0.723	0.650	0.587	0.506	0.434	0.361	0.289	0.217	0.144	0.072	780
790	0.916	0.845	0.775	0.704	0.634	0.563	0.493	0.423	0.352	0.282	0.211	0.141	0.070	790
800	0.905	0.836	0.766	0.697	0.627	0.557	0.488	0.418	0.348	0.278	0.209	0.139	0.069	800

3

Gęstość przy ciepłocie normalnej	Odczytana ciepłota w mierniku w całych stopniach studzielnego ciepłomierza											Gęstość przy ciepłocie normalnej
	+ 15	+ 16	+ 17	+ 18	+ 19	+ 20	+ 21	+ 22	+ 23	+ 24	+ 25	
	Potrącenie od 100 litrów stosownie do ciepłoty											
620	0.000	0.100	0.200	0.300	0.400	0.500	0.600	0.700	0.800	0.900	1.000	620
630	0.000	0.099	0.199	0.298	0.397	0.497	0.596	0.695	0.795	0.894	0.993	630
640	0.000	0.098	0.195	0.293	0.391	0.489	0.586	0.684	0.782	0.880	0.977	640
650	0.000	0.095	0.190	0.285	0.380	0.475	0.570	0.665	0.760	0.855	0.950	650
660	0.000	0.093	0.186	0.280	0.373	0.466	0.559	0.653	0.745	0.839	0.932	660
670	0.000	0.092	0.183	0.275	0.367	0.459	0.550	0.642	0.734	0.826	0.917	670
680	0.000	0.090	0.180	0.270	0.360	0.451	0.541	0.631	0.722	0.812	0.902	680
690	0.000	0.089	0.178	0.267	0.356	0.445	0.533	0.622	0.711	0.800	0.889	690
700	0.000	0.088	0.175	0.263	0.351	0.439	0.526	0.614	0.702	0.790	0.877	700
710	0.000	0.085	0.170	0.255	0.340	0.425	0.510	0.595	0.680	0.765	0.850	710
720	0.000	0.083	0.166	0.249	0.332	0.415	0.498	0.581	0.664	0.747	0.830	720
730	0.000	0.081	0.161	0.242	0.323	0.404	0.485	0.565	0.646	0.727	0.808	730
740	0.000	0.080	0.160	0.239	0.319	0.399	0.479	0.559	0.638	0.718	0.798	740
750	0.000	0.078	0.156	0.234	0.312	0.390	0.468	0.546	0.624	0.703	0.781	750
760	0.000	0.077	0.153	0.230	0.307	0.384	0.461	0.537	0.614	0.691	0.768	760
770	0.000	0.073	0.147	0.220	0.293	0.367	0.440	0.514	0.587	0.660	0.734	770
780	0.000	0.072	0.144	0.217	0.289	0.361	0.434	0.506	0.578	0.650	0.723	780
790	0.000	0.070	0.141	0.211	0.282	0.352	0.423	0.493	0.563	0.634	0.704	790
800	0.000	0.069	0.139	0.209	0.278	0.348	0.418	0.488	0.557	0.627	0.697	800

Załącznik I.

do§ 1 instr. M. S.

A. Przepisy dla oznaczenia c. g. olejów mineralnych zapomocą areometru.

Przy oznaczaniu c. g. zapomocą areometru należy postępować w sposób następujący:

a) Badana ciecz powina znajdować się przez dłuższy czas w pomieszczeniu w którem wykonywa się oznaczenie,

b) Do cylindra szklanego dostatecznie wysokiego i szerokiego nabiera się badanego oleju tyle, aby areometr mógł w nim swobodnie pływać nie dotykając nigdzie ścian naczynia.

c) Areometr musi być dokładnie wymyty w czystej benzynie i wytarty dosucha czystem płótnem lub bibułą. Oczyszczonego przyrządu nie bierze się inaczej, jak trzymając za koniec trzpienia ponad górnym brzegiem skali.

d) Przed zanurzeniem areometru należy płyn dobrze wymieszać przez trzykrotne opuszczanie i podnoszenie mieszadła zrobionego z pałeczki szklanej zaopatrzonej na końcu w tarczę szklaną.

e) Areometr zanurza się w płynie ostrożnie i wypuszcza się z ręki dopiero wtedy, gdy się zanurzył prawie tak głęboko, że może już swobodnie w płynie się utrzymać, inaczej bowiem zwilżony powyżej właściwej linji zanurzenia stałby się cięższym.

f) Po upływie 2 — 3 minut od chwili zanurzenia areometru odczytuje się na skali c. g. oleju. Należy uważać, by na powierzchni areometru nie osiadały pęcherzyki powietrza i w razie ich zauważenia usuwa się je przez powolne podnoszenie i opuszczanie areometru, albo zapomocą kawałka czystego papieru. Wokoło trzpienia areometru ciecz podnosi się nad powierzchnią w cylindrze tworząc menisk. Odczytuje się wskazania areometru według górnego brzegu menisku. Jeżeli górny brzeg menisku wypadnie pomiędzy dwiema kreskami skali, należy na oko określić ułamek odpowiadający temu miejscu skali. Równocześnie odczytuje się wskazania termometru. W wypadku gdy ciecz jest nieprzezroczysta, odczytuje się wskazania termometru podnosząc areometr tak, aby zbiornik rtęci termometru pozostawał w cieczy. Odczytany pozorny c. g. sprowadza się do ciężaru właściwego w temperaturze 15°C, stosując poprawkę wziętą z załączonej tablicy. Przy odczytywaniu temperatury ułamki stopnia mniejsze od 0,5 można odrzucić, połowę i ułamki większe od połowy uważa się za cały stopień.

Przykład. Na skali areometru odczytano 863,5 temp.

temperatura wynosi 10,5°C	
pozorny ciężar właściwy	863,5
dla c. właśc. 870 w temp. 10,5° według tablicy należy odjąć	2,9
rzeczywisty ciężar właściwy w +15°C =	860,6

g) Jeżeli różnica pomiędzy znalezionym rzeczywistym c. g. (po wprowadzeniu poprawki na temperaturę) a c. g. 790, 865 lub 890 jest 1,5 albo mniej, należy wykonać oznaczenia szczególnie starannie. Należy oznaczyć wtedy c. g. trzykrotnie, przyczem za każdym razem trzeba areometr obmyć i osuszyć. Przed zanurzeniem areometru za każdym razem miesza się ciecz w cylindrze zapomoca mieszadła. Z otrzymanych trzech wartości c. g. i temperatury bierze się przeciętną, uwzględniając również ułamki stopni temperatury. Na podstawie przeciętnych oznacza się z tablicy rzeczywisty c. g. oleju w temperaturze +15°C.

Przykład. Odczytano na skali areometru 880,7 w temp. +22°C. Wzięta z tablicy poprawka dla tych wartości wynosi 4,5, a więc rzeczywisty c .g. w temp. +15°C jest 880,7+4,5=885,2.

Ponieważ wartość ta leży blizko 890, oznacza się c. g jeszcze 2 razy. Przypuśćmy, że otrzymane wyniki będą następujące:

pozorny c. g.	temperatura
880,7	22.0
880,6	21.6
881,0	22.3
przeciętna 880,76	21,9

Stąd otrzymujemy:

pozorny c. g.	. . . .	880,76
poprawka z tablicy	dla 21°C. .	3,9
" "	22°C. .	4,5
różnica	dla 1°C. .	0,6
"	" 0,9 C. .	0,54

rzeczywisty c. g. w+15°C 880,76+3,9+0,54=885,2.

h) Oznaczenie oleju mineralnego zapomocą areometru możliwe jest tylko w tej temperaturze, w której badany olej jest całkowicie płynny. Jeżeli więc badany olej w temperaturze pokojowej nie jest cieczą, należy go ogrzać do takiej temperatury, w której staje się zupełnie płynny. Dla olejów zawierających parafinę, temperatura ta wynosi nieraz około 30°C, dla innych olejów jest nawet wyższa. Odczytany c. g. sprowadza się do rzeczywistego w temp. +15°C według załączonej tablicy.

T A B L I C A

do redukcji odczytanych na szklanym areometrze gęstości olejów mineralnych na ciepłotę normalną + 15°
(Gęstość wody przy + 4° C = 1000).

I

Pozorna odczytana gęstość	Odczytana ciepłota w stopniach studzielnego ciepłomierza																Pozorna odczytana gęstość
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	
	Odejmować																
620	15.2	14.2	13.1	12.1	11.0	10.0	9.0	8.0	6.9	5.9	4.9	3.9	2.9	2.0	1.0	0.0	620
630	14.8	13.8	12.8	11.8	10.8	9.8	8.8	7.8	6.8	5.8	4.8	3.8	2.9	1.9	1.0	0.0	630
640	14.6	13.6	12.6	11.6	10.6	9.6	8.6	7.7	6.7	5.8	4.8	3.8	2.9	1.9	1.0	0.0	640
650	14.3	13.3	12.3	11.4	10.4	9.4	8.5	7.5	6.6	5.6	4.7	3.8	2.8	1.9	0.9	0.0	650
660	14.0	13.1	12.1	11.2	10.2	9.3	8.4	7.4	6.5	5.5	4.6	3.7	2.8	1.8	0.9	0.0	660
670	13.7	12.8	11.9	10.9	10.0	9.1	8.2	7.3	6.3	5.4	4.5	3.6	2.7	1.8	0.9	0.0	670
680	13.5	12.6	11.7	10.7	9.8	8.9	8.0	7.1	6.3	5.4	4.5	3.6	2.7	1.8	0.9	0.0	680
690	13.3	12.4	11.5	10.6	9.7	8.8	7.9	7.0	6.2	5.3	4.4	3.5	2.6	1.8	0.9	0.0	690
700	13.1	12.2	11.3	10.5	9.6	8.7	7.8	6.9	6.1	5.2	4.3	3.4	2.6	1.7	0.9	0.0	700
710	12.9	12.0	11.1	10.3	9.4	8.5	7.6	6.8	5.9	5.1	4.2	3.4	2.5	1.7	0.8	0.0	710
720	12.7	11.8	11.0	10.1	9.3	8.4	7.6	6.7	5.9	5.0	4.2	3.4	2.5	1.7	0.8	0.0	720
730	12.5	11.7	10.8	10.0	9.1	8.3	7.5	6.6	5.8	4.9	4.1	3.3	2.5	1.6	0.8	0.0	730
740	12.4	11.6	10.7	9.9	9.0	8.2	7.4	6.6	5.7	4.9	4.1	3.3	2.5	1.6	0.8	0.0	740
750	12.2	11.4	10.6	9.7	8.9	8.1	7.3	6.5	5.6	4.8	4.0	3.2	2.4	1.6	0.8	0.0	750
760	11.9	11.1	10.3	9.5	8.7	7.9	7.1	6.3	5.5	4.7	3.9	3.1	2.3	1.6	0.8	0.0	760
770	11.7	10.9	10.1	9.4	8.6	7.8	7.0	6.2	5.4	4.6	3.8	3.0	2.3	1.5	0.8	0.0	770
780	11.4	10.6	9.9	9.1	8.4	7.6	6.8	6.0	5.3	4.5	3.7	3.0	2.2	1.5	0.7	0.0	780
790	11.1	10.4	9.6	8.9	8.1	7.4	6.6	5.9	5.1	4.4	3.6	2.9	2.2	1.4	0.7	0.0	790
800	10.9	10.2	9.4	8.7	7.9	7.2	6.5	5.8	5.0	4.3	3.6	2.9	2.2	1.4	0.7	0.0	800
810	10.7	10.0	9.3	8.5	7.8	7.1	6.4	5.7	4.9	4.2	3.5	2.8	2.1	1.4	0.7	0.0	810
820	10.5	9.8	9.1	8.3	7.6	6.9	6.2	5.5	4.8	4.1	3.4	2.7	2.0	1.4	0.7	0.0	820
830	10.3	9.6	8.9	8.2	7.5	6.8	6.1	5.4	4.8	4.1	3.4	2.7	2.0	1.4	0.7	0.0	830
840	10.1	9.4	8.7	8.1	7.4	6.7	6.0	5.3	4.7	4.0	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	840
850	10.0	9.3	8.6	8.0	7.3	6.6	5.9	5.3	4.6	4.0	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	850
860	9.9	9.2	8.6	7.9	7.3	6.6	5.9	5.3	4.6	4.0	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	860
870	9.9	9.2	8.6	7.9	7.3	6.6	5.9	5.3	4.6	4.0	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	870
880	9.9	9.2	8.6	7.9	7.3	6.6	5.9	5.3	4.6	4.0	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	880
890	9.8	9.1	8.5	7.8	7.2	6.5	5.9	5.2	4.6	3.9	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	890
900	9.7	9.1	8.4	7.8	7.1	6.5	5.9	5.2	4.6	3.9	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	900
910	9.7	9.1	8,4	7.8	7.1	6.5	5.9	5.2	4.6	3.9	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	910
920	9.7	9.1	8.4	7.8	7.1	6.5	5.9	5.2	4.6	3.9	3.3	2.6	2.0	1.3	0.7	0.0	920
Ponad 920	9.7	9.0	8.4	7.7	7.1	6.4	5.8	5.1	4.5	3.8	3.2	2.6	1.9	1.3	0.6	0.0	Ponad 920

II

Pozorna odczytana gęstość	Odczytana ciepłota w stopniach studziennego ciepłomierza															Pozorna odczytana gęstość
	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
	D o d a w a ć															
620	1.0	2.0	2.9	3.9	4.9	5.9	6.9	7.8	8.8	9.8						620
630	1.0	2.0	2.9	3.9	4.9	5.8	6.8	7.7	8.7	9.6						630
640	0.9	1.9	2.8	3.8	4.7	5.6	6.5	7.5	8.4	9.3						640
650	0.9	1.8	2.8	3.7	4.6	5.5	6.4	7.3	8.2	9.1						650
660	0.9	1.8	2.7	3.6	4.5	5.4	6.3	7.2	8.1	9.0						660
670	0.9	1.8	2.7	3.6	4.5	5.4	6.3	7.1	8.0	8.9						670
680	0.9	1.8	2.6	3.5	4.4	5.3	6.1	7.0	7.8	8.7						680
690	0.9	1.7	2.6	3.4	4.3	5.2	6.0	6.9	7.7	8.6						690
700	0.9	1.7	2.6	3.4	4.3	5.1	6.0	6.8	7.7	8.5						700
710	0.8	1.7	2.5	3.4	4.2	5.0	5.9	6.7	7.6	8.4						710
720	0.8	1.7	2.5	3.4	4.2	5.0	5.8	6.7	7.5	8,3						720
730	0.8	1.6	2.5	3.3	4.1	4.9	5.7	6.6	7.4	8.2						730
740	0.8	1.6	2.3	3.1	3.9	4.7	5.5	6.3	7.1	7.9						740
750	0.8	1.6	2.3	3.1	3.9	4.7	5.5	6. 2	7.0	7.8						750
760	0.8	1.5	2.3	3.0	3.8	4.6	5.3	6.1	6.8	7.6						760
770	0.7	1.5	2.2	3.0	3.7	4.4	5.2	5.9	6.7	7.4						770
780	0.7	1.5	2.2	3.0	3.7	4.4	5.1	5.9	6.6	7.3						780
790	0.7	1.4	2.2	2.9	3.6	4.3	5.0	5.7	6.4	7.1						790
800	0.7	1.4	2.1	2.8	3.5	4.2	4.9	5.6	6.3	7.0	7.7	8.4	9.1	9.8	10.5	800
810	0.7	1.4	2.1	2.8	3.5	4.2	4.9	5.5	6.2	6.9	7.6	8.3	9.0	9.7	10.4	810
820	0.7	1.4	2.0	2.7	3.4	4.1	4.8	5.4	6.1	6.8	7.5	8.2	8.9	9.6	10.3	820
830	0.7	1.4	2.0	2.7	3.4	4.1	4.7	5.4	6.0	6.7	7.4	8.1	8.8	9.5	10.2	830
840	0.7	1.4	2.0	2.7	3.4	4.1	4.7	5.4	6.0	6.7	7.4	8.1	8.7	9.4	10.1	840
850	0.7	1.3	2.0	2.6	3.3	4.0	4.6	5.3	5.9	6.6	7.3	8.0	8.6	9.3	10.0	850
860	0.7	1.3	2.0	2.6	3.3	4.0	4.6	5.3	5.9	6.6	7.3	7.9	8.6	9.2	9.9	860
870	0.6	1.3	1.9	2.6	3.2	3.8	4.5	5.1	5.8	6.4	7.1	7.7	8.4	9.0	9.7	870
880	0.6	1.3	1.9	2.6	3.2	3.8	4.5	5.1	5.8	6.4	7.0	7.7	8.3	9.0	9.6	880
890	0.6	1.3	1.9	2.6	3.2	3.8	4.5	5.1	5.8	6.4	7.0	7.7	8.3	9.0	9.6	890
900	0.6	1.3	1.9	2.6	3.2	3.8	4.4	5.1	5.7	6.3	6.9	7.6	8.2	8.9	9.5	900
910	0.6	1.2	1.9	2.5	3.1	3.7	4.4	5.0	5.7	6.3	6.9	7.6	8.2	8.9	9.5	910
920	0.6	1.2	1.9	2.5	3.1	3.7	4.4	5.0	5.7	6.3	6.9	7.6	8.2	8.9	9.5	920
Ponad 920	0.6	1.2	1.9	2.5	3.1	3.7	4.4	5.0	5.7	6.3	6.9	7.5	8.2	8.8	9.4	Ponad 920

III

Pozorna odczytana gęstość	Odczytana ciepłota w stopniach studzielnego ciepłomierza — Dodawać: 31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	Pozorna odczytana gęstość
800	11.2	11.8	12.5	13.1	13.8											800
810	11.0	11.7	12.3	13.0	13.6											810
820	10.9	11.6	12.2	12.9	13.5											820
830	10.8	11.4	12.1	12.7	13.3											830
840	10.7	11.3	12.0	12.6	13.2											840
850	10.6	11.2	11.9	12.5	13.1											850
860	10.5	11.1	11.8	12.4	13.0											860
870	10.3	10.9	11.6	12.2	12.8											870
880	10.2	10.9	11.5	12.2	12.8											880
890	10.2	10.8	11.5	12.1	12.7	13.3	14.0	14.6	15.3	15.9	16.5	17.1	17.8	18.4	19.0	890
900	10.1	10.8	11.4	12.1	12.7	13.3	13.9	14.6	15.2	15.8	16.4	17.0	17.7	18.3	18.9	900
910	10.1	10.7	11.4	12.0	12.6	13.2	13.9	14.5	15.2	15.8	16.4	17.0	17.7	18.3	18.9	910
920	10.1	10.7	11.4	12.0	12.6	13.2	13.8	14.5	15.1	15.7	16.3	16.9	17.6	18.2	18.8	920
ponad 920	10.0	10.6	11.3	11.9	12.5	13.1	13.7	14.4	15.0	15.6	16.2	16.8	17.5	18.1	18.7	ponad 920

IV

Pozorna odczytana gęstość	Odczytana ciepłota w stopniach studzielnego ciepłomierza — Dodawać: 46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	Pozorna odczytana gęstość
890	19.6	20.2	20.9	21.5	22.1	22.7	23.3	24.0	24.6	25.2	25.8	26.4	27.1	27.7	28.3	890
900	19.5	20.1	20.8	21.4	22.0	22.6	23.2	23.9	24.5	25.1	25.7	26.3	27.0	27.6	28.2	900
910	19.5	20.1	20.8	21.4	22.0	22.6	23.2	23.9	24.5	25.1	25.7	26.3	26.9	27.5	28.1	910
920	19.4	20.0	20.7	21.3	21.9	22.5	23.1	23.8	24.4	25.0	25.6	26.2	26.8	27.4	28.0	920
Ponad 920	19.3	19.9	20.6	21.2	21.8	22.4	23.0	23.7	24.3	24.9	25.5	26.1	26.6	27.2	27.8	Ponad 920

B. Oznaczanie gęstości olejów mineralnych zapomocą płynu próbnego.

W wypadkach oznaczenia gęstości olejów o znacznej zawartości parafiny, a posiadających gęstość zbliżającą się do wartości granicznych 890, 965 lub 975 stopni, należy używać następującego sposobu.

Sporządza się trzy mieszaniny spirytusu (płyny próbne) z wodą w takim stosunku, aby płyny te przy temperaturze normalnej +15°C posiadały gęstość w stopniach areometru 890, 965 i975, płyny te stanowią przeto spirytus o mocy 70,15, 30,48 i 21,16 procentów objętościowych przy 15°C. Przed użyciem tych płynów do sprawdzania gęstości oleju należy zawsze doprowadzić do ciepłoty +15°C tak ten płyn jak i przeznaczony do zbadania oleju przez wstawienie do zimnej lub ciepłej wody. Przytem wskazanem jest brać do tego tylko mniejszą ilość oleju (50 do 100 cm³), gdyż inaczej zbyt długo trwało by doprowadzenie oleju do żądanej temperatury. Potem wlewa się, albo wrzuca małe cząsteczki próbki niezawierające baniek powietrza do płynu próbnego. Jeżeli kropla, albo małe kawałki spadają nadół i zbierają się na spodzie płynu próbnego, to badany produkt jest gęstszy niż płyn próbny; jeżeli zaś wiszą w płynie przez czas dłuższy nieruchomo, to próbka posiada gęstość równą gęstości płynu próbnego; jeżeli wypływają na powierzchnię płynu i tam się gromadzą, to próbka posiada gęstość mniejszą niż płyn próbny.

Dla zapobieżenia możliwym trudnościom, połączonym z częstem sporządzaniem wskazanych wyżej płynów próbnych, można sporządzić naraz większe ilości i przechowywać je we flaszkach szczelnie zamkniętych szlifowanemi szklanemi lub gumowemi korkami.

Załącznik II.

do § 1 instr. M. S.

Destylacja zapomocą aparatu Englera.

Odmierza się cylindrem miarowym 100 cm³ badanego płynu, przelewa do kolbki normalnej i zamyka korkiem z termometrem. Zbiornik rtęciowy termometru owinięty watą powinien znajdować się bezpośrednio pod ujściem bocznej rurki kolbki.

Do destylacji używa się termometru ze skalą — 20° do +300°, przy wyjściu z szyjki kolby powinno wypaść na skali +80°C. Kolbka szklana o wymiarach podanych na rysunku I ma około 140 cm³ pojemności. Aparat zaopatrzony jest w płaszcz metalowy, składający się z dwóch części a i b przytwierdzonych do statywu. W dolnej części płaszcza znajduje się krążek azbestowy o na którym ustawia się kolbę, a dopiero po ustawieniu kolbki nakłada się górną część b płaszcza. Kolbkę łączy się zapomocą korka z chłodnicą również o określonych wymiarach, (patrz rysunek I).

Destylat zbiera się do probówek z podziałkami, umieszczonych w obracającym się statywie, lub do cylinderków miarowych o podziałce 0,5 cm³. Kolbkę ogrzewa się bezpośrednio palnikiem zaopatrzonym w regulator płomienia. Destylację prowadzi się z szybkością 2 kropli na sekundę, do kontroli szybkości destylacji służy wahadełko.

Ponieważ wystający słupek rtęci termometru chłodzi się pod wpływem otaczającego powietrza należy wprowadzić następujące poprawki temperatury:

Odczytana temp. wrzenia.	Poprawka w°C
60°	—
80	0,8
100	1.0
120	1.5
140	2.1
160	2.8
180	3.6
200	4.6
220	5.7
240	6.9
260	8.2
280	9.7
300	11.2
320	—

Załącznik III.

do § 1 instr. M. S.

Jakościowe oznaczenie tłuszczów roślinnych i zwierzęcych.

Do probówki wrzuca się kawałek około 0,5—1 gr. stałego ługu sodowego ($NaOH$), a następnie wlewa się 3 — 5 cm³ badanego oleju. Zawartość probówki ogrzewa się 10 minut na płomieniu lub w łaźni olejowej do temp. około 250°C. Zżelatynowanie oleju po ostygnięciu lub wytworzeniu się stałej piany na powierzchni płynu wskazuje na zawartość tłuszczu roślinnego lub zwierzęcego.

Załącznik IV.

do § 1 instr. M. S.

Oznaczenie zawartości wody.

Odważa się 50 g. badanego produktu w kolbce okrągłodennej pojemności 500 cm³, dodaje 100 cm³ ksylolu poprzednio nasyconego wodą i oddestylowuje (chłodnica dług ½ m.) do cylindra Marcussona (rys. 2); koniec destylacji wskazują zupełnie klarowne krople ksylolu spływające z chłodnicy; następuje to po oddestylowaniu około 80% ksylolu. — Po oddzieleniu się w cylindrze wody od ksylolu (woda na dole) odczytuje się jej objętość. Jeżeli odważono 50 gr. badanego produktu, to zawartość procentową oblicza się mnożąc odczytaną ilość cm³ przez 2.

Załącznik V.

do § 1 instr. M. S.

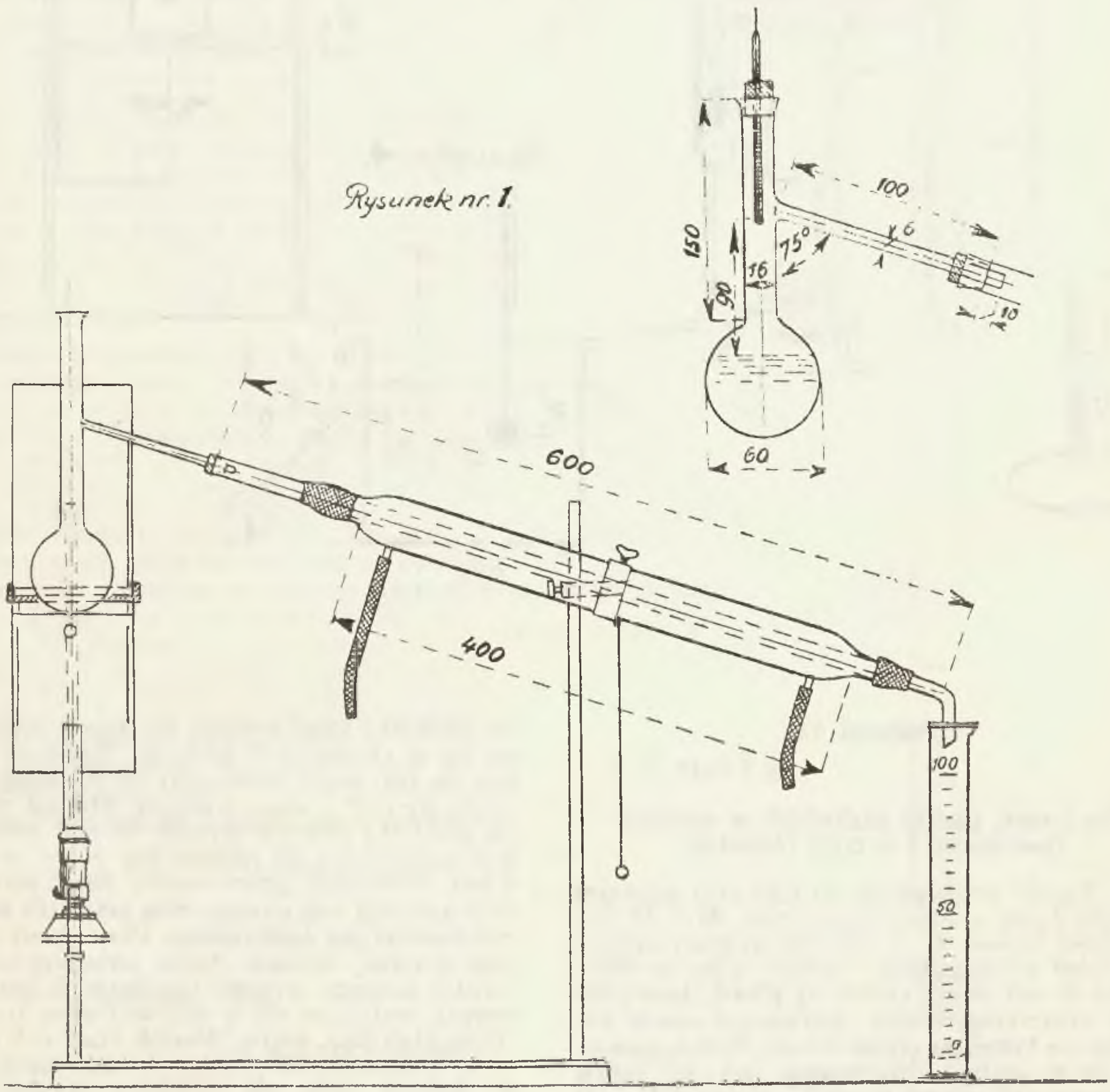
Ilościowe oznaczenie zawartości olejów roślinnych.

Liczba zmydlenia podaje ilość mg KOH potrzebnego do zmydlenia jednego grama oleju.

1,5—5 gr oleju, zależnie od zawartości tłuszczu (liczba **b** w równaniu) rozpuszcza się w 25 cm^3 benzolu i ogrzewa przez pół godziny na łaźni piaskowej z 25 — 50 cm^3 półnormalnego alkoholowego ługu potasowego pod chłodnią zwrotną. Dodaje się następnie 50 cm^3 96% alkoholu uprzednio zobojętnionego i mianuje półnormalnym kwasem solnym w obecności 2 cm^3 błękitu alkalicznego **6B.** do zabarwienia niebieskiego. Dokładnie tę samą ilość $\frac{n}{2}$ ługu alkoholowego i benżytego $\frac{n}{2}$ kwasu solnego (liczba **a** w równaniu) wskazuje ilość ługu, potrzebnego do zmydlenia oleju. 1 cm^3 $\frac{n}{2}$ kwasu solnego odpowiada 28,0 mg KOH.

$$\text{L. zmydl.} = \frac{\text{miligramy KOH}}{\text{gramy oleju}} = \frac{\mathbf{a}\,cm^3\ \frac{n}{2}\ \text{HCL} \times 28{,}0}{\mathbf{b}(\text{g oleju})}$$

Rysunek Nr. 1 do zał. II. Instr.

zolu, którą użyto do zmydlenia oleju, ogrzewa się jak wyżej bez dodatku oleju i mianuje $\frac{n}{2}$ kwasem solnym w obecności tej samej ilości błękitu alkalicznego. Różnica obydwu odczytanych ilości zu-

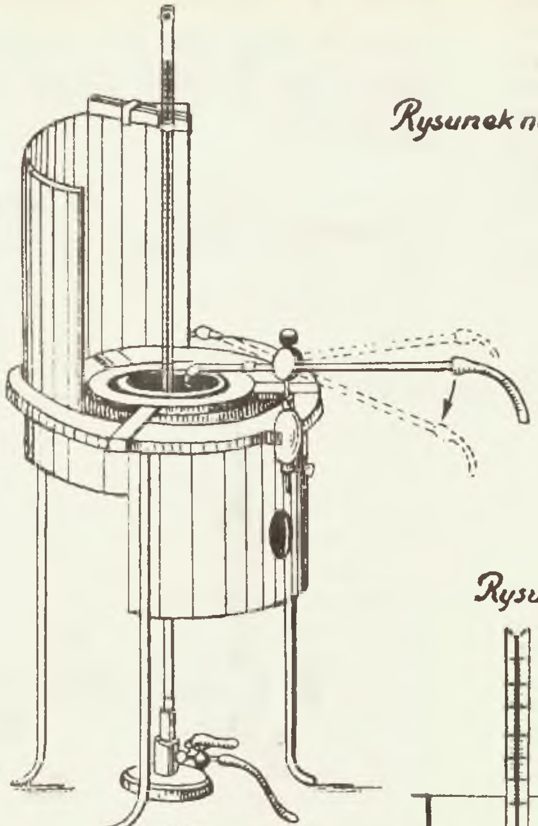
Procent tłuszczu oblicza się ze stosunku liczby zmydlenia mieszaniny do przeciętnej liczby zmydlenia tłuszczów czystych, używanych jako domieszka, którą przyjmuje się jako 190.

Rysunek Nr. 2
do zał. IV. Instr.

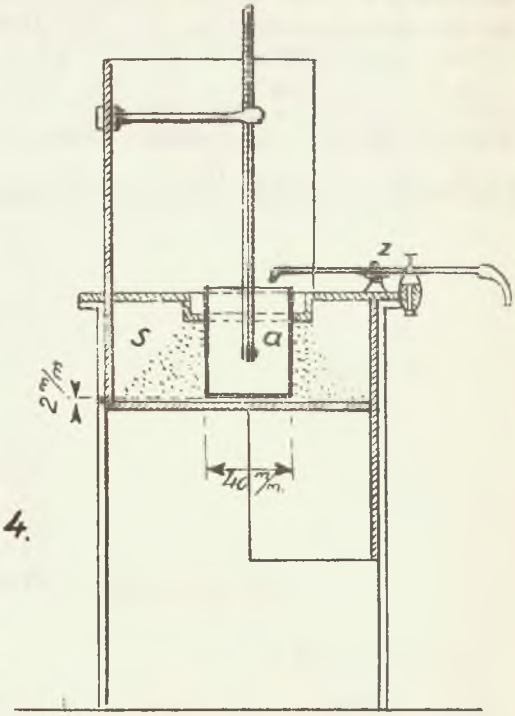
Rysunek Nr. 3 do zał. VI. Instr

Rys 2

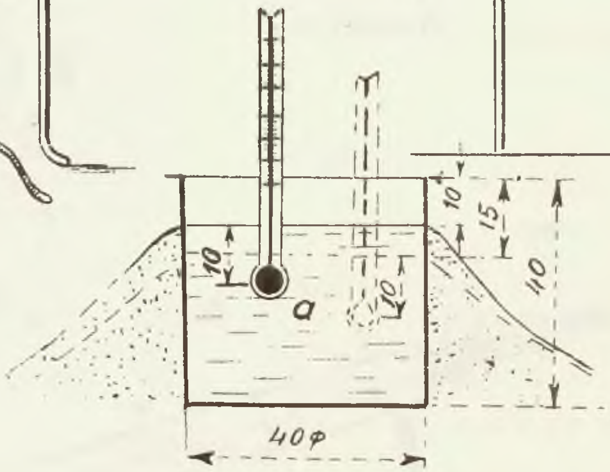

Rysunek nr 3.

Rysunek nr 4.

Załącznik VI.

do § 1 instr. M. S.

Oznaczenie punktu zapłonienia w aparacie Marcussona i w tyglu otwartym.

Tygiel porcelanowy do tego celu używany posiada formę cylindryczną o wym. 40 x 40 mm i grubość ścianek 3 —4 mm. Na wewnętrznej powierzchni posiada dwie obwódki, jedna w odległości 10 mm, drugą 15 mm od górnej krawędzi. Przy oznaczeniu punktu zapłonienia olejów napełnia się tygiel do górnej kreski. Tygiel umieszcza się w aparacie Marcussona; jest to łaźnia piaskowa o określonej formie i wymiarach (rys. 3) z tarczami ochronnemi zabezpieczającemi od ciągu powietrza. Tygiel stawia się na warstwie 2 mm-ej drobnego suchego piasku. Takim piaskiem obsypuje się też tygiel stożkowato z boków do poziomu smaru w tyglu. Dla ułatwienia umieszczania tygla w środku łaźni zawsze na jednakowo grubej warstwie piasku służy pierścień dostosowany i na stałe przymocowany do łaźni. Na krawędzi łaźni znajduje się palnik poruszający się w płaszczyźnie poziomej. Szybkość reguluje się tak, ażeby poczynając od 70° temp. podnosiła się o 3° w ciągu 1 minuty. Długość płomienia palniczka powinna wynosić 10 mm, oddalenie końca płomienia od powierzchni smaru w tyglu 5 mm. Płomyczek przeprowadza się w płaszczyźnie poziomej nad powierzchnią smaru co stopień podniesienia się temperatury. Płomień nie powinien dotykać ścianek tygla, oddalenie jego od ścianek powinno wynosić conajmniej 5 mm. Termometr umieszcza się w samym środku tygla na takiej głębokści, ażeby zbiornik rtęci był całkowicie zanurzony w oleju, jednak termometr w żadnym razie nie powinien dotykać dna cylindra.

Przy oznaczaniu punktu zapłonienia w otwartym tyglu płomyk zbliża się pionowo do powierzchni oleju.

Temperatura, przy której następuje pierwszy obejmujący powierzchnię oleju wybuch momentalnie gasnącego płomyka jest punktem zapłonienia.

Załącznik VII.

do § 8 instr. M. S.

Oznaczenie parafiny w ziemi okrzemkowej.

Zasada: Oznaczenie polega na wyciągu parafiny zapomocą eteru naftowego i następnem odparowaniu rozpuszczalnika.

Wykonanie: Około 10 g. badanej ziemi odbarwiającej miesza się dokładnie z dwiema objętościami trocin drzewnych. Trociny muszą być na tyle wolne od żywic rozpuszczalnych w eterze naftowym i wysuszone, by ługowanie eterem naftowym nie powodowało ich zabarwienia i nie pozostawiało po następnem odparowaniu dającej się zważyć pozostałości. Tak przygotowaną mieszankę wsypuje się do gilzy (Soxhleta) ekstrakcyjnej zrobionej z bibuły do sączenia do ³⁄₄ jej wysokści i nakrywa kawałkiem czystej waty. Następnie umieszcza się gilzę w lejku ekstrakcyjnym (rysunek 5) który utwierdza się szczelnie zapomocą korka w kolbce na 200 cm³. Na lejek zakłada się — również zapomocą korka chłodnicę kulkową wodna długości około 75 — 100 cm. Do kolbki wlewa się 100 cm³ eteru naftowego, który całkowicie destyluje w granicach temperatury 60°C — 90°C i ogrzewa się na łaźni wodnej lub piaskowej.

Po godzinie ekstrakcji, gasi się płomień pod łaźnią, wyjmuje korek z kolbki (ostrożnie z ogniem) i na podstawione szkiełko zegarkowe pod ujście lejka ekstrakcyjnego chwyta się parę kropel spływającego eteru naftowego. Jeżeli po odparowaniu eteru naftowego na szkiełku nic nie pozostanie, ekstrakcja jest ukończona — w przeciwnym zaś wypadku spłukuje się pozostałość z szkiełka kilkoma cm³ eteru naftowego z powrotem do kolbki i ekstrahuje w dalszym ciągu. Po upływie ½ godziny bada się ponownie płyn ekstrakcyjny. Po ukończeniu ekstrakcji wlewa się zawartość kolbki do odważonej miseczki szklanej, przemywa się kolbkę dwa razy po 10 cm³ eteru naftowego i dołączywszy do głównej masy odparowuje się eter naftowy w możliwie niskiej temperaturze. Pozostałą parafinę suszy się w temp. 105° do stałej wagi.

Zawartość parafiny określa się w procentach

$$\% \text{ parafiny} = \frac{b.\ 100}{a}$$

b — ilość gramów otrzymanej parafiny

a — ilość gramów wziętej do analizy ziemi odbarwiającej

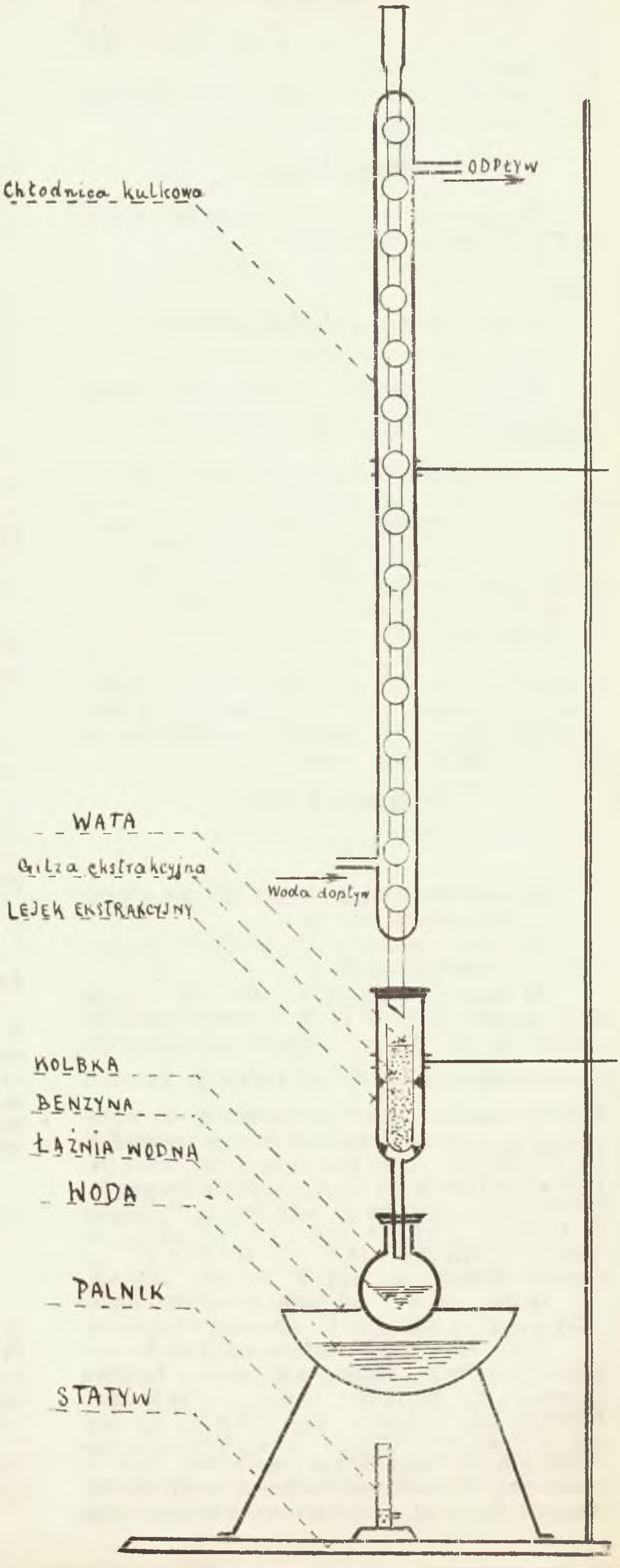
Załącznik VIII.

do § 8 instr. M. S.

Oznaczenie sulfokwasów, kwasów naftenowych i oksykwasów.

Ogólne: Kwasy naftenowe, sulfokwasy, oksykwasy lub ich sole sodowe otrzymuje się jako produkty odpadkowe przy rafinacji olejów mineralnych. Ciała te w stanie zanieczyszczonym (surowym) przedstawiają gęstą ciecz oleistą o barwie od brunatnej do czarnej i przykrem zapachu. W skład jej w stanie surowym wchodzą częścio-

Rysunek Nr. 5 do zał. VII. Instr.

wo oleje, woda, części nieorganiczne i 5 do 30% kw. naftenowych, sulfokwasów i oksykwasów. Przy wyższej procentowości wyżej wspomianych składników, a mianowicie od 80% wzwyż (kw. naftenowych, oksykwasów, sulfokwasów i t. d.) ciecz staje się bardziej przezroczystą, o kolorze jaśniejszym i o woni przyjemniejszej.

Badania jakościowe.

Do próbówki wysokości około 15 cm. średnicy 1,5 cm wlewa się po kolei:

1) Wody destylowanej do wysokości około 7 cm.

2) 10 — 15 kropel badanego produktu,

3) 1 — 2 kropel fenolftaleiny.

4) ługu sodowego o stężeniu około 10 Be, aż do silnie czerwonego zabarwienia (reakcja alkaliczna).

Pa napełnieniu próbówki zatyka się ją palcem i silnie wstrząsa przez minutę. O ile ma się do czynienia z produktem zawierającym nie mniej jak 5% kw. naftenowych, sulfokwasów i t. d. utworzy się emulsja o zabarwieniu mleczno-czerwonem lub mleczno-bronzowem nie zmieniającem się po 2 — 3 dalszych godzinach. Oleje mineralne (czyste) nie dają powyższej reakcji.

Tego rodzaju proba zupełnie wystarcza do stwierdzenia czy badany produkt jest czystym olejem mineralnym, czy też jest mieszaniną kwasów naftenowych, sulfokwasów, oksykwasów lub ich soli z olejami mineralnemi.

Oznaczenia ilościowe.

I.

a) oznaczenie wody wykonywa się według wskazówek zał. VI.

b) oznaczenie części zmydlających się i niezmydlających się.

W kolbce o pojemności 400 cm³ (okrągłe dno) odważa się 10 do 15 gr. badanego produktu dodaje 50 cm³ benzolu (chemicznie czystego) 50 cm³ jednonormaln. $\frac{n}{1}$ alkoholowego roztworu ługu potasowego i gotuje się godzinę na łaźni piaskowej pod chłodnicą zwrotną (proces zmydlenia). Po upływie tego czasu wlewa się 50 cm³ wody destylowanej (tyle wody ile wzięto alkoholowego ługu) i dalej zagrzewa się do zagotowania. Następnie po usunięciu palnika i oziębieniu, wylewa się zawartość kolbki do rozdzielacza. Po odstaniu odpuszcza się dolną warstwę do drugiego rozdzielacza, dodaje 20 cm³ benzyny normalnej (firmy „Kahlbaum") i wykłóca. Po odstaniu i rozdzieleniu cieczy, odpuszcza się dolną warstwę do trzeciego rozdzielacza, a górną warstwę t. j. benzynę wlewa się do roztworu części niezmydlonych. Operację tego rodzaju przeprowadza się tak długo, aż nowa ilość benzyny po przepłukaniu roztworu alkoholowo-wodnego pozostanie zupełnie bezbarwną. Roztwór części niezmydlonych (zawierających benzynę) przemywa się 50% alkoholem i przepłukuje podobnie jak wyżej, dodając użyty do każdorazowego przepłukania 50% wodny roztwór alkoholu do alkoholowo-wodnego roztworu części zmydlonych. Po dokładnem przemyciu tych dwóch warstw postępuje się jak niżej:

1) Alkoholowo - wodny roztwór części zmydlonych wlewa się do kolbki o pojemności 500 cm³ i oddestylowuje alkohol. Koniec destylacji wskazuje piana obficie powstająca wewnątrz kolby. Po oziębieniu wlewa się pozostały w kolbce roztwór do rozdzielacza, dodaje 1 do 2 kropli metyloranżu i zadaje stężonym kwasom solnym lub siarkowym rozkładając w ten sposób mydła potasowe (czerwone zabarwienie roztworu wskazuje na kw. reakcję). Po wstrząśnięciu ciecz rozdziela się, w razie obecności tylko kwasów naftenowych i sulfokwasów na dwie warstwy, zaś na trzy o ile są obecne i oksykwasy. Górną warstwe stanowią wspomniane kwasy, dolno-wodny roztwór chlorku potasu wzgl. siarczan potasu. W razie obecnosci oksykwasów oddzielają się trzy warstwy: w górnej znajduje się kwasy naftenowe i sulfokwasy, w środkowej oksykwasy i w dolnej wodny roztwór chlorku lub siarczanu potasu. Dolny wodny roztwór odpuszcza się, a pozostałe dwie warstwy rozdziela się każdą z osobna. Warstwe oksykwasów rozpuszcza się w eterze lub 100% alkoholu i odparowuje w odważonej miseczce szklanej. Warstwę kwasów naftenowych i sulfokwasów rozpuszcza się w gazolinie lub lekkiej benzynie i odparowuje w odważonej miseczce szklanej.

Wsumie waga oksykwasów i kwasów naftenowych wraz z sulfokwasami daje całkowitą ilość części zmydlających się.

2) Benzynowy roztwór części niezmydlonych odparowuje się na łaźni wodnej w odważonej miseczce szklanej, suszy w 105° do stałej wagi otrzymując w ten sposób całkowitą ilość części niezmydlonych.

c) oznaczenie części nieorganicznych, t. j. popiołu.

W obszernym zważonym tyglu, najlepiej kwarcowym odważa się 50 gr. danego produktu i odparowuje się najpierw wodę w suszarce w temp. około 120°, następnie na wolnym płomieniu spala się zawarte organiczne składniki i po dłuższem prażeniu do stałej wagi (zazwyczaj po godzinie) na pełnym ogniu palnika Teclu, otrzymuje się części niespalone, popiół. Po oziębieniu tygla waży się i wylicza % popiołu.

II.

Oznaczenie ilościowe zawartości mydeł naftenowych.

10 gr. mydeł naftowych rozpuszcza się w 100 cm³ eteru naftowego i kilkakrotnie (3 — 4 krotnie) wytrząsa się w rozdzielaczu z 50% alkoholem dodając go małemi ilościami. Po oddzieleniu dolną warstwę odparowuje się na łaźni wodnej i suszy w temp. 105°C do stałej wagi.

399.

OKÓLNIK L. D. VI. 4710/3/28

w sprawie stosowania świadectwa przewozowego do przewozu cukru wypuszczonego do wolnego obrotu.

Do Izby Skarbowej (wszystkie), Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Wobec tego, że stosowanie wtórnika świadectwa przewozowego do przesyłek cukru wypuszczanego do wolnego obrotu powoduje znaczne trudności, przeto, zmieniając częściowo okólnik z dnia 15 września r. b. L. 3928/3/28 (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 28, poz. 326) zarządza się na przyszłość co następuje:

Przy wysyłaniu do wolnego obrotu cukru, od którego podatek został już uregulowany, cukrownia obowiązana jest wręczyć organowi skarbowemu dozorującemu cukrownię sporządzone według wzoru Nr. 3 do §§ 57, 74 i 75 rozporządzenia z dnia 17 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 564) świadectwo przewozowe, pozostawiając wtórnik tegoż niewypełniony przy odcinku.

Organ dozorujący, sprawdza zgodność świadectwa przewozowego z odcinkiem tegoż, stwierdza wagę przesyłki i zaznacza wynik czynności na świadectwie przewozowem, poprawiając tam słowa „wtórnikiem" na „odcinkiem" oraz skreślając dokładnie w rozdziale „Poświadczenie odprawy" słowa „zabezpieczonego plombą urzędową o znaku . . . . . Nr." oraz cały rozdział „Poświadczenie odbioru", poczem wręcza świadectwo przewozowe zgłaszającej wywóz cukrowni celem dołączenia do dokumentów kolejowych przesyłki. Następnie zaś potwierdza wynik sprawdzenia przesyłki na odcinku świadectwa przewozowego, poprawiając tam słowa „wtórnikiem świadectwa" na „świadectwem" i kasując pozostający przy odcinku wtórnik świadectwa przewozowego dwoma ukośnemi linjami.

Natomiast wysyłka melasy ma się odbywać nadal w sposób wskazany w cytowanym wyżej okólniku, przyczem przy wywozie melasy na obszar W. M. Gdańska wtórnik świadectwa przewozowego ma być przesyłany do Inspektoratu Kontroli skarbowej w Tczewie, skąd przesyłki melasy, jako niepodlegającej opodatkowaniu, mają być odprawiane w dalszą drogę bez żadnych formalności, a więc bez kart przekazowych, a nawet bez świadectwa przewozowego.

Zawiadamiając o tem, poleca się wydać bezzwłocznie dalsze stosowne zarządzenia do podwładnych władz i organów skarbowych oraz zawiadomić zarządy cukrowni położonych w tamtejszym okręgu celem ścisłego przestrzegania.

Nadto poleca się wyjaśnić z naciskiem podwładnym władzom i organom skarbowym, że stosowanie świadectwa przewozowego i jego wtórnika do przesyłek melasy, niepodlegającej opodatkowaniu, ma na celu wyłącznie umożliwienie tymże organom nadzoru nad obrotem melasą dla zapobiegania tajnemu gorzelnictwu i dlatego wszelkie wynikające stad czynności tak przy wysyłce, jakoteż i przy odbiorze melasy winny być wykonywane w taki sposób, ażeby nie narażały one legalnego obrotu melasą na żadne trudności oraz nie wywoływały narzekań ze strony zainteresowanych czynników.

Warszawa, dnia 20 listopada 1928 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *A. Krahelski.*

Monopol tytoniowy.

400.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1928 r.

w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1929.

Na podstawie artykułu 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawa tytoniu dozwolona jest:

1) w małopolskich okręgach uprawy tytoniu, obejmujących powiaty:

a) województwie stanisławowskiem: horodeński, kołomyjski, kosowski, peczeniżyński, rohatyński i śniatyński,

b) w województwie tarnopolskiem: borszczowski, buczacki, czortkowski, husiatyński, podhajecki, skałacki, tarnopolski, trembowelski, zaleszczycki i zbaraski.

2) w wołyńskim okręgu, obejmującym powiaty województwa wołyńskiego:

a) krzemieniecki, dubieński i równieński oraz

b) zdołbunowski, południowa część powiatu łuckiego po linie kolei Kowel — Zdołbunów, horochowski i włodzimierski.

3) w grodzieńskim okręgu obejmującym powiaty: grodzieński, wołkowyski i augustowski w województwie białostockiem.

4) w pomorskim okręgu, obejmującym powiat grudziądzki w województwie pomorskiem.

5) w śląskim okręgu, obejmującym powiat rybnicki w województwie śląskiem.

6) w lubelskim okręgu, obejmującym powiaty: chełmski, hrubieszowski, krasnystawski tomaszowski i zamojski.

§ 2. Do uprawy tytoniu wymagane jest urzędowe pozwolenie. Pozwolenie to mogą otrzymać rolnicy, którzy zobowiążą się:

a) uprawiać tytoń na przestrzeni gruntu, obejmującym co najmniej 600 m².

b) użyć do uprawy tytoniu nasienia, dostarczonego przez urzędy i zakłady monopolu tytoniowego,

c) stosować się do przepisów, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu oraz do pouczeń i wskazówek, udzielonych przez organa, nadzorujące uprawę tytoniu, w sprawie uprawy rośliny tytoniowej, zbioru, suszenia, sortowania i dostawy do wykupu tytoniu,

d) odprzedać cały zapas wyprodukowanego surowca tytoniowego monopolowi tytoniowemu w wyznaczonych terminach i miejscach po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu.

§ 3. Niezależnie od wymogów wskazanych w § 2 w powiatach województwa wołyńskiego, wymienionych w § 1 ustęp 2 punkt b), pozwolenia na uprawę tytoniu udzielane będą tylko wówczas, jeżeli:

1) w jednej miejscowości zgłoszona będzie pod uprawę tytoniu przestrzeń gruntu, wynosząca łącznie co najmniej 2 ha i

2) miejscowości te będą położone w bezpośredniem ze sobą sąsiedztwie i będą łączyć się z powiatami, wymienionemi w § 1 ustęp 2 punkt a), lub też w razie przerwy tworzyć będą takie skupienia, by łączna przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę tytoniu, wynosiła co najmniej 25 ha.

§ 4. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być udzielone tylko tym rolnikom, którzy posiadają zdolność do działań prawnych i którzy prowadzą gospodarstwo rolne zawodowo i samodzielnie.

Osobom, prowadzącym wspólne gospodarstwo rolne może być udzielone tylko jedne pozwolenie na uprawę tytoniu.

§ 5. Od uprawy tytoniu wyklucza się:

1) osoby skazane prawomocnie za naruszenie przepisów:

a) w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą,

b) w przedmiocie obrotu towarowego z w. m. Gdańskiem,

c) w przedmiocie monopolu tytoniowego,

2) osoby, które uprawiając tytoń w r. 1928 na podstawie urzędowego pozwolenia, nie zastosowały się do przepisów o uprawie tytoniu lub do zarządzeń, wydanych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, podległe jej urzędy, zakłady i organa w przedmiocie uprawy tytoniu.

§ 6. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego upoważniona jest do wyłączenia od uprawy tytniu miejscowości, położonych w okręgach uprawy tytoniu, wymienionych w § 1, o ile takie wyłączenie okaże się konieczne z powodu trudności w wykonywaniu dozoru nad uprawą tytoniu oraz w przeprowadzeniu wykupu tytoniu, tudzież z powodu niestosowania się większości plantatorów tytoniu w tych miejscowościach do przepisów i wskazówek w przedmiocie uprawy tytoniu.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, powołane do udzielania pozwoleń na uprawę tytoniu, mogą odmówić wydania pozwoleń na uprawę tytoniu w miejscowościach, w których pod uprawę tytoniu zgłoszono mniej niż 2 ha gruntu.

§ 7. Grunt poddany uprawie tytoniu winien tworzyć jedną nierozdzieloną całość.

Wyjątkowo może urząd względnie zakład monopolowy, powołany do udzielania pozwoleń na uprawę tytoniu, zezwolić na uprawę tytoniu w 2 lub więcej oddzielnych kawałkach gruntu o wymiarach jednak niemniejszych jak 300 m^2.

§ 8. Do udzielania pozwoleń na uprawę tytoniu powołane są:

1) dla małopolskich okręgów uprawy tytoniu — Urzędy Wykupu Tytoniu w Borszczowie, Jagielnicy i Zabłotowie i Państwowa Fabryka wyrobów tytoniowych w Monasterzyskach,

2) dla wołyńskiego okręgu — Urząd Wykupu Tytoniu w Krzemieńcu,

3) dla grodzieńskiego okręgu — Państwowa Fabryka wyrobów tytoniowych w Grodnie,

4) dla pomorskieog okręgu — Urząd Wykupu Tytoniu w Grudziądzu,

5) dla śląskiego okręgu — Państwowa Fabryka wyrobów tytoniowych w Wodzisławiu,

6) dla Lubelskiego okręgu — Urząd Wykupu Tytoniu w Lublinie.

§ 9. Zgłoszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu należy składać w urzędach względnie zakładach monopolu tytoniowego, wymienionych w § 8, wprost lub za pośrednictwem właściwych zarządów gminnych, najpóźniej do dnia 31 marca 1929 r. W powiatach, wymienionych w § 1 ustęp 2 punkt b) zgołszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu winne być składane w terminie do 15 lutego 1929 r.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się,

b) miejscowość, gminę, powiat,

c) przestrzeń gruntu, przeznaczoną pod uprawę,

d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę,

e) oświadczenie zgłaszającego się, że obowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń, dotyczących uprawy tytoniu.

§ 10. Wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są zgłoszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu złożone do zarządów gmin, niezwłocznie przesłać łącznie z każdej gminy urzędom względnie zakładom monopolu tytoniowego, powołanym do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu.

§ 11. Urzędy i zakłady mnopolu tytoniowego, powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, obowiązane są:

a) jeżeli przeciw udzieleniu pozwolenia nie zachodzi żadna przeszkoda lub wątpliwość, wydać je bezzwłocznie.

b) jeżeli przeciw udzieleniu pozwolenia zachodzą przeszkody, załatwić natychmiast zgłoszenie odmownie.

c) jeżeli zachodzą wątpliwości, czy nie istnieją przeszkody przeciw udzieleniu pozwolenia, bezzwłocznie przeprowadzić odpowiednie dochodzenia w porozumieniu z właściwym urzędem skarbowym akcyz i monopolów państwowych i sto-

sownie do wyników tych dochodzeń załatwić zgłoszenie.

§ 12. Wydanie pozwolenia na uprawę tytoniu względnie odmowne załatwienie zgłoszenia winno nastąpić bezwarunkowo tak, żeby zgłaszający otrzymał odpowiedź na zgłoszenie najpóźniej do dnia 15 maja 1929 r.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, zawiadamiają terytorjalnie właściwe urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych o udzieleniu pozwolenia na uprawę tytoniu imiennemi wykazami, zestawionemi według poszczególnych powiatów do dnia 31 maja 1929 r.

§ 13. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa, oraz tylko dla gruntu, przestrzeni i gatunku tytoniu, oznaczonych w pozwoleniu.

§ 14. W razie zmiany osoby użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p. posiadacz pozwolenia na uprawę tytoniu obowiązany jest pozwolenie to oddać nowemu użytkowcy gruntu i o zaszłej zmianie donieść do 8-miu dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu. Organ ten uwidacznia w pozwoleniu zmianę osoby plantatora. W tym wypadku przechodzą na nowego użytkowcę gruntu wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia.

Gdy posiadacz pozwolenia umrze, pozwolenie przechodzi na jego spadkobiercę lub następcę prawnego. W tym wypadku nie jest wymagane doniesienie o zmianie osoby plantatora.

§ 15. Osoba, która zrzeka się pozwolenia na uprawę tytoniu, obowiązana jest otrzymane pozwolenie najdalej do dnia 30 czerwca 1929 r. zwrócić właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonującemu nadzór nad uprawą tytoniu, lub wprost urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który to pozwolenie wydał.

§ 16. Zmiana gruntu zgłoszonego pod uprawę tytoniu na inny może nastąpić tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

Podania o zezwolenie na zmianę gruntu, zgłoszonego pod uprawę tytoniu na inny, należy składać najpóźniej do dnia 15 maja 1929 r.

Uprawę tytoniu przez upoważnionego plantatora na innym gruncie niż wymieniony w pozwoleniu na uprawę tytoniu, uważa się w myśl art. 60 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) za niedozwoloną.

§ 17. Gdy plantator zwiększa lub zmniejsza przestrzeń gruntu w pozwoleniu oznaczoną, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do dnia 30 czerwca 1929 r. właściwy organ monopolu tytoniowego, wykonywający nadzór nad uprawą tytoniu, a organ ten uwidoczni zmianę tę w pozwoleniu.

§ 18. Zmniejszenie przestrzeni gruntu, zgłoszonej pod uprawę tytoniu, poniżej najniższego wymiaru, przepisanego w § 2 punkt a), pociągnie za sobą niezależnie od kary, przewidzianej w art. 62 ustawy karnej skarbowej, wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

Za usprawiedliwienie niedotrzymania najmniejszej przepisanej przestrzeni uważa się przedstawienie przez plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w zgłoszonem rozmiarze, że jednak nie można było przeprowadzić uprawy w tym rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec, np. wskutek posuchy, powodzi i t. p.

O tych wypadkach obowiązany jest plantator donieść w przeciągu 8-miu dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu, a organ ten usprawiedliwienie po sprawdzeniu zapisze w pozwoleniu na uprawę.

§ 19. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oznacza gatunki tytoniu, dozwolone do uprawy w poszczególnych okręgach i miejscowościach.

Odpowiednie nasienie do uprawy tytoniu wydają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego bezpłatnie.

Uprawę innego gatunku tytoniu aniżeli dozwolonego w odnośnym okręgu względnie miejscowości uważa się za niedozwoloną uprawę tytoniu.

§ 20. Pozwolenie na uprawę tytoniu uprawnia plantatora także do wyhodowania rozsady tytoniowej w rozsadnikach. Rozsadę tytoniową może plantator odstępować innym plantatorom, posiadającym pozwolenie na uprawę tego samego gatunku tytoniu.

Po ukończeniu wysadzania roślin tytoniowych w grunt, a najpóźniej do dnia 15 lipca 1929 r. obowiązany jest plantator rozsadę tytoniu, pozostałą w rozsadnikach, zniszczyć.

§ 21. Produkcja liści odrostowych jest zabroniona.

Wyjątkowo w razie zniszczenia liści pierwotnych roślin tytoniowych wskutek klęsk elementarnych, może plantator uzyskać pozwolenie na produkcję liści odrostowych, jeżeli zniszczenie to miało miejsce przed 15 sierpnia 1929 r.

Pozwolenie na produkcję liści odrostowych wydaje urząd względnie zakład monopolu tytoniowego, który udzielił pozwolenia na uprawę tytoniu.

§ 22. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana.

§ 23. Plantatorowie tytoniu obwiązani są pędy boczne i kwiaty roślin tytoniowych obłamywać .

§ 24. Łodygi tytoniowe obowiązany jest plantator, o ile wykup ich nie będzie zarządzony, natychmiast po zbiorze liści, a najpóźniej do dnia

15 października 1929 r. zniszczyć w sposób wykluczający ich użycie do celów, zabronionych ustawą o monopolu tytoniowym.

§ 25. Produkcja nasienia dozwolona jest tylko na zamówienie urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu. W razie zamówienia nasienia plantatorzy obowiązani są zgodzić się na wybór potrzebnej ilości roślin nasiennych na ich plantacjach oraz zastosować się do wskazówek, udzielonych przez organa monopolu tytoniowego w przedmiocie produkcji nasienia.

§ 26. Plantatorzy tytoniu obowiązani są oznaczyć plantacje tytoniowe tablicami, wskazującemi imię i nazwisko plantatora oraz numer pozwolenia na uprawę tytoniu.

§ 27. Do czasu odstawienia zbioru tytoniu monopolowi tytoniowemu, plantator obowiązany jest donieść w ciągu 8-miu dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywającemu nadzór nad uprawą tytoniu, o każdem elementarnem lub innem bez winy jego powstałem zdarzeniu, które spowodowało utratę, zniszczenie lub uszkodzenie uprawianego przez niego tytoniu.

§ 28. Za wzorowe prowadzenie uprawy tytoniu i dostawę starannie wyprodukowanych liści tytoniowych będą przyznane plantatorom nagrody pieniężne przy odstawieniu zbioru monopolowi tytoniowemu.

§ 29. Sposób uprawy, zbioru, suszenia i przygotowania tytoniu do dostawy monopolowi tytoniowemu określają odrębne instrukcje i zarządzenia. Plantator obowiązany jest stosować się ściśle do postanowień tych instrukcyj i zarządzeń oraz do wskazówek i pouczeń, udzielanych na ich podstawie przez organa monopolu tytoniowego.

§ 30. Plantatorzy obowiązani są dostawić zbiór tytoniu w całości w celu odprzedaży monopolowi tytoniowemu do miejsc wykupu w terminach, wyznaczonych przez zarząd monopolu tytoniowego.

Za dowóz tytoniu do miejsca wykupu otrzymują plantatorzy stosowne wynagrodzenie.

Normy oceny tytoniu, ceny jego wykupu, miejsca i terminy dostawy oraz wysokość wynagrodzenia za dowóz tytoniu do miejsc wykupu ustalą odrębne zarządzenia.

§ 31. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzielać może:

a) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy uprawiają tytoń na przestrzeni gruntu, przewyższającej najniższy wymiar oznaczony w § 2 punkt a), bezprocentowych zaliczek pieniężnych na rachunek należności za tytoń, odstawiany monopolowi tytoniowemu,

b) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy zobowiążą się uprawiać tytoń przez okres przynajmniej pięciu lat na przestrzeni powyżej 1 ha, długoterminowych oprocentowanych pożyczek na pokrycie wydatków inwestycyjnych, połączonych z uprawą tytoniu.

§ 32. Tytoń uprawiany bez urzędowego pozwolenia, albo na innym gruncie, niż wymieniony w pozwoleniu na uprawę tytoniu, albo innego gatunku, niż dozwolony w odnośnym okręgu i miejscowości, podlega zniszczeniu.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego mogą stosownie do postanowienia art. 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. udzielać osobom, winnym niedozwolonej uprawy tytoniu, dodatkowego pozwolenia na uprawę tytoniu, jeżeli osoby te posiadały wszystkie warunki uzyskania we właściwym czasie pozwolenia na tę uprawę i jeżeli przestrzeń gruntu zajętego pod uprawę tytoniu odpowiada wymogom, określonym w § 2 punkt a), oraz, jeżeli gatunek uprawianego tytoniu dozwolony jest do uprawy w odnośnej miejscowości.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego zawiadamiają o udzieleniu dodatkowego pozwolenia na uprawę tytoniu właściwe terytorjalnie urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych.

§ 33. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego, wymienione w § 8, w przydzielonych im okręgach uprawy tytoniu i podległe im organa (instruktor uprawy tytoniu) oraz władze skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów i organa wykonawcze tych władz.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego i podległe im organa nadzorcze czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się ściśle do przepisów i zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu, oraz udzielają im w sprawach uprawy tytoniu pouczeń i wskazówek. Prócz tego organa nadzorcze monopolu tytuniowego spełniają wszelkie czynności, mające na celu zabezpieczenie całości zbioru tytoniu dla monopolu tytoniowego, a w szczególności przeprowadzają pomiary plantacyj, tytoniowych, oszacowanie spodziewanego zbioru liści tytoniowych, kontrolują zapasy tytoniu po zbiorze i t. p.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunty oraz do wszystkich budynków, w których tytoń jest przechowywany. Czynności te należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

Sposób wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu przez władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze określają odrębne przepisy.

§ 34. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń na uprawę tytoniu, wspierać organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów

nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5-ciu złotych.

§ 35. Dla celów doświadczalnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego według swego uznania udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu na całym obszarze Państwa.

§ 36. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowo-doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zgłoszenia o pozwolenia na taką uprawę należy składać do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy państwowych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez formalnego pozwolenia, obowiązane są jednak zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1929 r.

§ 37. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo - ogrodniczych nastepujących odmian rośliny tytoniowej: Nicotiana affinis vel alata, Nicotiana Sanderae vel Sanderiana purpurea i rosea, tudzież Nicotiana colossea (Nicotiana albo Lehmannia tomentosa). Jednak osoby, które wymienione rośliny zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1929 r. miejscowo właściwy organ Kontroli Skarbowej.

Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 38. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1928 r. Nr. 98, poz. 878).

Monopol Spirytusowy.

401.

OKÓLNIK L. D. VI. 10384/2/28

Sprzedaż wódek z wytwórni spożywcom.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkie) i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre Urzędy Skarbowe Akc. i Mon. zabraniają sprzedaży wyrobów wódczanych z wytwórni bezpośrednio spożywcom.

Art. 75 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289 z r. 1927) stanowi, że sprzedaż napojów alkoholowych może być hurtowa i cząstkowa dokonywana tak detalistom i wyszynkom jak i bezpośrednio spożywcom.

§ 346 rozp. Min. Skarbu z 7.II.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556) wyjaśnia, że fabryki wódek mogą sprzedawać własne wyroby tylko koncesjonowanym sprzedawcom, z czego wynika, że **nie wolno sprzedawać tych wyrobów sprzedawcom niekoncesjonowanym.** Nie zmienia to jednak podstawowego postanowienia powołanego przepisu ustawowego (art. 75), nie ma więc podstaw prawnych do wprowadzania ograniczeń w sprzedaży wódek, o których mowa na wstępie niniejszego okólnika, zwłaszcza o ile chodzi o organizację i instytucje społeczne.

Powyższe wyjaśnienie poleca się podać do wiadomości i zastosowania podległym Urzędom Skarbowym Akc. i Mon.

Warszawa, dnia 3 grudnia 1928 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *A. Krahelski.*

Przepisy celne.

402.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 5 listopada 1928 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

Na podstawie art. 7 punkt i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Pozycja 87 p. 5 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) otrzymuje brzmienie podane niżej, przyczem stawki celne rozumieją się w nowej jednostce pieniężnej (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 26, poz. 241):

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. zł. gr.
87 p. 5	a) faktis	50.—
	b) inne surogaty gum i żywic gumowych w płytach, arkuszach lub mielone	32.50

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piątego dnia po ogłoszeniu.

Przesyłki faktisu nadane do przywozu do polskiego obszaru celnego, najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,

będą w ciągu 30 dni korzystały z dotychczasowych ceł i warunków przywozu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 1 grudnia 1928 r. Nr. 96, poz. 850).

403.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 19 listopada 1928 r.

w sprawie zwrotu cła przy wywozie maszyn włókienniczych.

Na podstawie art. 7 ust. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę maszyn włókienniczych oraz ich części wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła uiszczonego za sprowadzone z zagranicy zużyte do wyrobu tych towarów materjały podług następujących norm:

za 100 kg. maszyn włókienniczych przędzalniczych, przygotowawczych oraz do apretury, wymienionych w poz. 167 p. 22, 23, 24 i 25 tar. cel., jak również części tychże maszyn zł. 29.

§ 2. Zwrot cła z tytułu wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia, uskutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawionych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne, na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu wywozu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary, sprowadzane z zagranicy w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń będą ustalane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski".

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 1 grudnia 1928 r. Nr. 96, poz. 851).

404.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 3 listopada 1928 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na podstawie art. 7 ustęp d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 464) w brzmieniu nadanem rozporządzeniem z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 678) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przy wywozie zagranicę wyrobów włókienniczych wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy, zużyte do wyrobu tych towarów barwniki i chemikalja podług następujących norm:

za 100 kg. tkanin bawełnianych białych wykończonych	Zł. 3.—
za 100 kg. tkanin bawełnianych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. tkanin wełnianych kolorowych	„ 95.—
za 100 kg. tkanin półwełnianych kolorowych	„ 69.30
za 100 kg. tkanin z jedwabiu sztucznego, kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. tkanin półjedwabnych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych białych	„ 3.—
za 100 kg. wyrobów dzianych bawełnianych kolorowych	„ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych wełnianych kolorowych	„ 95.—
za 100 kg. wyrobów dzianych półwełnianych kolorowych	„ 69.30

za 100 kg. wyrobów dzianych z jedwabiu sztucznego, kolorowych . . „ 51.50
za 100 kg. wyrobów dzianych półjedwabnych, kolorowych . . . „ 51.50

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 678).

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *K Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1928 r. Nr. 98, poz. 879).

405.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 listopada 1928 r.

w sprawie zmiany wyjaśnień uzupełniających taryfę celną.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) tudzież ustępu 2 art. 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyjaśnienia do poz. 167 taryfy celnej, zawarte w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 12 lutego 1926 r. w sprawie wyjaśnień uzupełniających taryfę celną (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 304) uzupełnia się następującym punktem:

12) W razie przywozu maszyn do szycia w stanie rozebranym żeliwne kadłuby takich maszyn, nawet bez wmontowanych części mechanizmu, podlegają ocleniu według poz. 167 p. 27 taryfy celnej na równi z niekompletnemi maszynami do szycia.

§ 2. Wyjaśnienia do poz. 173 taryfy celnej, zawarte w załączniku przytoczonym w § 1 niniejszego rozporządzenia otrzymują następujące brzmienie:

1) Części kołowców z gumy, drzewa, skóry, celluloidu, papiermaché i t. p. materjałów pospolitych (rączki, pedały, hamulce, wentyle, torebki i t. p.) przywiezione oddzielnie od kołowców, lub wraz z niemi lecz w ilości nadmiernej, podlegają cłu według odpowiednich pozycyj taryfy celnej, zależnie od jakości materjału i wykończenia.

Te same wyroby wprowadzone razem z kołowcami i w ilości odpowiedniej dla zwykłej ich obsługi, podelgają cłu łącznie z kołowcami według pozycji 173 p. 3 taryfy celnej.

2) Ramy kołowcowe, nadchodzące osobno, nawet nie połączone z innemi częściami, podlegają ocleniu według poz. 173 p. 3 taryfy celnej jako kołowce niekompletne. Części kołowcowe nadchodzące w jednej przesyłce wraz z ramą kołowcową i stanowiące komplet, podlegają ocleniu według tejże pozycji i punktu jako kołowce w stanie rozebranym.

3) Według pozycji 173 p. 7 taryfy celnej podlegają ocleniu tylko części kołowców metalowe, względnie z przeważającą ilością metalu, niezależnie od stanu obrobienia, z wyjątkiem ramy, o ile bez takiej ramy nadchodzą.

4) Przy odprawie celnej samochodów klasyfikację grupową (p. 8 i 10) należy stosować tylko do samochodów kompletnych.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawiony zostanie samochód bez jakiejkolwiek części, jak np. bez silnika, kół, opon, uchwytów dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera (motorek elektr. uruchamiający silnik), drzwiczek, szyb, przednich i okiennych, zderzaków przednich i tylnich, amortyzatorów i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy go klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż samochodu w stanie kompletnym. O ileby waga typu, do którego należy zdekompletowany samochód, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być taki zdekompletowany samochód zaklasyfikowany nie według stawki odpowiadającej jego rzeczywistej wadze, lecz według najwyższej stawki, jaką przewiduje taryfa celna dla danego punktu (p. 8 lit. d względnie p. 10 lit. b poz. 173).

Samochody, rozłożone na części, nadchodzące w jednej przesyłce, podlegają ocleniu tak jak samochody zmontowane z zastosowaniem zasad, wyrażonych w ustępie poprzednim.

W razie nadejścia w jednej przesyłce kompletnego podwozia (z motorem i na kołach) oraz karoserji do tegoż podwozia, chociażby podwozie i karoserja zapakowane były w oddzielnych skrzyniach, należy traktować przesyłkę, jako kompletny samochód z zastosowaniem zasad, wyrażonych powyżej.

5) Przy klasyfikacji podwozi samochodowych, nadchodzących bez karoserji według poz. 173 p. 11 lit. a I — IV taryfy celnej, należy uwzględniać tylko podwozia kompletne.

Jeżeli więc do odprawy celnej dostawione zostanie podwozie bez jakiejkolwiek części składowej, jak np. bez silnika, kół opon, uchwytów dla zapasowych opon, akumulatora, prądnicy, startera, zderzaków, amortyzatora i t. p., niezbędnej do pełnego kompletu, należy je klasyfikować nie według wagi rzeczywistej, lecz według wagi ustalonej dla typu tegoż podwozia w stanie kompletnym. O ileby waga tego typu, do którego należy zdekompletowane podwozie, nie mogła być przez urząd celny ustalona, wówczas ma być takie zdekompletowane podwozie zaklasyfikowane nie według stawki odpowiadające jego rzeczywistej wa-

dze, lecz według najwyższej stawki, jaką przewiduje taryfa celna dla podwozi (poz. 173 p. 11 lit. a IV).

Podwozia kompletne, lecz rozłożone na części, nadchodzące w jednej przesyłce, podlegają ocleniu tak jak podwozia zmontowane.

6) Motocykle kompletne, lecz rozłożone na części, nadchodzące jednocześnie podlegają według poz. 173 p. 13 taryfy celnej ocleniu tak jak motocykle zmontowane.

7) Według poz. 173 p. 17 taryfy celnej podlegają ocleniu metalowe części samochodów, cyklonetek i motocykli, oprócz osobno wymienionych, o ile one nadchodzą w pojedyńczych sztukach lub w takich zespołach, których żadną miarą nie można uważać za zdekompletowane podwozia, czy samochody, wzlgędnie cyklonetki lub motocykle.

§ 3. Z wyjaśnień do pozycji 187 i 188 taryfy celnej, zawartych w załączniku przytoczonych w § 1 niniejszego rozporządzenia uchyla się punkt 4.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 7 grudnia 1928 r. Nr. 98, poz. 880).

406.

OKÓLNIK L. D. IV/1313/3/28

w sprawie statystyki koni wywiezionych zagranicę.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Jak to wynika z okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 4 października 1928 r. L. D. IV/1193/3/28, konie pracujące stale pod ziemią nie będą obdzielane dowodami tożsamości (rozdział I. a. pkt. 3), konie zaś poniżej 4 lat wieku, nie są jeszcze chwilowo obdzielone wymienionemi dowodami (rozdział I. a. pkt. 2). Również konie pochodzące z obszaru W. M. Gdańska nie mają dowodów tożsamości (rozdział I-a pkt. 4).

Aby umożliwić Głównemu Urzędowi Statystycznemu prowadzenie dokładnej statystyki koni wywożonych **stale** zagranicę, mają urzędy celne w tych wypadkach, gdy dla zgłoszonych do wywozu koni nie były wymagane dowody tożsamości koni, umieszczać na karcie zgłoszenia statystycznego następującą adnotację:

„. . . sztuk koni bez dowodu tożsamości w myśl rozdziału I-a pkt. . . . okólnika L. D. IV/1193/3/28".

Przy przedstawianiu przez urzędy celne Głównemu Urzędowi Statystycznemu zgłoszeń statystycznych na konie wywiezione na stałe zagranicę, mogą zajść zatem trzy różne wypadki:

a) do zgłoszenia statystycznego zostaną dołączone żółte kartki wycięte z dowodu tożsamości,

b) zostanie dołączony kwestjonarjusz, wypełniony przez urząd celny, albo

c) na zgłoszeniu statystycznem będzie umieszczona powyżej wymieniona adnotacja.

Przy wywozie względnie wyprowadzeniu koni **czasowo** zagranicę należy baczyć, aby zgłoszenie statystyczne wystawiane było na karcie odpowiedniego wzoru (wzór Nr. 7 na papierze białym z podłużnemi niebieskiemi paskami).

Warszawa, dnia 30 października 1928 r.

Dyrektor Departamentu.
(—) *Dr. Rasiński.*

407.

OKÓLNIK L. D. IV/1432/3/28

z dnia 28 listopada 1928 r.

w sprawie umarzania niedoborów celnych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem uniknięcia kosztów, związanych ze ściąganiem ujawnionych drobnych niedoborów celnych, ustala się, iż niedobory takie, o ile nie przekraczają 1 złotego, mają ulec umorzeniu.

Przy poszczególnem umarzaniu niedoborów, nie przekraczających 1 złotego, należy czynić na dokumentach przychodowych stosowne odnotacje, z powołaniem się na niniejsze rozporządzenie.

Jednocześnie uchyla się dotyczące rozporządzenie z dn. 7 kwietnia 1924 r. L. DC/3370/IV/24 (Dz. Urzed. Min. Skarbu Nr. 11 poz. 318).

Minister Skarbu.
G. Czechowicz.

Przepisy rachunkowo-kasowe.

408.

OKÓLNIK Nr. 106

w sprawie zmian w przepisach rachunkowo-kasowych.

Do wszystkich władz centralnych, wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli wprowadza w przepisach rachunkowo-kasowych niżej wyłuszczone zmiany, a mianowicie:

1) Uchyla się dotychczasowe brzmienie par. 45 Przep. rach. kas. (Monitor Polski Nr. 285 z 1921

r. i Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr 45 z 1921 r., poz. 564) tudzież postanowienia par. par. 97 i 100 Przep. rach. kas. w brzmieniu, ustalonem okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 20 marca 1928 L: D. VII. 216 2 (Monitor Polski Nr. 79 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12 z 1928 r.), i nadaje się tym paragrafom nowe, następujące brzmienie:

par. 45 Przep. rach. kas.

„Sumy, potrącane z poborów funkcjonarjuszów państwowych na umorzenie długów lub z innego tytułu, na mocy tytułów wykonawczych, nakazów i uchwał sądowych lub zarządzeń administracyjnych, mają być zarachowywane bądź do depozytu władzy, która zarządziła potrącenie w kasie skarbowej, celem wypłacenia komornikom sądowym, lub bezpośrednio do rąk wierzycieli, bądź też do depozytów sądowych, a to stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów postępowania sądowego, zależnie od miejsca egzekucji, względnie stosownie do przepisów o egzekucji administracyjnej".

Rozstrzygnięcie kwestji, w jakim trybie względnie komu mają być wypłacane kwoty, potrącane z uposażeń funkcjonarjuszów państwowych na mocy wyroków sądowych, zależne jest przedewszystkiem od tego, na obszarze którego z b. zaborów egzekucja wyroku ma miejsce, gdyż przepisy postępowania w tym przedmiocie na tych obszarach są różne.

W b. dzielnicy pruskiej według obowiązującego tam ustawodawstwa egzekucję z wierzytelności pieniężnych, a więc także z poborów urzędniczych, zajmuje się sąd (par. 828 p. c.).

Egzekucja ta odbywa się w ten sposób, że właściwy sąd powiatowy na wniosek wierzyciela wydaje uchwałę o zajęciu i przekazaniu wierzytelności dłużnika do osoby trzeciej, w której to uchwale przekazuje wierzycielowi tę pretensję dłużnika (par. par. 829, 835 pc). Z chwilą doręczenia tej uchwały osobie trzeciej zajęcie i przekazanie wierzytelności uważa się za uskutecznione. Na podstawie tej uchwały wierzyciel jest w myśl par. 839 p. c. uprawniony do ściągnięcia wierzytelności, tj. do domagania się, aby osoba trzecia uskuteczniła świadczenia do jego rąk. W odniesieniu do wierzytelności z tytułu poborów urzędniczych wierzyciel, który uzyskał zajęcie i przekazanie poborów danego urzędnika, jest uprawniony do żądania, aby Skarb Państwa wypłacił mu do jego rąk zajęte i przekazane pobory. O ileby Skarb Państwa temu żądaniu nie uczynił zadość, wierzyciel może przeciwko Skarbowi Państwa wystąpić ze skargą (par. 841 p c).

Złożenie do depozytu może nastąpić w wypadku, przewidzianym w par 853 p. c, tj. wtedy, gdy wierzytelność została zajęta przez kilku wierzycieli.

W b. zaborze austrjackim regułą będzie również wypłata bezpośrednio do rąk wierzyciela, który uzyskał po myśli par. par. 303 i 308 ordynacji egzekucyjnej z 27 maja 1896 Dz. u. p. austr. Nr. 79 sądowy przekaz do ściągnięcia zajętej części poborów. Złożenie zaś do depozytu sądowego nastąpi w razie zachodzących bądź ogólnych warunków przewidzianych w par. 1425 austr. kod. cyw., bądź szczegółowych wypadków, przewidzianych w par. 307 org. egz. i par. 6 rozporządzenia ministerjalnego z 24 października 1897 Dz. u. p. Nr. 250 (konkurencja wierzycieli egzekwujących).

Zatrzymanie potrąconej kwoty w depozycie administracyjnym powinno mieć w każdym poszczególnym wypadku specjalne uzasadnienie w zarządzeniu władzy asygnującej.

W tym wypadku przyjęcie potrąconej kwoty do depozytu administracyjnego będzie potrzebnem właśnie w celu wyasygnowania jej wierzycielowi.

W b. zaborze rosyjskim na mocy art. 1078, 1079, 1081 i 1084 u. p. c. potrącone z uposażeń kwoty mogą być wypłacane egzekwującemu komornikowi lub też składane do depozytu miejscowego sądu okręgowego zależnie od uznania wpłacającego, z wyjątkiem wypadku, przewidzianego w art. 1082, a mianowicie w razie zbiegu kilku żądań, gdy kwoty zajęte powinny być przekazane do depozytu miejscowego sądu okręgowego.

Z powyższego wynika, że w b. zaborach pruskim i austrjackim kwoty egzekwowane mają być wypłacane do rąk wierzyciela, natomiast w b. zaborze rosyjskim kwoty powyższe nie mogą być wypłacane bezpośrednio wierzycielowi, lecz mają być wydane komornikowi lub zapisywane do depozytu sądu okręgowego, z tem jednak, iż przekazywanie do dyspozycji sądu nie jest z reguły konieczne, gdyż wypłacanie dłużnej kwoty do rąk komornika lub przekazywanie jej do dyspozycji sądu pozostawiono uznaniu wpłacającego.

We wszystkich trzech ustawodawstwach zastrzeżono jednak wypadek, gdy przekazanie dłużnej kwoty do dyspozycji sądu jest obowiązujące, a mianowicie jest to konieczne w razie zbiegu kilku żądań, o ile oczywiście żądania te przewyższają dopuszczalną wysokość potrącenia z uposażeń służbowych.

Par. 97 Przep. rach. kas.

„Po upływie miesiąca i wciągnięciu do księgi wszystkich zapisów, dotyczących ubiegłego miesiąca, sumuje się przedziałki 2—8, 12, 13, 16 i 17 i wyprowadza się w nich oraz w przedziałce 18 sumy miesięczne. Następnie pod sumami miesięcznemi wyprowadza się w każdej przedziałce sumy ogólne od początku okresu do końca miesiąca sprawozdawczego. Celem sprawdzenia prawidłowości podsumowania porównywa się sumy od początku okresu w poszczególnych przedziałkach, przyczem suma przedziałki 2, po dodaniu do niej sum przedziałek 3, 4, 5 i 6 i odjęciu sum przedziałek 7 i 8, powinna równać się sumie, wyprowadzonej ostatnio w przedziałce 9, ta zaś ostatnia, po odjęciu od niej sum przedziałki 12 i dodaniu sumy przedziałki 13, powinna równać się sumie, wyprowadzonej ostatnio w przedziałce 14".

Par. 100 Przep. rach. kas.

„Nadsyłane przez władze (urzędy) asygnujące do uzgodnienia wyciągi z ksiąg kredytów i wydatków budżetowych (wz. Nr. 19 do par. 78), porównywa się z zamknięciem miesięcznem ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetowych.

Jeżeli kredyt pozostaje na rachunku izby skarbowej, porównywa się w każdym paragrafie, względnie także i pozycji, kwoty przedziałek 2, 3, 4, 6, 7 i 8 wyciągu wz. Nr. 19 z kwotami odpowiednich co do treści przedziałek zamknięcia miesięcznego ogólnej księgi kredytów i rozchodów bu-

dżetowych. Kwocie przedziałki 5 wyciągu odpowiadać powinna kwota przedziałki 12 księgi po odjęciu od niej kwot przedziałek 13 i 18.

Jeżeli kredyt otwarty jest w kasie skarbowej, z którą wyciąg wzór Nr. 19 już został uzgodniony, porównywa się tylko ogólne sumy wyciągu w przedziałkach 2, 3, 4, 7 i 8 z sumami odpowiednich przedziałek zamknięcia miesięcznego ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetowych.

Wyciągi, otrzymane przez izbę skarbową przed dniem 25 miesiąca następnego po sprawozdawczym powinny być uzgadniane, zaświadczane co do zgodności z księgami izby i zwracane władzom asygnującym najpóźniej dnia 25 tegoż miesiąca, a wyciągi, otrzymane dnia 25 wymienionego miesiąca i później, mają być zwracane w ciągu trzech dni od dnia ich otrzymania.

O dokonaniu uzgodnienia umieszcza się krótką adnotację w przedziałce „uwagi".

2) W punkcie 16 okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 11 stycznia 1925 r. L: D. K. 6219/24/WAK (Monitor Polski Nr. 18 i Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 4 z 1925 r.) skreśla się w ustępie pierwszym wyrazy „wzór Nr. 18", w ustępie zaś drugim wyrazy: „w ciągu 3 dni od dnia ich otrzymania" zastępuje się słowami: „w terminie, ustalonym w par. 100 Przep. rach. kas. dla wyciągów z ksiąg kredytów i wydatków budżetowych" (Okólnik niniejszy).

Warszawa, dnia 25 października 1928 r.

Podsekretarz Stanu:
(—) Grodyński.

(Mon. Pol. z dnia 30 listopada 1928 r. Nr. 277, poz. 682).

Wiadomości nieurzędowe.

Zaprzeczenie nieścisłym wiadomościom w sprawie pożyczki wewnętrznej.

Wobec nieścisłych notatek w prasie w związku z uchwałą powziętą przez Radę Ministrów w dniu 6 grudnia r. b. w sprawie ustawy o pożyczkach wewnętrznych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż nie chodzi tu bynajmniej o wypuszczenie w najbliższym czasie nowej pożyczki. Projektowana ustawa ma tylko stanowić ogólne upoważnienie Rządu dla zaciągania pożyczek wewnętrznych do wysokości 100 miljonów złotych wobec tego, iż generalne upoważnienie z tytułu wygasłych już pełnomocnictw specjalnych nie istnieje. Ministerstwo Skarbu nie przewiduje emisji pożyczki wcześniej niż warunki rynku na to pozwolą co według obecnych obliczeń nie nastąpi przed latem przyszłego roku. Najbliższa pożyczka nie przekraczałaby w każdym razie 50 miljonów złotych.

Nowe opłaty manipulacyjne dla kont zagranicznych w obrocie czekowym P. K. O.

Na posiedzeniu Rady Zawiadowczej P. K. O. w dniu 30 listopada b. r. ustalono dla kont zagranicznych w obrocie czekowym P. K. O. następujące opałty, obowiązujące od 1/I. 1929 r.: 1) od wpłat gotówkowych — opłatę manipulacyjną w wysokości 2% od kwoty, opłatę minimum 20 groszy, 2) od wypłat zapomocą czeków kasowych — opłatę manipulacyjną 20 groszy od czeku, 3) od wypłat zapomocą przekazów — opłatę manipulacyjną 20 groszy od przekazu i prowizję do kwoty zł. 500 — w wysokości 3%, ponad zł. 500 — w wysokości 2%, minimum zł. 1.50, 4) przy przelewach — od każdego odpisu z konta zagranicznego i każdego dopisu na konto zagraniczne opłatę manipulacyjną w wysokości 1% od kwoty — minimum 20 groszy.

W obrocie przelewów z kont czekowych P. K. O. na konta czekowe, prowadzone w analogicznych instytucjach zagranicznych, ustalono następujące opłaty, obowiązujące również od dnia 1/I. 1929 r.: 1) za odpisy z kont czekowych P. K. O. — opłatę manipulacyjną w wysokości 10 groszy od pozycji i prowizję w wysokości 1% od kwoty, minimum 50 groszy, 2) dopisy na konta czekowe P. K. O. kwot, przelanych z rachunków czekowych instytucji zagranicznych, wolne są od opłat, 3) za załatwianie reklamacji — opłatę zł. 1.50 od reklamacji, o ile reklamacja nie została spowodowana omyłką, zaszłą przy załatwianiu przelewu.

Wakujące posady w Ministerstwie Skarbu.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w administracji skarbowej wakują posady urzędników I kategorji dla kandydatów z ukończonem wyższem wykształceniem, a zwłaszcza w Izbach Skarbowych i Dyrekcjach Ceł dla ekonomistów, handlowców i prawników oraz inżynierów.

Reflektanci winni składać podania do Ministerstwa Skarbu (Departament Ogólny Wydział Administracyjny) lub też wprost do Izb Skarbowych względnie Dyrekcyj Ceł.

Do podania należy dołączyć życiorys oraz w odpisach: dowód ukończonych studjów uniwersyteckich, metrykę urodzenia, dokument stwierdzający stosunek do wojskowości, dowód przynależności państwowej. Nadto w podaniu należy wskazać adresy trzech osób, na referencje których petent może się powołać.

Wkłady oszczędnościowe w P. K. O. w listopadzie 1928 r.

Wkłady oszczędnościowe w P. K. O. w listopadzie r. b. wykazują bardzo znaczny wzrost zarówno liczby książeczek oszczędnościowych jak i kwot na nie złożonych. Stan wkładów oszczędnościowych w P. K. O. na 30 listopada b. r. wynosił 88,8 miljonów zł., wzrósł więc w porównaniu ze stanem z miesiąca ubiegłego o zł. 1,9 miljonów. Przyrost ten jest dwukrotnie większy od przyrostu w październiku r. b. Liczba książeczek oszczędnościowych na 30.XI. b. r. osiągnęła cyfrę 256 tysięcy, zwrosła więc w porównaniu do miesiąca ubiegłego o 14 tysięcy książeczek. Ogólny stan wkładów oszczędnościowych w P. K. O., przy uwzględnieniu wkładów otrzymanych z waloryzacji, dosięgnął na 30.XI. b. r. sumy 115,5 miljonów zł., ogólna zaś liczba książeczek oszczędnościowych 289 tysięcy.

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 44265. 14.XII. 1928 r. 7500.